

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 67

CENA 1.600 DINARA

NINĐA

KIŠE ŽIVOTA, KIŠE SMRTI

DEREK FINEGAN

KIŠE ŽIVOTA, KIŠE SMRTI

Derek Finegan
KIŠE ŽIVOTA, KIŠE SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1988. DEN PRESS

NINĐA 67 — DECEMBAR 1988. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292, Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

KIŠE ŽIVOTA, KIŠE SMRTI

Šta je to?

Uragan?

Taj crni — i sve crnji — ko vitlac od senki, od zgusnutog vazduha koji žari pluća pri svakom udisaju; da li je to odista stvarni i opipljivi vihor ili samo plod mašte, iluzija izazvana vrtlogom kontradiktornih signala u povređenom mozgu?

Ne, nije. To je...

Jeste!

Čovek otvori usta u pokušaju da se pobuni protiv sile koja preti da mu zdrobi grudni koš, ali iz njih izađe samo jedva čujno ječanje. Ipak, ta slabašna manifestacija života kao da na trenutak razmače crne oblake koji su se sklappali nad njim.

Oči... tamne duboke oči...

I nežni dodir ruke na čelu.

Dospeo je, bar na trenutak, u ono mirno središte uragana, na trenutak povratio kontrolu nad svojim telom, ali...

Ne... ne... NE!!!

Njegovo telo nemilosrdno ga podseti na ono što se dogodilo. Nije važno kada i gde, niti kako...

Cevi... vrele čelične cevi koje bljuju plamen i usijane noževe, usmerene u njegove grudi i lice. Telo se seća tog beskonačno kratkog trenutka u kojem se izdiglo nad protivnike, zamahnulo mačem sa kojeg kaplje krv, da zada udarac, uzvрати smrću na smrt koja stiže iz cevi pušaka.

— Ninda! — vrisnuo je jedan od njih samo trenutak pre nego što mu je mač horizontalno razdvojio lice, odnoseći gornji deo lobanje, mozak, oči razrogačene od straha.

— Ninda! — uzvratio je on promuklim strašnim krikom i opisao novi krug mačem, sejući smrt oko sebe, ne mareći za metke iz pušaka koji su mu se zarivali u grudi, nastojeći da ga odbace unazad, u duboku tamu...

Da li se to odista dogodilo? Jeste?

Nije?

— Les...

Taj glas... i njemu uspeva da na trenutak odagna crne talase koji prete da ga progutaju.

Stežući zube, čovek se bori. Prsti mu se grče, pretvaraju u kandže tigra kojima se uporno, tvrdoglavo drži za onu tanku nit koja ga još vezuje za svet živih.

Ko je to? Ko to šistavo šapuće na jeziku koji bi trebalo da razume, a to mu nikako ne uspeva?

»Ne daj se, sine moj«, razaznava sada japanske reči koje crni vetar nosi unaokolo kao ranjene ptice. »Ninda se ne po korava čak ni samoj smrti ka da dođe po njega...«

Sensei Tanaka. Ili njegov glas.

Kako?

Kako, kada je sensei Tanaka već odavno mrtav i vetrovi nose njegov prah po mirnim cvetnim dolinama u podnožju planine Ivata?

On škrguće zubima, prsti desne ruke se otvaraju, tražeći nešto po tami oko njega...

Da! To je to!

Kao prsti davljenika oko pružene slamke, njegovi prsti stežu se oko drške mača koji mu se iznenada stvorio u ruci i on oseća kako životna energija struji njegovim telom, prkoseći otvorenim ranama na gr-

vi. On ne zna odakle ta energija dolazi i to mu nije ni važno. Važno je samo upijati je, upijati, prikupiti snagu da se odagnaju ti zagušljivi crni talasi od gustog vazduha...

— Les... otvori oči!

On poslušno podiže užasno teške kapke i pokušava da se usredsredi na dva tamna oka iz kojih gotovo opipljivo struji ljubav...

— Ja — izgovara kroz stisnuto grlo. — Ja...

Ipak, napor je prevelik i kapci sami padaju natrag. Kako je to lako... kako je lako pre pustiti se, sklopiti oči, povući se iz borbe sa vazduhom koji pali pluća i...

»Ne, sine moj! Ne čini to!« Sensei Tanaka. Opet.

Dosadni starac. Zašto ne ode da deli savete nekom drugom samtniku, proklet bio!

— Leslie Eldridž! — zapoveda snažan i oštar glas. Glas žene.

On otvara oči.

Da, ona je tu, nad njim. Oči su joj opet pune ljubavi, iako joj je lice blede, a usne drhte od straha.

Ko je to?

— Bori se, Les — šapuće ona.. — Bori se! Pit će uskoro biti ovde sa kiseonikom! Pit?

— Ko je to Pit? Šta je to... kiseonik?

— Ti si ninda — šapuće žena. — Ninda! I ne možeš umreti! Ne smeš!

«Da, ja sam ninda, misli čovek dok se mračni vihuri ponovo skupljaju u uglovima otvorenih očiju. Crni, gusti oblaci čije su ivice crvene od krvi...

Krv je prštala unaokolo u rumenim vodoskocima, pomešana sa barutnim dimom i zadahom ljudskog znoja. Njegov mač je pevao, praćen urlicima punim užasa, ali ti pucnji, potmule detonacije od kojih je svaku osetio kao udarac usijanog noža u grudima, ti pucnji učinili su da šumovi nestanu, a da se mrak sklopi oko njega i da...

Ubio ih je, seća se. Sve.

Svu petoricu.

Iako su ga pre toga izrešetalici mecima iz svojih automatskih pušaka, urlajući u strahu od bliske smrti.

»Ninda!«, vikali su. »Ninda!« Ninda...

Šta je to... ninda?

»Ninda je biće koje ne može umreti«, opet se javlja sensei Tanaka. »Nindu može ubiti samo drugi ninda, sine moj!«

Ne, svi ti glasovi... zamaraju ga... ne...

Ponovo tama, svud unaokolo. Spavati... Da, tako je, treba da spava i sačeka da ovaj strašan san jednom prođe, a onda...

— Les! Izdrži još samo malo! Evo Pita!

Zašto mu, do đavola, ne dopuste da spava? A tako je umoran...

Nešto mu pada na otvorena usta i on oseća odvratni miris gume, nemoćan da je odbaci pokretom glave.

Ahhh...

Mlaz života ispunjava mu pluća i on prvi put posle nekoliko sati uspeva da udahne onako kako bi želeo, bez obzira na bol koji ga raskida. Bol nije važan, bol se može savladati. Treba samo učiniti ovo... i ovo... i...

Ahhh... ovo je dobro... baš dobro!

— Les, čuješ li me sada? Ne moj govoriti, molim te. Ako me čuješ, samo na trenutak sklopi oči!

On na trenutak sklapa oči, pokušavajući da se nasmee. Sumiko... draga, hrabra Sumiko, ona koja ga voli i bori se za njega...

— Budi potpuno nepokretan, kako ne bi ponovo izazvao krvarenje. Pluća su ti probijena na četiri mesta i imaš ranu na glavi koja mi se nimalo ne dopada. Krvarenje je pre stalo, srećom, pre nego što si izgubio previše krvi. Čim malo povратиš snagu, prenećemo te u bolnicu, Pit je javio i operaciona sala je spremna za...

On ne može govoriti pod maskom za kiseonik, ali zato energično vrti glavom u želji da...

Ne!

— Ne, ludače! — čuje krik devojke trenutak pre nego što će se crni vrtlog još jednom sklopiti pred njegovim očima.

Ipak, ovoga puta taj pokrov od zgusnutog vazduha nije tako težak, možda i zbog blagotvornog mlaza kiseonika koji mu ispunjava pluća, prenosi se u krv i u svaki delić moćnog tela i on naglim trzajem izranja iz vrtloga.

— Oh, Les!

On glavom ponovo pravi okretni pokret, ali mnogo, mnogo opreznije nego maločas.

— Ne želiš u bolnicu?

Ne... nipošto u bolnicu. Jer...

On hrabro sklapa oči, pokušavajući da zaroni u sećanja. Vrlo hrabro, jer na toj strani leži ponor iz kojeg — možda — više nema povratka...

Da, sada zna!

Doktor...

Doktor Fekuda!

Oseća da mu se snaga vraća sa svakim novim mlazom kiseonika koji ispunjava krv. Slobodnom levom rukom, ne želeći da ispusti dršku mača iz desne, on uklanja masku sa lica.

— Ne! Ne govori!

— Fu... ku... da...

Jedna nežna ruka vraća mu masku na usta.

— Znam, Les. Doktor Fukuda, on je iza svega ovoga...

Čak i pred otvorenim očima lebdi usko lice izbočenih jagodica, široke vilice, glatko obrijana glava...

I oči iz kojih seva plamen paklene mržnje!

— Ti misliš da on... oh, kako sam glupa! Bojiš se da će ti doktor Fukuda ponovo ući u trag, zar ne? Ali... šta da učinimo? Ti jednostavno moraš u bolnicu, Les!

Leva ruka se diže, pokazuje.

— Ja? Ne... ne bih to mogla učiniti! Nikada!

Ruka i dalje pokazuje, nepokretna.

— Ovde? Les, potrebni su uslovi za tako složenu operaciju... asistenti... oh, bože... ne mogu!

*

* *

Samo su još ružičasti ožiljci na preplanuloj koži čoveka koji se zvao Lesli Eldridž pokazivali tragove metaka koji su mu probili grudi tokom onog užasnog noćnog obračuna u San Francisku, dvadesetak dana ranije. Drugi ožiljak na koži lobanje takođe će uskoro prekriti gusta crna kosa, sada

mokra od slane vode okeana iz koje je trenutak ranije izronio i bez posebnog napora se uspeo na palubu male jahte koja se njihalala na blagim talasima.

Zastao je na trenutak, diveći se prizoru pred sobom.

Devojka je spavala na jedno stavnoj asuri, pod suncobra-
nom postavljenim na palubi. Telo preplanulo od sunca pokrivala su samo dve uske trake kupaćeg kostima, jedva dovoljne da obaviju raskošne obline njenih kukova i grudi, za koje bi samo najsuptilniji ljubitelj ženske lepote rekao da su pre velike za krhko telo Sumiko.

»Jedna od onih žena«, mislio je Leslie, »koju svaki pravi muškarac instinktivno poželi, gotovo istovremeno shvatajući i da je ne može dobiti...«

Po ko zna koji put osmehnuo se na pomisao koliko je sreće imao kada se susreo sa tom ću tljivom i dražesnom devojkom, bićem koje je bilo kao stvoreno za njega. Jer, ne zaboravimo, on je ninda, a ljubav je za ninde ne samo nepotrebna već i veoma opasan luksuz.

Iz otvora na palubi izroni krupna glava sa dugom plavom kosom, sanjivo trepćući očima. Grubo lice ozari osmeh kad ugleda nindu na palubi.

— Hej! — dobaci tiho, da ne bi probudio zaspalu devojku. Ninda mu odvrati pokretom ruke i osmehom.

Noseći u obe ruke po dve konzerve piva, plavokosi se izvuče na palubu, pokazujući da je građen kao pravi div, visok gotovo sedam stopa i ogromnih ramena i ruku.

— Kako je danas? — upita spuštajući se oprezno na palubu vrelu od sunca.

— Bolje. Otplivao sam više od milje daleko i vratio se, a da nisam osetio nikakve smetnje.

— Milju? Do đavola, šta je milja? Pivo?

— Ne, hvala. Milja plivanja je puno za čoveka koji se pre dve nedelje ukrcao na ovaj brod u invalidskim kolicima, Pite.

— Sam si kriv za to, ortak — isceri se plavokosi džin. — Ne shvatam ljude koji nemaju toliko mozga u glavi da se uklone sa puta vrelom olovu, do đavola! Šta si pomislio, da su ti grudi od čelika, a?

— Doktor Fukuda je vrlo lukav protivnik, Pite. Zaseda u koju sam upao bila je postavljena majstorski. Haragei me je upozoravao na opasnost, ali izlaza iz zamke više nije bilo.

— Kome to pričaš? Pa i ja sam bio tamo, čoveče!

Leslie se osmehnu i provuče ruku kroz kosu, oprezno dodirujući ožiljak.

— Oprosti — reče tiho. — Onaj metak koji mi je ostavio brazgotinu u kosti lobanje os-

tavio je, izgleda, teže posledice nego što sam u početku mislio.

— Gubitak pamćenja, a?

— Da, ali samo povremeno. Kao... kao da se iznenada spuсти zavesa koja mi zakloni sve što se dogodilo pre onog trenutka u obračunu...

— Bilo je gadno — klimnu Pit glavom, ispijajući dug gutljaj ledenog piva. — Trčao sam kao lud da bih stigao do tebe, ali se sve odigralo đavolski brzo. Dok sam prešao tih tridesetak jardi, njih petorica su ležali mrtvi, a ti... Prokletstvo, stresem se čak i sada kad pomislim na to!

— Sreća je što si bio tu, za jedno sa Sumiko. Ona je znala šta treba učiniti.

— Da... — Pit s divljenjem pogleda krhko telo ispruženo na palubi. — Čoveče, trebalo je da vidiš njeno lice! Bledo, kao maska, a oči ogromne, ogromne. Videlo se da umire od straha, a opet nijednog trenutka nije dopustila da je taj strah nadvlada! Činila je sve ono što je trebalo i kada je trebalo, dok je mene zahvatila panika. I ti, uostalom. Ti si ta kođe znao šta treba učiniti i kako!

— Ja? Zar nisam bio onesvešćen?

— Na trenutak, da. Kiseonik ti je mnogo pomogao... i katan.

— Katana... Da, sad se sećam. I više nego ikada verujem da ima istine u japanskoj legendi po kojoj mač iskovan rukom pravog majstora ima ču desnu moć da privlači životnu snagu iz okoline.

— Da nisam video svojim očima, ne bih u to poverovao — odmahnu Pit glavom. — Pre toga bio si više mrtav nego živ, a onda se sve izmenilo... kao na filmu. Zapovedio si Sumiko da sama izvrši operaciju i imao dovoljno snage da je uveriš kako to može učiniti...

— I mogla je, kao što si video. Zato što je morala!

— Jasno mi je da nisi smeo ni u jednu bolnicu u gradu, jer su prsti doktora Fukude dopirali do svake od njih. Ipak... kako si bio siguran da ćeš preživeti operaciju koju će izvesti devojka bez diplome hirurga?

— Ona nema diplomu, ali ima ogromno praktično znanje o medicini, sigurnu ruku i izvanredne nerve. Sem toga, i ja sam joj pomogao.

Pit se isceri.

— Da, i to kako! Mislim da bi svakom hirurgu bilo mnogo lakše da radi na takvom pacijentu koji potpuno svestan leži na stolu i još mu govori šta i kako da učini. Znao sam da ninđe mogu da eliminišu bol, ali do te mere... neverovatno!

Lesli mu odgovori samo potvrdnim pokretom glave, jer se koncentrisao na jednu od onih vežbi koje je ponavljao svakog dana, unoseći sve više energije u njih.

Laiku bi ti pokreti bili besmisleni, verovatno, posebno zato što se nije činilo da se u njih unosi naročito mnogo snage i energije. Poznavalac anatorije, međutim, veoma brzo bi shvatio kako svaki od tih mnogo puta ponovljenih pokreta ima svoju funkciju u obnavljanju onog savršenog sklada duha i tela kojim se odlikuju svi veliki majstori borilačkih veština.

Ninđucu je, naravno, više od obične borilačke veštine. Ninđucu je, zapravo, jedna od onih tako retkih životnih filozofija koje dovode do stapanja čovekovog bića sa njegovom okolinom i omogućavaju telu poduhvate koji se graniče sa fantastičnim.

Da, ninđe su ubice. Najbrže, najspretnije i najopasnije ubice na svetu, već stotinama godina...

»Da, ubijam«, objasnio je Lesli Sumiko onoga dana kada je konačno shvatila da ima posla sa jednim ninđom, zahvaljujući svom japanskom poreklu i poznavanju japanske kulture i istorije. »Ubijam lako i brzo, kao dobro naoštren nož. Zapravo, ja i nisam ništa drugo do

oruđe u rukama nekog višeg poimanja ljudske pravde, Sumiko...«

Devojka se prenula iz sna tek što je serija vežbi započela, ali je ostala nepokretna na svom mestu, ne želeći, slično Pitu, da naruši koncentraciju ninđe. Osmehnula se samo posmatrajući sve brže i spretnije pokrete tog savršenog muškog tela koje je toliko volela.

Bio je na samo korak od smrti, a ona ga je vratila sa puta bez povratka. Svojim rukama.

Može li više od toga učiniti žena koja voli?

Uspravila se i protekla kada je ninđa završio svoje vežbe i osmehnuo joj se, pokazujući glavom prema blistavoj površi ni okeana.

Skočili su zajedno u kristalno čistu vodu, uznemirenu samo blagim vetrićem. Vrteći glavom, Pit se ispruži po palubi, sa poslednjom konzervom piva nadohvat ruke.

Pod vodom, dva se tela dodirnuše i Lesli svojim usnama pređe po licu, vratu i grudima devojke. Zagrljeni su izbili na površinu da udahnu vazduh i ponovo zaronili prema dnu ko je se jedva naziralo u plavoj dubini.

Dve snažne muške ruke ukloniše kostim sa grudi devojke i ona oseti da ni sva voda

okeana ne može ublažiti vrelinu u vrhovima njenih dojki.

Kada su ponovo izronili, oboje su bili potpuno nagi.

— Ne, Les — dahtala je devojka. — Nemoj... ovako će ti biti... suviše naporno...

On joj zatvori usta poljupcem, a devojka željno prihvati njegovo telo u sebe, boreći se sa krikom koji na trenutak na ruši tišinu okeana.

Spojeni u jedno telo, oni se prepustiše blagom njihanju ta lasa, zajedno tonući pod vodu i ponovo izbijajući na površinu u ritmu koji je podsećao na je dan od onih plesova sa samog početka ljudske istorije.

Sunce, okean, suvi topli vetar i blagi miris soli u vazduhu... zelenilo ostrva na horizontu i onaj iskonski mir kakav se sve ređe nalazi na ovoj bučnoj i nemirnoj planeti... Odista, pravi okvir za sliku dvoje ljudi koji vode ljubav...

Poslednji strasni krik devojke još jednom razori tišinu obasjanu sve vrelijim suncem. Sklopljenih očiju, oni su još neko vreme lebdeli na površini okeana, prepuštajući se zracima sunca, a onda ninda blago do tače rukom obraz devojke.

— Moramo natrag — reče tiho. — Brzo!

Prenula se i zaplivala prema jahti, ne mareći za kostim koji se vukao za njom kroz vodu. Bez nepotrebnih pitanja; za

sve ove godine otkako se ne razdvajaju naučila je da poštuje osetljivost Leslieevih čula i ono predosećanje opasnosti, tako karakteristično za ninde, da ima i posebno ime u nindu cuu.

Haragei...

Bili su na dvadesetak jardi od boka broda kada je i sama čula tiho zujanje motora negde u zaslepljujućem plavetnilu neba. Svetli kružić na nebu, međutim, ugledala je tek nekoliko minuta kasnije, kada joj je Lesli pokazao pravac iz kojeg se helikopter približavao.

Pit se već vraćao na palubu sa oružjem po koje je otrčao, upozoren njihovim povratkom na brod. Opet bez ijedne nepotrebne reči. Njih troje su bili dobra ekipa, toliko uigrana da su mnogi protivnici u svoje vreme iskreno verovali kako oni mogu da čitaju misli je dno drugom...

— Misliš li da je...? — upita Pit tiho.

— Sigurno — klimnu ninda glavom. Stajao je na palubi, gotovo nag, sa svojim mačem u ruci i pogledom pratio približavanje čelične ptice. — Doktor Fukuda nam je ponovo ušao u trag, Pite...

— Proklet bio! — reče plavokosi džin, stežući zube. — Hiljadu puta proketo žuto japansko kopile!

Njegove ruke, međutim, bile su zauzete oko zatvarača mi traljeza velikog kalibra koji se pojavio ispod cerade na pramcu jahte. Redenik sa uredno složenim žutim mecima bio je spreman i Pit se još jednom isceri, tražeći u nišanu svetlu tačku na horizontu.

— Nemoj pucati, Pite — reče ninda.

— Šta?!

— Budi strpljiv. Možda oni nemaju nameru da se bore.

— Nemaju nameru da se bore? Čoveče, ne misliš valjda da su došli da nas pozovu na ručak?

— Ni to me ne bi iznenadilo — blago se osmehnu ninda.

— Doktor Fukuda je svestan da smo na ovom brodu u njenim rukama. Dovoljna je jedna raketa sa tog helikoptera da pošalje jahtu pravo na dno. Čak i kad bismo preživeli, ostali bismo nemoćni na površini okeana, potpuno prepušteni njihovim hirovima.

— Pa šta, do đavola! Ako već moram da crknem, hoću da crknem boreći se, a ne... Oh, boga mu!

Sumiko mu pride i položi ruku na mišićavo rame.

— Domet rakete daleko je veći od dometa mitraljeza — reče. — Les je u pravu. Ako nas napadnu, branićemo se. Do tle, ne zaboravi da je najbolji saveznik slabijeg — lukavstvo!

U međuvremenu, helikopter je brzo rastao na horizontu, postepeno smanjujući visinu.

Sumiko upitno pogleda u Le slija i ovaj jedva primetno klimnu glavom, osmehujući se. Haragei, to specijalno čulo nindži, reklo mu je da još uvek ne preti neposredna opasnost, ali je njegov znak devojci govorio da i na to mora biti spremna.

Poput nezgrapne ptice, helikopter ostade da lebdi u mestu tridesetak jardi nad palubom, šireći mrežu sitnih talasića po vršinom okeana.

Vrata kabine skliznuše u stranu i na njima se pojavi gornji deo tela čoveka u blistavobeloj tropskoj odeći. Boja njegove kože, vrlo crna kosa i uski prerezi očiju, čak i na ovoj daljini, nepogrešivo su odavali da se radi o Japancu.

— Halo, nindo! — reče on kroz megafon, nadjačavajući brujanje motora. — Doktor Fukuda ti želi dobar dan i poziva na razgovor.

— Gde je on? — nindži nije bio potreban megafon da bi na djačao buku motora.

— Na ostrvu. Pet minuta leta!

Ninda ispod oka dobaci pogled Sumiko. Na samoj ivici palube spremna da se baci u vodu na prvi znak opasnosti iz helikoptera, ona je gledala u njega ogromnim tamnim očima, prepunim straha.

— A šta ako odbijem? — upita, stežući desnom rukom jače svoj mač. Potpuno nesvesno; katana nije oružje koje bi se moglo pokazati efikasno u slučaju napada iz helikoptera.

Podrugljiv smeh, izobličen do karikature zvučnikom megafona.

— Ne bih ti to preporučio, nindo! — odvrati Japanac. — Nipošto ti to ne bih preporučio!

— U redu, onda — osmehnu se ninda, podižući glas. — Spustite mi lestvice!

Motor helikoptera zabruja jače dok je prilazio nad samu palubu. Odlazeći megafon, Japanac izbaci kroz prozor pokretni krak sa namotanim lestvicama i pusti da se one pola ko odmotavaju.

Ne obraćajući pažnju na njih, ninda poče da navlači odeću uredno složenu pod suncobranom koji se klatio od jakog vetra stvorenog rotorom helikoptera.

»Moja podsvest još uvek deluje bolje nego memorija«, mišlio je, neupadljivo opipavajući sitne metalne predmete skrivene u raznim delovima odeće, čitav jedan minijaturalni arsenal kojim se ninde tako vešto služe. »Opasnost mi nije ni na pamet padala dok sam se oblačio jutros u kabini, a podsvest

mi je ipak zapovedila da sve ovo ponesem, ma kako se nepotrebnim činilo...«

— Hej! — urlao je Pit sa svog mesta kraj mitraljeza. — Pa ti stvarno imaš nameru da ideš, čoveče?

— Da.

— Ali... Oh, do đavola, ima i lepših načina da se izvrši samoubistvo, Les!

— Fukuda nema nameru da me ubije. Za sada.

— Kako možeš biti siguran u to, prokletstvo?

— Taj helikopter stvarno ima rakete u onim kontejnerima, Pite. Da je želeo da nas pobije, to bi i učinio.

— Hajde, hajde! — javi se podsmešljivi glas iz megafona. — Doktor Fukuda ne želi da te čeka čitav dan, nindo!

Mahnuvši mu rukom, Lesli dohvati sa palube mač u korikama. Pre nego što se drugom rukom uhvatio za lestvice, pogleda ponovo prema devojci.

Ona jedva primetno klimnu glavom, podižući ruku na pozdrav. Po ko zna koji put, njih dvoje su se razumeli bez ijedne izgovorene reči...

»Znam da je ovo možda poslednje zbogom«, govorio je pogled devojke, »ali neću dopustiti da ta pomisao zamagli moju misli. Doći ćemo na ostrvo za tobom, nindo... ako ni zbog

čega drugog, a ono da pokušamo da te osvetimo...«

*
* *

Zavaljen u sedište, ninda sklopi oči, ne obraćajući pažnju na dvojicu ljudi koji su ga netremice posmatrali, držeći automatske pištolje u rukama. Korice mača stezao je kolenima, dok su mu ruke ostale na rukunicama sedišta, ali je taj stav služio samo da umiri dvojicu nervoznih revolveraša; u slučaju opasnosti, njegova desna šaka istruguće mač iz korica i zadati udarac pre nego što bilo koji od njih dospe da pritisne okidač svog oružja.

— Sklonite tu gvožđuriju — podsmešljivo dobaci preko ramena Japanac sa sedišta pored pilota. — Čovek je mirno pošao sa nama doktoru i ne želi nikakvu gužvu, momci!

— Siguran si da je to taj, Tini? — upita sumnjičavo bubuljičavi revolveraš u drečavoj havajskoj košulji.

— A ko bi drugi bio?

— Hmm... ti sam rekao si da su ga naši momci izrešetal, nema ni mesec dana!

— Da, pa šta?

— Ovaj ovde mi ne izgleda kao neko ko je tako skoro bio na korak od groba, ništa drugo!

Tini se nasmeja, pokazujući bleštavobebe zube, ali su mu oči bile hladne i neprozirne ka da je pogledao u nindu.

— Ninde su kao mačke, Armstrong — reče. — Imaju devet života.

Bubuljičavi se ružno isceri, spuštajući cev pištolja, ali mu oružje i dalje ostade u ruci.

— Te šasave japanske legende, Tini... Kako ozbiljan čovek poput tebe uopšte može da veruje u to?

— Pitaj onda Drekslera. On je video onu petoricu.

Drugi revolveraš, ćutljivi div proređene svetle kose i bleđopavih očiju već je ranije odložio svoje oružje i sada je samo klimnuo glavom na upitni pogled svog partnera.

— Stvarno si ih video, Dreks? — brbljao je bubuljičavi Armstrong. — Prokletstvo, mogao si mi to i reći, a? Kako je izgledalo?

Dreksler je oklevao, Tini se kreštavo nasmeja.

— On je dobro naučio lekciju doktora Fukude — dobaci. — Nikada ne govori bez potrebe. Možeš mu ovo reći, Dreksler, imaš moje dopuštenje.

Plavokosi sleže ramenima, ali Lesliju ne promače pogled pun strahopoštovanja koji mu je dobacio ispod oka.

— Svi mrtvi — reče dubokim glasom revolveraš. — Sva petorica. Džensen bez glave, Ri

ku probijene grudi, Mileru otvorena utroba... Nijedan nije uspeo da ispali više od četiri-pet metaka iz puške pre nego što ih je ovaj sredio.

— Sam? — Armstrong s ne vericom odmahnu glavom. — Ma hajde, Dreks, pričaj to nekom drugom! Je li to istina, ortak?

Ninda ga kratko pogleda.

— Istina je — reče mirno. — Njih petorica bili su, u stvari, užasno spori i samo im je genijalna zamisao doktora Fukude pomogla da me pogode nekoliko puta.

— Kako, do đavola? Kako?

Lesli mu ne odgovori, ponovo sklapajući oči. Sa prednjeg sedišta, Tini se glasno nasmeja.

— Eto, to su te japanske »le gende«. Taj tip tu to zaista može. A ako ne veruješ, pokušaj da ga iznenadiš kad izađe mo iz helikoptera. Uz jedno upozorenje: reskiraš da ostaneš bez te svoje glupe glave, Armstrong!

Ninda malo podiže kapke, motreći bubuljičavog. Haragei, to savršeno čulo nindi koje oseća čak i najmanju promenu u atmosferi nekog mesta, već mu je ranije otkrilo da između Tinija i Armstronga postoji skriveno neprijateljstvo. Na višem položaju u hijerarhiji podzemnog carstva doktora Fukude, Tini je taj položaj zloupotreb-

ljavao da pokaže Armstrongu svoju nadmoćnost.

I grešio... Jer, Armstrong je spadao u onu grupu ljudi koje gnev potpuno zaslepi i ta da su sposobni i za najneverovatnije gluposti!

— Misliš, Tini? — cedio je Armstrong kroz zube. — Misliš da je on toliko dobar?

Podigao je pištolj odista hitro, pre nego što je Tini uspeo da otvori usta i vikne mu da to ne čini. Namera mu je bila jasna: ubiti čoveka koji sedi pred njim i tako dokazati Tiniju da japanske ninde nisu tako opasne i da je on, Armstrong, zapravo mnogo opasniji nego što to Tini misli.

Bez obzira na ono što će posle toga Tini — ili doktor Fukuda — učiniti s njim!

— Ne! — izlete iz Tinijevih grudi, ali prekasno. Njegov povik stigao bi delić sekunde posle detonacije, da je Armstrong uspeo da pritisne obarač.

Čovek mora posedovati fantastičnu brzinu i preciznost pokreta da bi jednom rukom šcepao cev pištolja, a drugom uklonio prst sa obarača, a da osetljivi mehanizam ne pošalje metak iz cevi u njegovo telo.

Zvuči neverovatno, ali mnogo ljudi na ovoj planeti sposobno je za takvo nešto, kada prirodnu brzinu i spretnost svog tela usavrše neprestanim vežbanjem. Malo njih, međutim,

odlučuje se za ovako opasne egzibicije, kao što je otimanje punog pištolja iz ruke iskusnog revolveraša; posledice nisu tako opasne ako slučajno ne uspe mađioničarski trik pred pre punom salom...

Armstrong zgrči prst, grčeci istovremeno lice u očekivanju pucnja. Usta mu se komično iskriviše kad konačno shvati da pucnja neće biti i da mu je ruka — prazna!

— Neka sam proklet! — proceđi kroz zube, obarajući pogled i buljeći u raširene prste svoje desne ruke. — Neka sam proklet!

Lakim pokretom ninda dobači pištolj Tiniju koji je takođe otvorenih usta buljio u nje ga.

— Uzmi ovo — reče mirno. — Ta igračka ume da bude i opasna.

Smešeci se prijateljski, ninda se ponovo zavalj u svom se dištu i sklopi oči, razmišljajući o onome što ga čeka za svega nekoliko minuta, čim helikopter sleti na ostrvo Tobi, jedno od onih ostrvaca izgubljenih u okeanu između Molučkih ostrva i severne obale Nove Gvineje.

Doktor Fukuda, dakle, još uvek mu je za petama. Ništa drugo, zapravo, nije očekivao...

Ipak, bio je već pomislio da su mu zametnuli trag, jer je mala jahta isplovila iz San

Franciska a da ni njih troje nisu znali kuda su krenuli. Bilo je to jednostavno krstarenje Tihim okeanom, bez određenog cilja, čija je dvostruka svrha bila ukloniti se od pretnje doktora Fukude i obezbediti ni nđi najpovoljnije uslove za oporavak pod brižnim okom Sumiko i Tabasko Pita.

Ne, od protivnika kakav je Fukuda ne može se tako lako pobeći...

Fukuda je želeo njegovu smrt još od trenutka kada se sukobio sa njegovim ljudima čiji je posao bio da poslovne poduhvate japanskih jakuza prenesu i na drugu obalu Tihog okeana. Ninda je to shvatio onoga časa kada se prvi put su sreo sa slavnim hirurgom kome slava nimalo nije smetala da se bavi poslovima koje obični ljudi smatraju prijavim, bez obzira na činjenicu što nijedna policija ovog sveta nije uspela da iščeprka ni tračak kakvih dokaza protiv samog Fukude.

Njegove ruke sa dugim prstima jednog od najveštijih hirurga sveta ostale su čiste. Bar pred zakonom.

U redu, zašto Fukuda nije već iskoristio jednu od mnogo brojnih prilika koje su mu se ukazivale dok je ležao gotovo bespomoćan, boreći se sa smrću?

Zašto onaj helikopter pre desetak minuta nije jednostavno lansirao jednu od svojih raketa i uništio jahtu?

Čemu ovaj iznenadni poziv na razgovor? Bolje od svakog drugog Fukuda bi mogao znati kolika mu opasnost preti samom činjenicom što je jedan ninda u njegovoj neposrednoj blizini!

Postojao je, naravno, samo jedan odgovor na to pitanje... njegove usluge bile su potrebne Fukudi...

Ili je to, ipak, samo još jedna od opasnih igara u kojima doktor Fukuda ume da uživa?

Preletevši uski žal od blistavobelog peska, helikopter zanjihla guste smaragdnozelene krošnje, sa kojih se podiže ogromno jato ptica, bežeći od buke, tako retke na ostrvu Tobu, pošteđenom blagodeti savremene civilizacije.

Kroz prozor od pleksiglasa ninda je posmatrao prizor ispod sebe, urezujući u svoju memoriju činjenice koje bi mu kasnije, možda, mogle biti potrebne. Rastojanje od niske bele kuće do ivice džungle, mesto gde je pod nadstrešnicom od trske parkirano nekoliko džipova, pravac kojim prema drugoj strani ostrva vijuga uska staza od makadama; svaki od tih detalja bi uskoro mogao

da znači i razliku između života i smrti za njega.

Dvojica ljudi sa automatskim puškama stajali su na travnjaku, poluokrenuti, da bi se zaštitili od vetra sa rotora. Čelična ptica dotače tle, ali je njen motor i dalje neumorno radio.

— Izadi, nindo — isceri se Tini. — Armstrong i Dreks idu za tobom.

— To znači da se ti vraćaš? — glas ninde bio je savršeno miran.

— Tačno. Nad onu tvoju ljučku jahtu. Bila bi zaista velika šteta da se njoj — i tvojim prijateljima — dogodi nešto loše, zar ne?

— Slažem se.

— Bićemo u neprestanoj radio-vezi sa ostrvom. Najmanja glupost sa tvoje strane i... bum! Jasno?

— Savršeno. Videćemo se, Tini.

Ninda iskoči na travu, stežući u ruci korice svog mača i zastade na bezbednom rastojanju od dve uperene puščane cevi.

»Glupi ste ako mislite da će vas te puške zaštititi od mog mača, ukoliko poželim vašu smrt«, pomisli ninda lagano se izmičući u stranu, dalje od helikoptera. Krajičkom oka motrio je na dvojicu revolveraša koji su iskočili za njim. I njihovih pištolji bili su ponovo u

rukama, a Armstrong je svoje oružje stezao sa izrazom lica koji je govorio kako nikakvi mađioničarski trikovi više neće moći da ga odvoje od njega.

Sačekali su da helikopter uzleti i ponovo krene u pravcu okeana, a onda jedan od onih sa puškama glavom dade znak nindži da krene.

Čitavom dužinom prednje strane kuće pružala se veranda obrasla puzavicama sa tropskim cvetovima raskošnih boja.

»Idilična slika«, mislio je ninda proučavajući pogledom prizor pred sobom. »Neobavešten čovek nikada ne bi naslutio da se iza tih blistavobelih zidova krije jedan od najinteligentnijih i najopasnijih zločinaca ove planete!«

— Sedi tamo! — reče čovek sa puškom, pokazujući na baštensku garnituru od trske. Sto čić je bio ispunjen kristalnim flašama punim raznobojnih pića, posudama za led, kutijama skupih kubanskih cigara, mini jaternim tanjirima sa mnoštvom ukusnih i egzotičnih jela.

Pokazana stolica bila je licem okrenuta prema velikom prozoru na zidu, ali su žaluzine na njemu bile poluzatvorene, sprečavajući pogled u mračnu unutrašnjost kuće.

Kao da već unapred znaju šta treba da učine, Dreksler i Armstrong zauzeše mesta sa

obe strane prozora, licem okrenuti nindži. Cevi njihovih pištolja ponovo su gledale tačno u njegove grudi. Dvojica sa puškama ostadoše na travnjaku, iza leđa nindži.

»Fukuda je već pokazao da me se ne boji«, pomisli Lesli, »ali to ne znači da će zaboraviti na uobičajene mere opreznosti. Njih četvorica nisu jedino što ga čuva, jer on veoma dobro zna da oni neće uspeti da me zaustave ako poželim da uskočim kroz taj niski prozor i doprem do njega. Biće tu još skrivenih zamki, i to veoma opasnih... kao i pri našem poslednjem susretu...«

Prislonivši mač na sto, ninda stavi obe ruke na njegovu površinu. Sedeo je strpljivo, potpuno nepokretan, svestan da ga iz unutrašnjosti kuće sa da proučavaju brojni radoznali pogledi.

Jedan od njih gotovo je fizički osećao na svojoj koži, licu. Sumiko je možda u pravu što sumnja da Fukuda poseduje izuzetne psihičke moći; čovek koji smelo izaziva jednog prvog japanskog nindžu u svakom slučaju nije običan protivnik...

Neko iznutra počeo da otvara kapke, ali ninda je i dalje sedeo potpuno mirno. Nije ni bilo razloga za reakciju, jer svetlost sunca obasja tamnopolu lepoticu smerno oborenih očiju, dobrodošao prizor posle

svih onih odvratnih tipova sa oružjem u rukama.

Odgurnuvši kapke do kraja, devojka se povuče unazad i izgubi nindū iz vida.

Nije je ispratio pogledom. Po smatrala su ga dva oka, nepomična i ukočena, nalik očima zmije koja fiksira već hipnotisanu žrtvu, nesposobnu da na čini i najmanji pokret...

Doktor Fukuda odista je mogao da općini pogledom. Ali ne svakoga...

Borba pogleda trajala je dugo, činilo se nindī, iako objektivno nije prošlo više od neko liko sekundi.

Fukuda nije oborio svoj pogled, ali je zato prvi iskrivio lice u karikaturu osmeha.

— Dobro došao, nindō — reče svojim dubokim glasom. — Znao sam da ćeš imati dovoljno hrabrosti da prihvatiš moj poziv...

*
* *

Nindā bez reči klimnu glavom. Njegov pogled je poput radarskog zraka prelazio preko svih detalja vidljivih u prostoriji sa mesta na kojem se nalazio, a sluh, napet do krajnjih granica, nastojao da razluči šumove iz unutrašnjosti kuće.

Da, po jedan čovek stoji skriven sa svake strane prozora na drugoj strani tankog drvenog zida. Fukuda se, dakle, odista boji da bi on mogao uskočiti kroz prozor i ubiti ga pre nego što četvorica ljudi dospeju da reaguju.

I u tome je potpuno u pravu, jer je to poduhvat koji je svaki nindā u stanju da izvrši. A Fukuda je znao o nindāma gotovo sve što se može znati, u to više nije bilo nimalo sumnje...

Naravno, ostajalo je i ono drugo: helikopter koji lebdi nad jahtom, preteći svojim razornim raketama. Biće dovoljna jedna reč preko radija da prst nemarno pritisne crveno dugme i pošalje vatrenu zmiju na njeno smrtonosno putovanje.

Fukudina smrt neće mu značiti ništa ako zajedno sa njim umru i Sumiko i Tabasko Pit...

— Nindē ne poznaju reč hrabrost, doktore Fukuda — reče glasno. — Možda niste znali, ali njihov mozak radi kao elektronski računar: proceni sve relevantne činjenice i donese odluku na osnovu njih. Jedna stvar se može izvesti uz prihvatljiv stupanj rizika, ili se ne može izvesti. Vrlo jednostavno.

— To samo zvuči jednostavno — klimnu Fukuda glavom. — Na nesreću, čovek nije ele

ktronski računar. Kada si ule-
teo u moju zamku, recimo, da
li se to dogodilo zbog lošeg pro-
računa ili zbog viška hrabro-
sti?

— Načinio sam grešku koju
bi na mom mestu načinio i ra-
čunar — sleže Lesli ramenima.
— Doneo sam odluku na osno-
vu nedovoljno pouzdanih poda-
taka. To se događa.

— Tačno. Jedino što je cena
takve pogreške suviše visoka.
Ali ti to znaš bolje od mene.
Moram priznati da je to što
si se izvukao živ pravi medici-
nski fenomen. Posmatrao sam
snimke obračuna sa petoricom
mojih ljudi i došao do zaklju-
čka da je najmanje pet meta-
ka pogodilo vitalne delove tvog
tela.

— Srce i mozak su ostali ne-
povređeni. Sve druge povrede
organizam je u stanju da sa-
vlada, kao što znate, doktor
Fukuda.

— Vrlo dobro, vrlo dobro
— smireno se osmehnu Fuku-
da, naglo prelazeći na japin-
ski. — Ne smeta ti što govo-
rim jezikom mog naroda, nin-
đo. Imam utisak da će on mno-
go bolje preneti nijanse oseća-
nja koja želim da izrazim u
ovom razgovoru.

— Osećanja? — odvrati ni-
nda na istom jeziku podižući
obrve. — Nisam znao da pa-
tite od te slabosti, doktore Fu-
kuda.

— Postoje osećanja jakih i
osećanja slabih ličnosti, zar
ne?

— Možda, ali ja imam uti-
sak da vi niste sposobni ni za
jedno od njih.

Fukuda samo na trenutak u
gnevu skupi obrve, a onda se
široko osmehnu i nakloni u
svojoj udobnoj fotelji.

— Možda si u pravu. Opet
se vraćam na onu reč »hrab-
rost«. Ti si prvi koji se usu-
dio da mi prkosi na mom ro-
đenom pragu, i to u situaciji
kada ti je život u mojim ru-
kama, ninđo!

— Ne želim da ti prkosim.
Samo sam izneo nekoliko či-
njenica, doktore Fukuda. A
što se tiče iluzije da je moj ži-
vot u vašim rukama... bojim
se da ste se tu grdno prevari-
li.

— Ha-ha-ha! — tiho se na-
smeja Japanac, sažaljivo klima-
jući glavom. — Ako neko ov-
de gaji iluzije, onda si to ti.
Gledaj, čak sam ti dopustio da
poneseš i svoj mač na samu
verandu, svega nekoliko kora-
ka od mene. Nema razloga da
te se bojim, čoveče... pa ma-
kar ti i bio ninđa!

— Misliš?

Fukuda ne odgovori. Prezri-
vi pokret njegove ruke bio je
rečitiji od stotinu izgovorenih
reči.

Slegnuvši ramenima, ninđa
se malo pomeri na svom mes-

tu. Njegova desna ruka, upola skrivena pod stolom, načini dva munjevita pokreta.

Dvostruki fijuk, dva tupa udarca o drvo, a zatim dva malo mekša, slična šumu s kojim oštro sečivo noža prodire u podatno ljudsko meso. Fukuda naglo podiže glavu i trže se, napeto zureći nindži u lice.

— Šta se dogodilo? — reče, ponovo na engleskom. — Šta si to učinio?

Preko puta ninđe, Armstrong i Dreksler se zgledaše. Dvostruki pokret ruke čoveka koji je sedeo samo nekoliko stopa dalje, za njih je prošao potpuno neopaženo.

Grčeći lice, Fukuda skoči na noge, zagledan nekud pored ninđe. Pogled mu je leteo levo i desno, tamo gde su se dvojica njegovih skrivenih telohranitelja borili sa smrću koja je došla tako iznenadno, od ruke čoveka za koga su mislili da ih čak i ne vidi...

— Mogao sam učiniti da umru odmah — mirno reče ninđa — ali nije dobro kad čovek nema vremena čak ni da shvati da umire...

Ukočenih očiju, Fukuda se lagano spusti u svoju fotelju. Lice mu ostade bezizrazno.

— Fantastično — reče. — Zaista fantastično. Šta je to bilo? Šurikeni?

Praćen podozrivim pogledima revolveraša, ninđa pokaza

na dlanu desne ruke blistavu šestokraku zvezdu od čelika, jedno od onih oružja nindži sa ivicama oštrim poput brijača, koje služi u borbi na distanci.

— Da, šurikeni — odvrati. — Hteo sam samo da pokažem kako ta dvojica ne bi mogla bo gzna šta učiniti da sam odista hteo da te ubijem, Fukuda.

— Misli na onaj helikopter, nindo!

— On ti je i spasio život — sleže Lesli ramenima. — Može mo li da počnemo naš razgovor od početka, sada kada smo utvrdili u kakvom je položaju svako od nas dvojice?

— Da, možemo — osmehnu se Fukuda. — Piće?

— Posle. Najpre posao.

— Posao? Ko ti je rekao da se radi o poslu? Tini?

— Ne, ali to nije teško zaključiti, Fukuda. Mogao si me ubiti kad god si to pozeleo u prethodnih tridesetak dana, a to ipak nisi učinio. Zašto? Odgovor je jednostavan: zato što sam ti potreban. Da čujem?

— Malo prebrz zaključak — osmehnu se Fukuda vlažeći usne gutljajem tečnosti iz visoke čaše pred njim. — Nisam te ubio samo zato što u tome nije bilo nikakvog uživanja za mene. Čak i dete može ubiti bespomoćnog čoveka koji se bori sa smrću.

— To je bilo u početku. A sada?

— U redu. Sada si mi potreban, nindo.

Lesli je ćutao, proučavajući lice jednog od najvećih šefova japanske jakuze. Da, njegova prva ocena pokazala se potpuno, tačnom: Fukuda je odista jedan od najopasnijih ljudi na ovoj planeti. Opasan gotovo ko liko i svaki ninda...

— Koliko poznaješ unutrašnjost Nove Gvineje, nindo?

Lesli podiže obrve.

— Nova Gvineja? Nisam znao da i tamo imaš poslovnih veza, Fukuda.

— Poznaješ ili ne?

— Ne. Nikada nisam čak ni bio na Novoj Gvineji.

— Ali pretpostavljam da znaš sve o tom ostrvu?

— Sve što se može doznati iz geografskih karata, putopisa i sa fotografija.

— Dovoljno za početak. Tamo dole, u planinama Nasau, nalazi se nešto što mi pripada, nindo. Želim da pođeš po tu stvar i doneseš mi je.

— Koliko?

— Kolika je cena? Nemoj mi reći da želiš moj novac, Lesli Eldridže! — nasmeja se Fukuda.

— Taj posao ima svoju cenu, i ti već znaš kolika će ona biti.

— Tačno. Ako obaviš taj posao za mene, dobijaš živote svojih prijatelja. Fer?

— Vrlo fer. Pod jednim uslovom: kada obavim taj posao, naša borba ponovo počinje od početka?

— I to je fer — suvo se osmehnu Fukuda, spuštajući kapke nad oči koje su zablistale paklenim sjajem. — Neka ovo bude primirje između nas dvojice. Posle toga... ponovo ću pokušati da te ubijem!

— A ja ću tebe ubiti, Fukuda!

— Videćemo.

— Da, videćemo. Kakva je to stvar koju želiš sa Nove Gvineje?

— Odmah ćeš doznati...

Zavalivši se u fotelji, Fukuda mahnu rukom i opet prinese čašu ustima, kao da je potpuno zaboravio da je ninda tu.

Devojka koja je maločas otvorila prozor, pojavi se na vratima, ponovo oborenih očiju, sa velikim žutim kovertom u rukama. Spustila je koverat na sto pred nindu i vratila se istim putem.

»Jedna od najlepših žena koju sam ikada video«, pomisli na trenutak ninda, prateći krajičkom oka njihanje dugih bokova pod tankom crvenom tkaninom, jedinim delom odeće na savršeno građenom telu. »Fukuda odista ima ukusa kada su žene u pitanju...«

Izvukao je tanak svežanj hartija iz koverta i počeo da ih

proučava, jednu po jednu. Bila je to najpre vojna sekcija severnog dela planina Nasau na kojoj je jedna tačka, u blizini samog vrha bila označena upa dljivim crnim krstićem. Posle toga, sledila je čitava zbirka fotografija snimljenih iz vazduha, a sve one prikazivale su jedan isti deo planine, gusto obrastao džunglom.

— Koliko vidim, tu se srušio neki avion — reče ninda odlazeći fotografije na sto. — Želiš nešto iz njega, Fukuda?

— Da. U avionu je bila veoma vredna pošiljka upućena u Australiju.

— U čemu je problem? Sva ki od tvojih ljudi mogao bi tamo odleteti helikopterom, sići niz lestvice, potražiti tvoju robu i vratiti se natrag.

— Tako sam i ja mislio — suvo se osmehnu Fukuda. — Na nesreću, taj deo planine je nastanjen.

— Ah! Divljaci?

— Veoma opasno pleme. Izgubio sam dvanaest ljudi pre nego što sam shvatio da moram promeniti taktiku.

— Jedan čovek, brz i spretn, mogao je taj posao izvesti bolje od gomile naoružanih revolveraša.

— I to sam pokušao. Divljaci su suviše oprezni, a ta džungla je njihov dom. Pokušao sam takođe i lepim, slanjem izaslanika sa bogatim darovi-

ma. Možda bi to i uspeo, da sam na Novoj Gvineji našao vodiča spremnog da se uputi u te krajeve. Doznao sam jedino da to pleme mrzi sve strance i da se niko ne usuđuje da uđe na njihovo područje.

— Hmm... Sada shvatam za što sam ti potreban. O kakvoj je robi reč? Nešto glomazno?

— Ne. Kožna kesica teška nekoliko unci, ništa drugo. Ako divljaci nisu pretresli avion, trebalo bi da se nalazi u džepu čoveka koji je sedeo pored pilota u avionu.

— Dijamanti?

— Kakve to veze ima? — osmehnu se Fukuda. — Da, dijamanti, ali sadržaj kesice tebe ne zanima.

— Ni najmanje — sleže ninda ramenima. — U redu... dobićeš svoje blistave kamenčiće, Fukuda.

— Kada si spreman da kreneš?

Ninda je oklevao samo delić sekunde. Odlaganje od nekoliko dana dobro bi mu došlo da ponovo dostigne vrhunac svoje fizičke kondicije, ali...

Ne, ne sme odlagati taj poduhvat. Ako uopšte želi da se vrati u San Francisco, zajedno sa svojim prijateljima, onda posao za Fukudu mora obaviti brže nego što ovaj misli da je to moguće, a onda naći način da ga iznenadi i ubije.

Nikakvo drugo rešenje ne dolazi u obzir, jer, sve dok je Fukuda u životu, smrt preti ne samo njemu, već i Sumiko i Tabasko Pitu...

Sme li ih ostaviti ovde, nadohvat Fukudinih kandži? To je bio drugi razlog zbog kojeg je oklevao taj kratki trenutak.

— Mogu li da povedem i mo je prijatelje, Fukuda?

— Što se mene tiče, možeš povesti i bataljon marinaca, nindo, ako misliš da su ti neophodni.

— Za sada ne. Reci tvojim ljudima da preko helikoptera prenesu jahti poruku da doplovi ovamo. Posle toga, obezbe dićeš transport za nas troje do jednog od ovih malih naselja uz reku Tariki i namirnice za sedam dana. Sve ostalo je mo ja briga.

— Siguran si da je to sve što ti je potrebno?

— Da. Koliko su pouzdane ove sekcije?

— Potpuno. Izrađene su na osnovu najnovijih satelitskih snimaka.

— Onda je sve u redu. Možemo krenuti već sutra ujutru.

Fukuda ravnodušno klimnu glavom, ali oštro oko ninde pri meti u njegovom pogledu tračak osećanja koje ga malo iznenadi.

Doktor Fukuda, htelo to ili ne, osećao je poštovanje prema

čovjeku koji je sedeo pred njim...

*
* *

Haragei, to prefinjeno čulo nindi, u ovoj prilici bilo je potpuno suvišno, jer bi čak i čovek bez trunke senzibilnosti u sebi veoma brzo morao prime titi napetost koja je vladala u ogromnoj trpezariji Fukudine kuće na ostrvu Tobi.

»Nimalo čudno«, mislio je ninda, prelazeći laganim pogledom po licima zvanica na veoma formalni večernji obed koji je priredio Fukuda. »Ljudi koji su svesni da će pre ili kasnije morati da ubiju jedan drugoga, teško se mogu ponašati ležerno i opušteno čak i na ovako prijatnom mestu...«

Odista. mračno raspoloženje koje je lebdelo nad dugim stolom bilo je u totalnom neskladu sa bleskom ogromnog lustera po srebrnom priboru za jelo i kristalnim čašama, čitavim brdima egzotičnih jela i najboljim markama pića koje su crnopusi momci u beloj odeći služili tako besprekorno kao da se nalaze u najboljem restoranu San Franciska. Odličan havajski orkestar koji je svirao u jednom uglu dvorane, trudio se iz sve snage, a za njim nisu zaostajale hula-ple-

sačice obnaženih grudi, ali od njihovog truda bilo je malo ko risti.

Ne krivicom domaćina, svakako, jer je doktor Fukuda, u besprekornom belom smokingu, neprestano sipao dosetke i lju baznosti društvu oko stola, sme šio se Sumiko i tamnoputoj de vojci koja je bila druga dama za stolom, često dizao čašu da nazdravi nindi i Tabasko Pitu, zapostavljajući jedino Tinija koji se kiselo smeškao takvim izlivima gostoljublja.

»Čudna situacija«, mislio je Lesli, trudeći se da shvati prave razloge Fukudinog poziva na ovu večeru do koje je očigledno bilo samo njemu stalo. »Da li se odista samo dosađuje na ovom ostrvu kao što želi da nam pokaže, ili čitava ova igra ima i drugi smisao? Nas troje se dobro držimo, čak i Tabasko Pit, ali Tinijevo lice je sve duže. Kao... kao da je ljubomoran na pažnju koju nam Fukuda ukazuje! Pa onda ta devojka... najpre sam mislio da je obična sluškinja, a sada vidim damu u najskupljoj pariskoj večernjoj haljini koja se za stolom ponaša kao da je vaspitavana u aristokratskoj porodici!«

I protiv svoje volje morao se diviti lepoti i ljupkosti devojke čije su oči gotovo sve vreme počivale na tanjiru ispred nje. Podizala bi ih samo

da na najčistijem engleskom jeziku odgovori na pitanje postavljeno direktno njoj, ali tada bi njen osmeh obasjao čitavu prostoriju. Njeno još gotovo dečje lice stvaralo je uzbudljiv kontrast sa raskošnim oblinama tela kojeg kao da Oana — tako je kratko predstavio Fukuda — uopšte nije bila svesna.

Kako je večera odmicala, međutim, Tini je postajao sve mračniji, sručujući u grlo jednu za drugom čaše izvrsnog francuskog konjaka, piće na koje je očigledno nije bio navikao. U času kada su mu oči sve češće počele da skreću prema golim grudima havajskih plesačica, Lesli je shvatio da se Tini sprema da uskoro izazove nevolje.

I doktor Fukuda je toga morao biti svestan, ali to ničim nije pokazivao. Naprotiv; Tini je sve češće postajao meta za njegove duhovite, ali i zajedljive, strelice odapete preko po dignute čaše i skrivene ljubaznim osmehom.

»Fukuda želi da ga izazove!«, reče nindi pogled Sumiko. »Zašto?«

»Videćemo«, odvrati on osmehom, ne skidajući pogled sa Tinija. Odavno je već bio spreman na sve, iako je elementarna ljubaznost zahtevala da svoj mač ostavi u predvorju pre početka večere.

— Ovde postaje đavolski do-
sadno! — reče iznenada Tini,
jedva primetno zaplićući jezi-
kom. Ustao je savršeno kontro-
lisanim pokretom i zavrteo gla-
vom. — Ovde postaje đavolski
dosadno! — ponovi glasnije u
čašu kada su se svi, sem Oa-
ne, zagledali u njega.

— Imaš, možda, neku bolju
ideju, Tini? — osmehnu se Fu-
kuda.

— Kao i uvek! — Tini se
zadovoljno cerio. — Palo mi je
na pamet kako bi ovde mo-
glo postati mnogo zabavnije
kada bi i naše dame malo za-
plesale!

Ninda pogledom umiri Taba-
sko Pita čije se moćne pesnice
zgrčiše na stolnjaku od dama-
sta, i ovaj mu se isceri, iako
mu se u očima videlo kako bi
sa najvećim zadovoljstvom Ti-
nijem prebrisao uglačani pod-
dvorane.

— To nije loša ideja, Tini!
— klimnu Fukuda glavom. —
Odista, nimalo loša ideja. Mo-
je dame, ako ste raspoložene...?

Oborenih očiju, Oana usta-
de, kao da ne primećuje gru-
bu Tinijevu šapu na svojoj mi-
šici. Sumiko lakim pokretom
glave, sa osmehom na licu, da-
de Fukudi do znanja da je u
ovom trenutku hula-ples nima-
lo ne privlači.

Orkestar je i dalje svirao
kao da se ništa ne događa, je-
dino su se igračice malo izma-

kle da naprave mesta za novi
par. Tini je zaplesao odista do
bro, ali Oana...

Tabasko Pit je buljio širo-
ko otvorenih usta, Fukuda sa
blagonaklonim osmehom na li-
cu i nečitljivim pogledom ta-
mnih očiju, čak je i Sumiko iz
gledala oduševljena skladnim
pokretima tog tela koje kao
da se stapalo sa muzikom i le-
bdelo u toplom tropskom vaz-
duhu.

— Ne, ne, ne! — uzviknu
odjednom Tini, zastajući. —
Tako nije dobro, tako nimalo
ne valja!

Pre nego što je devojkica mo-
gla podići ruke da ga spreči,
on naglim pokretom ščepa na-
ramenice njene haljine i poki-
da ih, svlačeći haljinu do po-
da, i ostavljajući devojkicu sa-
mo u minijaturnim svilenim
gaćicama koje su više otkriva-
le nego skrivale.

— Ah, ovo je dobro!? — vi-
kao je Tini. — Ovo je baš do-
bro!

I dalje oborenih očiju, Oana
nastavi da pleše, nimalo zbu-
njena onim što se dogodilo. Ni-
nda s naporom odvoji pogled
od njenih dojki koje kao da
su sada igrale drugi, još skla-
dniji i uzbudljiviji ples.

»Tini očevidno sebe smatra
nekom vrstom povlašćene lič-
nosti kojoj je dozvoljeno mno-
go toga«, mislio je nastojeći da
prozre nepomičnu masku Fu-

kudinog lica. »Takvi ljudi obično zaborave da su njihove male predstave zabavne samo do izvesne granice, a posle toga...«

Ne prekidajući ples, lica mokrog od znoja, Tini zbaci sa sebe sako, razveza kravatu i razdrliji košulju na grudima.

— Hej! — urlao je. — Ti mala tamo, za stolom! Dođi! Kladim se da možeš da igraš bolje nego sve ove cure ovde!

»Sve ovo je samo večernji program za Fukudu«, zaključio ninda, hrabreći Sumiko kratkim osmehom. »Uobičajena zabava nije dovoljna za ukus našeg poštovanog doktora i Tini će pokušati da mu priredi nešto drugo. Po cenu da se na ovaj lepi i čisti pod prolije i koja kap krvi... Sada bolje shvatam zbog čega me je Fukuda poštedeo; njemu je opasnost neprekidno potrebna, kao začim života. Dok sam ja živ, postojaće uvek pretnja protiv koje se mora boriti. Ne, njemu nije stalo do dijamanata... već do uzbuđenja! I krvi!«

— Šta je, mala? — Tini je sada stao i zagledao se u Sumiko. — Nisi me čula! Dođi ovamo da vidim šta imaš da nam pokažeš!

Baš kao da ga ne čuje, Sumiko mirno prinese čašu usnama, osmehujući se izrazu na Pitovom licu.

Lica potamnelog od navale krvi, Tini u nekoliko dugih koraka pređe rastojanje do mesta gde je Sumiko sedela i podiže ruke da je ščepa za dugu kosu i izvuče od stola. Krajičkom oka, ninda je pratio šta se događa na toj strani, ali je istovremeno oštro motrio i Fukudine oči.

Blesak uživanja... ne, blesak pohote u njima! Fukuda se unapred naslađivao pogledom na telo koje će Tini za koji trenutak grubo obnažiti, baš kao i telo Oane nekoliko minuta ranije.

Hitra kao lasica, Sumiko skliznu na pod sa svog mesta, upola sagnuta da bi izbegla Tinijev zahvat. Njene ruke digose se iznad glave, ščepaše Tinijev zglavak i ona bez napora, još uvek sa osmehom na licu, izvede savršen džudo zahvat koji baci Tinijevo telo nasred stola, izazivajući veličanstven tresak polomljenog porculana i kristala!

— Bravo! Bravo! — uzviknu Fukuda, pljeskajući rukama. U uglu je orkestar i dalje svirao, devojke igrale bez prekidu. Jedino su revolveraši, poručnici duž zida trpezarije od početka večere pokazali da vide kako se nešto događa. Cevi njihovih pištolja pokrivale su troje prijatelja, spremne da ih zaspu olovom na prvi znak o-

pasnosti po njihovog gospodara.

Kao da mu je telo od gume, Tini odskoči od površine stola i dočeka se na noge na glatkom podu, zauzimajući stav za borbu. Krv iz nekoliko raseko tina bojila mu je košulju na leđima, ali on to kao da nije primećivao, počinjući novi nallet koji će poput vihora zbrisati krhko telo devojke pred njim.

Krenuo je pesnicom, direktno u bradu, u očevidnoj želji da jednim udarcem prekine borbu u kojoj može ispasti samo smešan. I protiv svoje volje, Tabasko Pit ispusti uzvik opomene preko usana.

Nepotrebno, naravno. Obučavana od malih nogu u svim borilačkim veštinama, Sumiko je kasnije, uz Leslijevu pomoć, postala pravi majstor. Tini je takođe poznavao borilačke veštine, ali su ga gnev i osećaj stida zbog neuspelog prvog napada učinili neopreznim.

Njegova pesnica prohuja da leko od cilja, skrenuta podignu tim laktom devojke i on zauzela od gneva i nemoći, jer je devojka, sa savršenom koncentracijom iskoristila njegov nallet da uzvрати kratkim i nemilosrdnim udarcem koji se u položaju u kojem se našao nije dao izbeći.

Pogođen među noge, Tini za urla od užasnog bola i sklupč

se na podu. Izdaleka ga zaobišavši, Sumiko se lako nakloni Fukudi, kao da se izvinjava zbog načinjenog nereda, i mirno se vrati na svoje mesto za stolom.

I dalje napet, spreman da u svakom trenutku napadne ako to bude potrebno, ninda je pratio igru osećanja u očima doktora Fukude.

Da, maločas se nije prevario. Fukuda je želeo Sumiko. Bez obzira na tračak divljenja koji je u ovom trenutku zamenio malopredašnji pogled...

Mladići u beloj odeći već su stizali. Dvojica izneše Tinija koji je još samo jedva čujno ječao, ostali se užurbaše da srede nered na stolu i očiste ga od prosutog jela i pića i krhotina pribora za jelo.

Niko za stolom ne progovori ni reč dok oni nisu završili svoj posao, jedino se Tabasko Pit zadovoljno cerio i tiho kikotao, vrteći glavom.

Nekoliko trenutaka kasnije, kada se više ni po čemu nije moglo naslutiti šta se na ovom mestu odigralo, Fukuda podiže svoju čašu i lako se nakašlja. Nepotrebno: pogledi svih za stolom već su bili uprti u njega.

— Predlažem da popijemo u čast hrabre i vešte devojke koja je na najbolji način podučila lepom ponašanju jednog drskog mladića — reče on sa

izrazom savršenog domaćina na licu. — Oana, vrati se za sto. Bilo je dosta muzike.

Orkestar je bez sumnje bio navikao na takve želje, jer mu zičari prestadoše da sviraju onog časa kada je Fukuda izgovorio te reči. Klanjajući se, oni zajedno sa hula-devojkama nestadoše iza zavesu u dnu prostorije. Oana se vraćala, hoda jući kao kraljica, i dalje nepomičnog lica i oborenih očiju, kao da joj nimalo ne smeta što je gotovo sasvim naga.

— Divna je, zar ne? — pri meti Fukuda pokazujući glavom prema devojci koja je sela za sto i dohvatila svoju čašu do pola ispunjenu vinom. — Dopada ti se, nindo?

— Da.

Fukuda sleže ramenima.

— Možda ću ti je pokloniti kada se vratiš sa mojim dijamantima. Čak i najlepše igračke pre ili kasnije mi dosade. Na žalost, nećeš imati previše vremena da uživaš u njenom telu.

— Takve poklone ne želim, Fukuda. Ako ti je već dosadila, zašto joj ne vratiš slobodu?

— Slobodu? — Fukuda se osmehnu, proučavajući lice ninde svojim neprozirnim pogledom. — Sloboda je plod u kojem samo veoma retki umeju da uživaju. I šta uopšte znači ta reč? Nema slobodnih ljudi,

svi mi nekome ili nečemu robujemo. Ti svojoj borbi za neki imaginarni koncept pravde, ja svojim uživanjima. Oana robuje meni i bez sumnje je to mnogo bolje nego da je udata za jednog od ovih divljaka sa ostrva ili sitnog službenika u Sidneju ili San Francisku.

— Možda, ali bi to ipak bila sudbina koju je sama odabrala, Fukuda.

— Loše su te poučili u toj školi ninducia, Lesli Eldridže, koja je sebi dopustila da uopšte primi jednog stranca. Sensei Tanaka, tvoj učitelj, učinio je lošu uslugu drevnoj veštini. Ono što se mora dogoditi, dogodiće se, bez obzira na sve naše napore i ono što nazivaš izborom sopstvene sudbine. To je samo iluzija. Sudbina svakog od nas zapisana je unapred i ne može se izmeniti.

— Bojim se da ti ne poznaješ dovoljno ninducu, Fukuda. Jedna od prvih stvari kojoj me je sensei Tanaka podučio, još u doba kada ni sâm nije znao da li ću imati dovoljno snage da savladam sve ono što je potrebno znati da bih tek počeo da učim osnove ninducia, bilo je da čovek svoju sudbinu drži u svojim rukama. Bez tog postulata, ninducu ne bi ni imao nikakvog smisla; čemu sve to usavršavanje duha i tela, već da bi se savladale prepreke na čovekovom putu?

— Tanaka je bio jeretik — sleže Fukuda ramenima. — Njegova je sreća što ga je prirodna smrt uklonila sa puta osveti koju su spremali pošto-vaoci drevne veštine, inače...

— Da, znam. Ti isti pošto-vaoci drevne veštine, kako ih na zivaš, najpre su tvrdili da jedan čovek sa Zapada nikada ne može postati ninda. Kasnije, kada su shvatili da sam ja na najboljem putu da to postignem, pokušali su da me ubiju. Nije im to uspelo, iako su svi napadači bili na daleko višem stepenu obuke od mene. Posle toga, na red je došao Tanaka, ali je čak i starac od gotovo sto godina bio prejak protivnik za njih. Da li ti to nešto govori, Fukuda?

— Želiš da mi kažeš da je Tanakina škola bolja od svih ostalih?

— Činjenice su tu, Fukuda. Opasno je zanemariti ih. Da li ti je ikada uspelo da ubiješ bilo kojeg nindu?

Fukuda se pritajeno osmehnu.

— To sam pokušao samo je dnom — reče — i gotovo uspeo. Sledeći put... sledeći put ću uspeli!

*

* * *

— Zgodna igrača — primeti Tabasko Pit poluglasno dok su

preko travnjaka mokrog od ro se prilazili helikopteru. — Imam jednu ideju... zašto ga ne bismo oteli kada se podignemo u vazduh? Posle toga se možemo vratiti nad Fukudinu kuću i lansirati dve ili tri od onih raketa koje vidim u kontejnerima, a?

— To bi bila dobra ideja — osmehnu se Sumiko — kada bismo mogli da budemo sigurni da ćemo odista ubiti Fukudu, a da pri tom ne strada neko od svih onih ljudi u kući koji ne učestvuju u njegovim zločinima. Oana, na primer.

— I kad bismo mogli biti sigurni da bi taj napad i uspeo — primeti ninda. — Pogledaj tamo, Pite. Desno, kroz žbunje...

— Ne vidim ništa. Oh, boga mu!

— Fukuda se ne šali. Tu je skriveno vozilo sa radarom; negde u blizini sigurno se nalazi i lansirna rampa za protivavionske rakete. Zaboravio si da se Fukuda, pored ostalog, veoma uspešno bavi i trgovinom oružjem, Pite!

— Pa šta? Mogli bismo prići nisko, nad samim krošnjama, kao nekad u Vijetnamu.

— Mogli bismo, ali onda još uvek ostaje razlog koji ti je Sumiko pomenula. Nije sigurno da bismo ubili Fukudu, a sas-

vim sigurno bi stradao i neko od nevinih ljudi.

Pilot, čutljivi Japanac neprozirnog lica, stajao je kraj svoje mašine kada su oni prišli, noseći sa sobom opremu koja ih je rano tog jutra čekala na verandi. Ninda lično je proverio svaki detalj i zadovoljno klimnuo glavom; doktor Fukuda, ili neki od njegovih ljudi, imao je puno iskustva u džungli i pripremio sve što je neophodno. I ništa više od toga, što je naročito važno za trojku koja će pešice pokušati da se probije kroz zeleni pakao Nove Gvineje.

— Dobro jutro, matori! — veselo povika Tabasko Pit tapšući pilota po ramenu, dok ga je ovaj podozrivo posmatrao. — Vreme će biti lepo, izgleda? Kako bi bilo da usput svratimo u neki bar? Da ne znaš neko mesto gde bi se moglo naći australijsko pivo?

Gundajući nešto nerazumljivo, Japanac se ukloni van do mašaja Pitove ogromne šake, a Pit priđe Lesliju i Sumiko koji su već pažljivo slagali opremu po zadnjem delu kabine helikoptera.

— Niko neće doći da nas isprati — tiho primeti Sumiko, neupadljivo se osvrćući po neprozirnom zelenom zidu od rastinja oko čistine na kojoj je stajao helikopter. — Čudno...

— Oni su tu — osmehnu se ninda. — Trojica ljudi, sa puškama. Dobro su skriveni, jedva sam ih opazio. Doktor Fukuda ništa ne prepušta slučaju!

Sumiko se strese.

— Te njegove oči — prošputa. — Ti znaš da se ne predajem lako strahu, ali taj zmijski pogled... Siguran si da mu ne možemo umaći?

— Potpuno. Njegova organizacija je razgranata i veoma moćna. To smo već znali, uostalom. Nije veliki problem pratiti let helikoptera na radaru i poslati poteru za nama, ako pokušamo da umaknemo. Ili izvedemo neku egzibiciju poput one koju je Pit maločas pomenuo.

Tabasko Pit je u međuvremenu načinio krug oko helikoptera i sada se vratio, vrteći glavom.

— Nešto nije u redu?

— Ovaj krš ne može direktno na Novu Gvineju, Les. Moraće da sleti negde bar jednom i uzme gorivo.

— Pa?

Pit se osvrte i spusti glas.

— Možda nam se tu negde ukaže prilika da zbrišemo, a? Negde ćemo se zavući i na miru smisliti dobar plan da ovaj svet oslobodimo doktora Fukude.

— Možda, iako sumnjam da će nam Fukuda dati takvu pri

liku. Već je pokazao da je vele majstor za planiranje svojih akcija. Tamo gde budemo sle-tali po gorivo, obezbeđenje će biti savršeno, a bez sumnje je odabrao mesta na kojima nam se neće pružiti prilika da nesta nemo bez traga.

— Pa šta onda predlažeš, da pođemo po te proklete dijamante?

— Ništa nam drugo ne pre ostaje... za sada — osmehnu se ninda, ali su mu oči imale boju čelika zagrejanog do be-log usijanja. — Fukuda će naj-verovatnije dobiti svoje dija-marite, a posle toga... posle to ga već ćemo videti!

— Dodavola i dijamanti! — prasnu Pit. — Kao da sam ja glup i ne shvatam zbog čega ti sve ovo radiš! Hoćeš da najpre ukloniš nas dvoje od o-pasnosti i posle toga pođeš u obračun sa Fukudom! Samo da znaš, ortak, taj plan ti neće uspeli!

Lesli se osmehnu.

— To je jedan od razloga zbog kojih odlažem konačnu borbu — klimnu glavom. — Drugi je, na žalost, mnogo ja-či. Pre mesec dana, u trenut-ku kada sam bio na vrhuncu svojih fizičkih i psihičkih mo-ći, Fukuda je dobio prvu run-du, a ja sam platio veoma sku-pu cenu. Šta misliš kakav bi ishod bio sada, kada me mo-

je telo ne sluša onako kako me je slušalo pre ranjavanja?

Pit steže zube i lupi ogrom-nom pesnicom po oplati heliko-ptera. Bio je to jedini komen-tar na ono što je Lesli rekao. Sasvim dovoljan, komentar, uo stalom, jer se Tabasko Pit ret-ko kada osećao nemoćnim.

Nagnuvši se kroz prozor, pi-lot izgovori nekoliko grlenih reči i ninda klimnu glavom, po mažući Sumiko da se popne. Pit krete za njom, a on sam ostade, pretražujući pogledom okolinu.

— Nešto nije u redu? — ti-ho upita Sumiko.

Lesli pređe rukom kroz ko-su, dotičući prstima duboki oži ljak.

— Ne znam — reče. — Ču-dno osećanje...

— Haragei?

— Ne. Ne haragei. Nešto sa svim drugo... kao da sam već jednom bio na ovom istom me-stu i spremao se da se popnem u helikopter, znajući da...

Začutao je i uskočio, sa malo ukočenim osmehom na licu. Su miko mu dotače ruku.

— Nisi mi rekao sve — ša-pnu kroz buku motora koji je pilot uključio.

— Mislim da to nije važno — on joj usnama dotače obraz. — Moja povreda lobanje bez sumnje mi je podvalila neki novi prljavi trik. Srećom, to

se sve ređe događa i uskoro će sve biti u redu.

Helikopter se u međuvremenu uzdizao po spirali, kako bi uhvatio visinu da pređe bregove ostrva Tobi, ne naročito visoke. Bio je to već znak da će poleteti gotovo direktno na jug, umesto na jugoistok prema Novoj Gvineji. Fukudin plan leta očividno je obuhvatao usputno sletanje na jedno od onih mnogobrojnih ostrva između Nove Gvineje i Molučkih ostrva, još jedan dokaz o snazi i razgranatosti njegove organizacije.

Zavalivši se u svom sedištu, sklopljenih očiju, ninda se opuštao, analizirajući ono malo predašnje osećanje koje ga je zaustavilo na ulasku u helikopter.

Nešto slično već se dogodilo, ipak. Bio je siguran u to...

Vijetnam?

Bio je gotovo deset godina mlađi tada. I zvao se sasvim drukčije. Ime Leslie Eldridž uzeo je tek po povratku iz Japana, kada je u njegovom prtljagu već bila kompletna oprema jednog ninde.

I tada ga je neko neobjašnjivo predosećanje zaustavilo na ulasku u ogromni helikopter čiji su se rotori već obrtali. Kaplar Brining ga je naterao da uđe, udarcem noge u zadnjicu. Posle toga...

Posle toga je odozdo, iz džungle, doletela protivavionska raketa i pogodila prednji deo helikoptera, bacivši čeličnu pticu kao kamen sa visine od nekih dve stotine stopa.

Bio je jedini koji je iz ostataka helikoptera izašao u vešto blato na obali bezimene rečice severno od Da Nanga, vukući ranjenu nogu za sobom. Jedini koji je posle čitave dvadeset četiri časa borbe sa insektima, džunglom, blatom i snajperima Vijetkonga uspeo da se vrati u bazu.

Već kao drugi čovek. Dvadeset četiri časa u blatu i krvi, dvadeset četiri časa smrtnih opasnosti, dovoljni su da iz osnova izmene čoveka. Naročito onoga koji je od početka bio svestan da učestvuje u jednom prljavom i nepravednom ratu.

Zatim je došla vojna bolnica i dug let do Japana, na oporavak. Ovoga puta poslušao je instinkt koji mu je rekao da ne sme ostati u bolnici. Jedne noći, još neoporavljen, po begao je i krenuo van grada.

Zora ga je zatekla pred vratima usamljene kuće na bregu sa kojeg se pružao divan pogled na sve strane.

»Uči me, oče«, rekao je starcu koji je izašao kada su prvi zraci sunca obasjali kuću. Mnogo dana kasnije otkrio je da se starac zove Tanaka i da

tamo, u šumi, na suprotnoj pa dini brega, živi grupa mladića koje starac podučava kako bi postali — ninđe...

Šta znači sada ta uspomena?

Upozorenje njegove podsvesti da mu i u ovom helikopteru preti opasnost kao i onda, pre mnogo godina u Vije-tnamu?

Ne, nemoguće. Haragei bi ga već davno upozorio, znao je to.

Da li povreda mozga odis-ta izvodi prljave trikove s njim, ili...?

Ipak može se dogoditi da bu-de kasno kada stigne pravo u-pozorenje harageija. Helikop-ter je već preleteo ostrvo i sa-da se nalazio nad beskrajnim okeanom, na visini od gotovo hiljadu stopa. Ako je neko, na primer, udesio motor tako da uskoro otkaže, njihovi izgledi da prežive su praktično nika-kvi.

Ninđe je odista teško ubiti. Ali, hiljadu stopa je hiljadu stopa...

Nešto se mora preduzeti, pa makar se posle pokazalo da ga je predosećanje prevarilo!

— Pite! — reče iznenada, otvarajući oči. — Kad ga sklonim sa sedišta, ti preuzmi upravljač i spusti helikopter nad samu površinu vode!

— Šta?

Nije bilo vremena za nova objašnjenja, jer je i pilot već okrenuo glavu, čudeći se izne-nada izgovorenim rečima, ali još ne shvatajući da se odno-se upravo na njega.

Kao i Pit uostalom, ali su Pitovi refleksi bili mnogo bo-lji.

Nagnuvši se unapred, ninđa sa dva munjevita pokreta ru-ku zbacila ruke pilota sa upra-vljača, ostrim i kratkim pote-zom raskide sigurnosni pojas i podiže čoveka iz njegovog sedišta sa tako malo napora kao da u rukama drži lutku od krpa.

Umirio ga je udarcem u po-tiljak, kad je počeo da mlata-ra nogama, stvarajući tako Pi-tu prostor da se i sam baci preko sedišta i prihvati se up-ravljača helikoptera, naglim pokretom usmeravajući čelič-nu pticu prema blistavoj po-vršini okeana.

Ninđa na trenutak sklopi oči, jer je prvo upozorenje ha-rageija iz podsvesti stiglo kao bolna crna munja zarivena u mozak, nimalo nalik onim su-ptilnim signalima na koje je navikao.

Opasnost je bila tu! U ne-posrednoj blizini, daleko sve-ga nekoliko sekundi u buduć-nosti!

On snažnim pokretom otvo-ri vrata, propuštajući uzbur-kani vazduh u kabinu.

— Nemamo vremena! — reče mirno. — Sumiko, skači...

Ona zatvori oči, uplašena i samom pomisli na **skok**. Istina, helikopter se survavao naniže brzinom koja je pretila da otkine lopatice rotora, ali je do površine okeana bilo još daleko, daleko...

— Sad! Moraš!

Sklopivši oči, devojka se od baci od sedišta i polete u ponor. Na drugoj strani, Pit se, psujući, borio sa vratima koja su perverzno odbijala da se otvore!

— Bzro, Pite! Brzo!

Zaurlavši od gneva, Tabasko otkide čitava vrata i zajedno sa njima polete naniže, ne prekidajući svoj urlik. Ninda je takođe bio napolju, na drugoj strani, stežući čvrsto dugu i usku torbu od grubog platna u kojoj se nalazila njegova kompletna oprema.

Napušteni upravljač ovoga puta je, igrom sreće, bio na njihovoj strani, možda povučena naglim Pitovim pokretom kada je iskočio. Bilo kako bilo, letelica načini zaokret u vazduhu, malo se naginjući na levu stranu, a onda počeo da se diže, sve više i više prema čistom plavom nebu.

Ispravljajući telo i šireći ruke da bi padao stabilnije, ninda je pogledom pratio svoje prijatelje. Sumiko je padala slično njemu, kontrolišući sv-

oj let, ali se zato Tabasko Pit koprcao, ne ispuštajući otrgnu ta vrata helikoptera iz ruku.

Još koja desetina sekunde i Sumiko će dotaći površinu okeana. Da li će imati dovoljno prisebnosti da skupi noge i za rije se kao nož u talase, amor tizujući užasnu energiju udara?

Da li će njeno krhko telo uopšte moći da podnese takvo naprezanje?

Još tri desetine sekunde... još dve...

Ogromna šaka pogodi nindu u času kada se njegov let u pravo stabilizovao i okrete ga u vazduhu, kao suvi list otrgnut olujom. Udarini talas donese zaglušnu tutnjavu eksplozije; na svetloplavoj površini okeana na trenutak zaigra narančasti odblesak plamene lopke u koju se helikopter pretvorio u deliću sekunde.

Iako su se nebo i okean kao ludi obrtali oko njega, on stiže da vidi kako Sumiko, a malo kasnije i Pit, nestaju u talasima. On sam uspeo je da se ispravi gotovo u poslednjem trenutku i da pogodi površinu vode sastavljenim i ukrućenim nogama.

Iskustvo mu je govorilo da će pad sa ove visine u vodu izgledati baš kao i skok na beton sa pedesetak stopa. Ljudsko telo to može podneti, ali treba znati način...

I, ipak, imati malo sreće...

Energija pada vukla ga je sve niže i niže, uprkos otporu vode, tako duboko da se našao u onom već polumračnom sloju okeana do kojeg su nčevi zraci u ovo doba dana ne prodiru. Sačekavši da ga voda zaustavi, on se sa obe noge odbaci naviše, hitajući prema površini.

Šta se dogodilo sa Sumiko i sa Pitom? Da li će se oni ponovo pojaviti na površini, ili...?

Po površini okeana, kao plju sak, počese da padaju sitni otpaci, krhotine čelika od uništenog helikoptera. Krupniji ko madi već su pali i sada su lelujući tonuli prema dnu.

Održavajući torbu jednom rukom na površini, ninda se okrete oko sebe.

Sumiko je bila tu! Sa crnom kosom zalepljenom preko lica, ali su njene oči blistale, a usne bile raširene u osmeh koji on toliko voli!

Dvadesetak stopa dalje Tabasko Pit izroni poslednji, frkćući kao morž. Najteži od njih troje, bio je povučen naj dublje, ali to, očigledno nimalo nije škodilo njegovom moćnom telu.

— Sve u redu? — upita on zabrinuto kada je došao do daha. — Svi smo čitavi, a?

— Jesmo — klimnu ninda glavom. — Sve je u najboljem

redu. Jedino... mogao bi već jednom da pustiš ta vrata, Pitte. Sem ako nemaš nameru da ih upotrebiš kao splav!

*
* *

— Neka mi neko samo sledeći put pomene plivanje — dahtao je iscrpljeno Tabasko Pit, opružen po blistavobelom pesku ostrva Tobi, vrelo od sunca. — Otkinuci glavu kućkinom sinu, tako mi boga!

Nemoćna da progovori ni reč, Sumiko pomeri glavu da bi bolje videla Leslija. Dotakla je rukom i Pitovo rame kako bi mu skrenula pažnju na nindu.

On je ležao potpuno nepomično, i samo su mu se grudi lagano dizale i spuštale, po kazujući da još uvek diše. Svi naponi plivanja dugog gotovo petnaest milja videli su se na njegovom licu i ono je, prvi put otkako ga Sumiko poznaje, otkrivalo nešto nalik totalnoj iscrpljenosti.

— Šta je s njim? — zabrinuto prošaputa Tabasko. — Poslednjih tri ili četiri milje samo je plivao, kao mašina, ne izgovarajući ni reč. A i sada čuti!

— Još je u transu! — odgovori devojka. — Gledaj...

oči su mu otvorene, ali on ne vidi i ne čuje ništa.

— U transu? Ali...

— Bio je to jedini način da svoje telo natera da savlada napor za koji nije bilo sposobno. Potpuno je isključio svest, kako bi ignorisao signale iz udova da mišići ne mogu više. Prisilio je svoje telo da deluje potpuno mehanički, ali...

— Ali?

— Cena takvog postupka je užasna, Pite — uzdrhta devotjka. — On je gotovo do dna iscrpio sve latentne rezerve u organizmu. Posle ovoga dani ma neće biti sposoban za iole ozbiljniji napor!

— Petnaest milja! — progunda Pit vrteći glavom. — Coveče, pre one proklete pucnjave bio je u stanju da pre pliva okean, čini mi se!

— Bio je na dobrom putu da se oporavi od rana, ali je prerano počeo da zahteva suviše od svog tela.

— U redu, šta sada mi možemo da učinimo za njega, do đavola?

— Potpuni odmor, laka, ali proteinima bogata hrana, to je sve što mu je sada potrebno. Međutim... pitam se da li će nam doktor Fukuda dopustiti da ga na miru negujemo.

— Ha! — Pit se ružno isceri. — Što se Fukude tiče, možemo biti mirni. On se sada verovatno zadovoljno smeje mi

sleći da smo mrtvi!

— Verovatno misli da smo mrtvi, ali sumnjam da se smeje.

— Zašto? Nemoj mi reći da tuguje za nama!

Sumiko pokuša da ustane, ali su joj noge previše drhtale i ona se još jednom teško sruči na pesak. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što je prikupila snagu da odgovori.

— Ti si ubeđen da je bomba u helikopteru Fukudino de lo... Ja, vidiš, nisam baš sigurana da on uopšte zna šta se dogodilo!

— Sta!?

— To ne liči na njega. Iz više razloga. Prvi je svakako što on lično nije prisustvovao eksploziji... a sam je priznao da želi da uživa posmatrajući kako Lesli umire. Drugo, imao je bezbroj drugih prilika da nas ubije, od časa kada smo stigli ovamo.

— Hmmm...

— Da ne zaboravimo još nešto — blede se osmehnu Sumiko. — Japanci su štedljiva nacija, kao što dobro znaš. Fukuda ne bi bez nekog jakog razloga uništio sopstveni helikopter zajedno sa kvalifikovanim pilotom čije usluge takođe nisu nimalo jeftine...

Pit klimnu glavom, a onda mu oči blesnuše.

— Znam, do đavola! — zaurla. — Tini!

— Da, to je i meni prvo palo na pamet — reče Sumiko, ponovo pokušavajući da se uspravi bar na kolena. — On je čovek brutalnog temperamenta, nasuprot Fukudi čije su zločinačke zamisli veoma suptilne. Ovo bi ličilo na njega; naročito kada se uzme u obzir da sam mu sinoć nanela užasnu uvredu. Uvredu koja se može sprati samo krvlju!

Neko vreme su ćutali, dok se Sumiko četvornoške privlačila nepomičnom telu ninđe. Nagla se nad njegovo lice, oslušnula slabo, ali pravilno, disanje i svojim usnama dotakla osušene i ispucale Lesliejeve usne.

— Trebalo bi da imamo vode — reče tiho, osvrćući se oko sebe. — Koža mu je suva i vreća...

U međuvremenu, i Pit je uspeo da se podigne u sedeći položaj. Štiteći oči rukom, on prede pogledom po ivici džungle koja je počinjala tamo gde se završavao beli pesak žala.

— Karta pokazuje mnoštvo potočića koji se na južnoj strani ostrva ulivaju u okean — promrmlja. — Ne bi trebalo da smo daleko od jednog od njih, ali...

— Ja ću krenuti. Pite. Moja konstitucija lakše je podne

la napore od vas dvojice. Još jedan dokaz da su žene žilavije od vas snagatora — dodade sa bledim osmehom.

Uspravila se lagano, nesigurno, šireći ruke kao da se tle pod njom ljulja. Kolena su joj drhtala, ali je sa svakim novim korakom njeno kretanje postajalo sigurnije, bez obzira na izraz bola koji joj je lebdeo na licu.

Pala je samo jednom, jer joj se šljunak zaobljen talasima okeana kotrljao pod bosim tabanima, ali i tada samo na ruke i kolena. Njeno naizgled krhko telo, međutim, posedovalo je fantastične rezerve energije i ona se ponovo podigla, teturajući, ali napredujući duž žala u nadi da će uskoro, iza zaklona onog drveća tamo, naići na prvi potočić koji se uliva u okean.

Setila se trika kojim se poslužio Leslie dok je plivao. Nje na obuka, naravno, nije bila tako opsežna kao obuka jednog ninđe; znala je ipak da može postići totalnu koncentraciju samo na mišiće koji su joj neophodno potrebni u kretanju, zanemarujući gotovo sve druge potrebe svog tela.

Da, podsećalo je to na san, shvati krajičkom svesti. Džungla na jednoj strani stopila se pred njenim zamagljenim pogledom u zeleni zid. Na drugoj strani, valjda zbog optič-

ke varke, činilo joj se da se i okean diže nad njenu glavu, dopuštajući joj da korača samo uskim prolazom od belog šljunka koji se činio beskrajnim.

Možda bi u tom transu i prešla preko potoka, ne primetivši ga, da on nije tokom vekova usekao svoje korito u korálnu osnovu ostrva, stvarajući niz stepenika niz koje se slivala čista, prozračna voda.

Spotakla se i pala licem u hladnu, osvežavajuću vodu, čak i ne osećajući kako joj korali po dnu seku dlanove i kolena. Uzdahnula je kad joj se prvi gutljaj vode slio niz grlo, a onda prenula iz svog trnasa, vlažeći dlanovima čelo mokro od znoja.

Pre svega, ona sama ne sme popiti previše vode odjednom. Zatim, tu su Lesli i Pit, kojima je voda potrebna koliko i njoj. Možda i više.

Ona gnevno lupi dlanovima po površini potoka. Kakva je samo glupača! U čemu misli da im ponese vodu? U šakama?

Oprezno je popila još gutljaj vode, svesna da je umor i napetost sprečavaju da misli razložno. Bez žurbe, ponavljala je u sebi, bez žurbe... Pre ili kasnije, tvoj mozak će naći neko rešenje...

Uostalom, ničega nisu imali uz sebe kada su isplivali na obalu, osmehnu se gorko ne-

koliko trenutaka kasnije. Ničega sem Lesliejeve torbe sa opremom ninde. Možda bi grubo platno zadržalo na dnu torbe nešto vode da se samo setila da je ponese. Ovako...

Delovi njene odeće? Ne...

Neki izdubljeni kamen, možda? Ne, to je glupo...

Lišće?

Ona s nadom pređe po krošnjama okolnog drveća. Jedan od onih ogromnih listova palmi sada bi joj dobro došao, ali palmi ovde nije bilo...

Lišće?

Ipak, ipak!

Zajecavši od uzbuđenja, ona se naglo uspravi stresajući vodu sa sebe. Trgla se kada je jednom nogom već bila iskoráčila na obalu. Sva ta voda na njenoj odeći... i ona bi mogla da posluži, zar ne?

Zadržavajući u grlu zvuk nalik rezanju, ona je golim rukama lomila granje sa obližnjeg drveta koje je imalo gušće sitne listove. Potopljeni u vodu, ti listovi zadržaće puno vlage na sebi. Najpre će malo osvežiti Lesliejevo telo vodom, a onda pomoći Pitu da dođe do ovog potoka. Posle toga, malo oporavljeni, njih dvoje će biti u stanju da se vrate po Leslija, sve dotle po krivenog vlažnim lišćem i delovima njene odeće...

Da, to je to, ponovi ona u sebi, dok su joj oči trijumfa-

lno svetlele. »Izdrži još malo, Les, ljubavi moja! Još malo samo, ja dolazim!

Još jednom je popila neko-liko gutljaja vode iz potoka dok je, kvasila odeću i čitav naramak granja, a onda gotovo po trčala natrag, duž obale.

Znala je da u njenom telu sada ima dovoljno snage da izvede ono što je zamislila. Le sli će moći mirno da se oporavi na ovom pustom delu obale, a onda...

— Gle, gle! — reče neko podsmešljivo iz zaklona žbunja. — Gle, gle!

Stala je, kao ukopana, stežući naramak granja uz telo. Pogledom je lagano prelazila preko gustog zida džungle, pitajući se da li je odista čula nečiji glas ili se to samo njen prenapeti mozak još jednom poigrao sa njom, izazivajući zvučne halucinacije...

Razgrćući žbunje, Tini laga no iskoraci na pesak, otkrivajući iza sebe na trenutak bok džipa obojenog zaštitnim šarama. Ovoga puta bio je obučan u farmerke, visoke čizme i košulju zaštitne boje, ali pogled Sumiko zastade na pištolju zadenutom za opasač pantalona.

— Doktor Fukuda je jedan dosadni razvratni matori jarac — nasmeja se Tini, pokazujući blistavo bele zube — ali njegova upozorenja katkad o-

dista vredi poslušati! Čim su mu javili da se helikopter izgubio sa ekrana radara, poslao je ljude da pretraže površinu okeana, a mene na južnu obalu ostrva. Krenuo sam, iako sam bio ubeđen da niko nije mogao preživeti moj oproštajni poklon, postavljen pod poklopac motora. Vas troje imate zaista prokleta mnogo sreće, moram priznati!

Očajničkim pogledom Sumiko je pretraživala okolinu. Da li postoji nešto što bi mogla upotrebiti kao oružje? Može li, ovako iscrpljena, umaći nje govim hicima i izgubiti se u zaklonu guste džungle?

— U neku ruku možda je to i bolje — cerio se Tini, prilazeći joj korak bliže. — Ovakko sam iznenada dobio priliku da oprobam to tvoje telo male divlje mačke. Imam utisak da će nam biti lepo, a? Ili možda grešim?

Ona je lagano uzmicala prema ivici žala, sve dok ne oseti kako joj talasići zapljuskuju stopala. Da je voda na ovom mestu samo malo dublja, mogla bi pokušati da umakne, ali...

— Baci to granje — savetovao je Tini, bez žurbe joj se primičući i lagano raskopčavajući košulju, koju konačno od baci na pesak. — Imaš divno telo... glupo je skrivati ga na

ovako privlačnom mestu, zar ne?

Bacila je čitav naramak, pravo Tiniju u iscereno lice, ali je meki pesak pod njenim nogama bio loš oslonac i taj zamah nije imao ni željenu snagu, ni željenu brzinu. Grohotom se nasmejavši, Tini hitro odskoči u stranu, izvlačeći pištolj ispod opasača.

— Ovo mi sada neće biti potrebno — primeti, odbacujući oružje iza sebe, do same ivice džungle. — Sinoć si me iznenadila, mala, ali to više nećeš uspeti, znaš...

Zastao je na tri-četiri koraka od nje, lagano raskopčavajući pantalone. Devojka je kao začarana buljila u njegove hitre prste, i on pogrešno protumači taj pogled.

— Ovo ti se dopada, a? — reče glasom promuklim od pohote. — Ja sam dobar, mala... mnogo bolji od te dvojice gluhih Amerikanaca koji ne znaju kako treba postupati sa ženama, videćeš. Pogledaj...

Ona otrže pogled od njegovog napetog uda i isceri se.

— Možda si dobar, Tini — reče izazivački, shvatajući da je njena jedina nada u tome da ga prinudi da još jednom izgubi kontrolu nad sobom — ali ovo što vidim ne obećava nešto naročito, znaš...

Krv jurnu u Tinijevo lice i on zastade.

— Kučko! — procedi kroz zube. — Neće ti uspeti ovoga puta! Ja umem da kontrolišem svoj gnev! Da nije sinoć bilo onog odvratnog konjaka, ja bih...

— Prošao bi isto onako i da nisi pio — mirno reče devojka. — Bolje će biti da zakopčaš pantalone; tako mi samo pružaš bolji cilj nego sinoć!

Napao je iznenada, bez upozorenja, ali je blesak u njegovom pogledu bio je jasan znak za Sumiko da je trenutak obračuna stigao.

Zaista je bio hitar i vešt i da ga raskopčane pantalone nisu ometale u kretanju, pogodio bi je već tim prvim karate-udarcem, tačno u grkljan. To je jedan od udaraca koji na nekoliko trenutaka potpuno sprečava disanje, ostavljajući pogođenog protivnika nemoćnim.

Izmakavši se dugim skokom, Sumiko pokuša da ga zaobiđe i dočepa se pištolja bačenog na pesak, ali se Tini već vraćao da joj prepreči put, jerivo se cereći.

— Dođi, mala — govorio je promuklo. — Vrlo dobro znaš da mi se ne možeš odupreti i da ti niko ne može doći u pomoć. Tvoji prijatelji su daleko odavde, a i da su tu, mogli bi jedino kao nemoćni gledaoci da prisustvuju onome što će

ti učiniti... Hajde, da ne gubimo vreme! Dodi!

Izdajnički šljunak još jednom joj se zakotrlja pod nogama dok je pokušavala da izbegne sledeći napad. Ivica nje nog dlana spusti se na Tinijevo lice, ali on pognu glavu, amortizujući energiju udarca. I njegov je udarac promašio, ali se obe njegove šake, kao klešta stegoše oko tkanine na grudima devojke.

Ona pade na leđa, u pokušaju da zada udarac nogom odozdo naniže, ali ga Tini vešto izbeže skokom u stranu, odnošeći sa sobom vlažne komade košulje i ostavljajući nje ne grudi potpuno otkrivenim.

— Ho- ho! — nasmeja se, zastajući da se divi tom prizoru. — Moje me oko nije prevarilo, mala! Ti si čak i bolja nego što sam mislio!

Teško dišući, Sumiko ponovo uzmače. Da, Tini je brz i vešt protivnik i sinoć bi se borba završila isto ovako da njegovi refleksi nisu bili otupljeni alkoholom.

Šta sada učiniti? Zvati u pomoć?

Ne... čak i kada bi Leslie ili Pit i mogli da stignu do ovog mesta, jedino što bi našli bila bi smrt od Tinijevog pištolja.

Odbacujući mokre krpe iz ruku, Tini je još jednom krenuo prema njoj.

— Mala divlja mačko — govorio je sa grubom nežnošću u svom promuklom glasu. — Mala divlja mačko... sada ćeš biti moja!

*
* *

Opružen na leđima, Tabasko Pit se sklopljenih očiju borio protiv žeđi. Ne uvek sa uspehom, jer mu je njegova živa mašta neprestano dočaravala prizor uredno poređanih konzervi australijskog piva u onoj prodavnici u San Francisku gde ga je uvek kupovao.

— Prokletstvo! — prostenja, pokušavajući da se uspravi.

Njegovo moćno telo, ipak, prilično brzo je savladivalo iscrpljenost i on uspe da sedne i obazre se oko sebe.

Sumiko još nema na vidiku. Taj potok mora da je daleko...

A šta ako do njega ima milja, dve? Ona karta koju je video možda nije baš tačna, a u svakom slučaju, nije siguran na koji su deo obale ostrva isplivali. Može se dogoditi da iscrpljena devojka negde u putu izgubi svest, a onda...

Ne, bilo je vreme da se nešto učini. A on je jedini koji to može učiniti...

Sumiko je krenula na ovu stranu. Hmmm... a šta ako je na drugoj strani potok mnogo

bliže? Na stotinak, dve stotine jardi?

Uspravio se, proveravajući kako ga slušaju udovi. U glavi mu se vrtelo i on, posle ne koliko pokušaja, dođe do zaključka da će bolje biti ako produži četvoronoške, na rukama i kolenima.

— Uostalom — progunda za sebe — i Bog je hteo da svi mi idemo četvoronoške pre nego što su oni glupi majmuni odlučili da se dignu na zadnje šape... Ovako je mnogo ugodnije ići, časna reč!

Oblizujući osušene usne, on se zadrži nekoliko trenutaka kraj nepokretnog tela ninde.

— Les? — pozva tiho. — Les, čoveče!

Nikakvog glasa iz zatvorenih usta sa čvrsto stisnutim usnama. Lice ukočeno, kao po smrtna maska. Da nije retkog podizanja i spuštanja grudi, čovek bi mogao pomisliti da je mrtav...

Sa slabašnom psovkom na usnama, Pit produži po sve to plijem pesku žala, ali je svaki novi pređeni jard sa sobom do nosio i nove nevolje. Bol u dlanovima, bol u neprestano sagnutom vratu, bol u leđima...

Ruke su mu popustile i on pade licem na šljunak, nezgrapno se koprcajući u pokušaju da se uspravi.

— Oh, do đavola! — prostenja nemoćno. — Oh, do đavola!

Šljunak iza njega iznenada zaškripa pod nečijim nogama i on se hitro okrete na leđa. Ko to može biti? Ni Lesli, ni Sumiko, dakle neko treći, a neko treći na ostrvu koje pripada doktoru Fukudi može biti samo...

Ali ne... ne!

— Les! — kriknu on punim plućima. — Najzad!

Ninda je stajao okrenut nje mu leđima, ukočen kao kip is tesan od tvrdog, žilavog drveta. Isukani katana bio mu je u ruci, a svetlost sunca treperila je na oštrici, dok je pogledom lagano kružio oko sebe.

— Šta je bilo, Les? Šta se dogodilo, boga mu?

Pogled ninde ostade nepokretan, usmeren na suprotnu stranu. Nalik telu robota, njegovu telo se lagano okretalo u istom pravcu, sve dok ga nije zauzelo. Prvi ukočeni korak, drugi, treći...

— Lesli, čekaj mene!

Pit se zabatrga po šljunku, ali je ninda odmicao, potpuno nesvestan onoga što se zbiva iza njega. Ukočenog, staklastog pogleda, nepomičnog lica, napredovao je korak po korak i svaki novi korak bio je za nijansu brži i za nijansu duži nego prethodni.

U času kada se izgubio Pitu iz vida, ninda je već koračao punom brzinom, normalnom za njegovu uobičajenu snagu i reflekse, ali na tome nije ostao, prelazeći u onaj hitri, sigurni trk karakterističan samo za najbolje svetske trkače na srednjim prugama.

Reklo bi se da njegove stakliste oči ne vide ništa pred sobom, ali je Lesli sa savršenom sigurnošću zaobilazio sve prepreke, uvek nalazeći najlakši i najjednostavniji prolaz između njih. Prostor je nestajao pred njim; da je neko posmatrao sa strane kako trči, učinilo bi mu se da se pokretnu nogu stapaju jedan s drugim, kao na nekoliko puta ubrzanom filmu!

Vrisak žene razori tišinu džungle i nekoliko raznobojnih ptica se podiže iz krošnji, dodajući svoje kreštave krike od jecima koji su još lebdeli nad žalom.

Ninda ubrza korak. Sada je napredovao dugim, glatkim skokovima koji bi mu doneli pobedu čak i na takmičenjima najboljih svetskih sprintera.

»Brže!«, govorio je neki glas u njemu. »Još brže«!

Svet oko njega bio je izobličen naporom i transom u koji je organizam još jednom morao zapasti kako bi izvukao i poslednje tragove energije iz ćelija u telu ninde. Čulima se

više nije smelo verovati, jer je njihova slika sveta sada iskrivljena...

Tako mu se i učinilo, kada je konačno shvatio zbog čega hita ovamo, da je prizor pred njim samo verna dvodimenzionalna fotografija. Ili prizor na ekranu bioskopa, još bolje, jer su se dve figure u njegovom vidnom polju kretale u borbi. U borbi na život i smrt, činilo se...

Telo devojkice je potpuno nago, vide ninda na toj dvodimenzionalnoj slici. Muškarac kleči nad njom, pritiskujući joj kolonom trbuh, sa pantalonama koje su mu spale niz bokove. Izbegavajući pokretima glave slabašne udarce njenih pesnica, on slobodnom rukom pokušava da joj razdvoji čvrsto stisnute butine i legne joj među noge.

Do ušiju ninde nije više dopirao nikakav šum, ali je šlju nak morao škripati pod njegovim nogama, jer je muškarac naglo prestao sa svojim pokušajima i okrenuo se da vidi ko to dolazi.

Dvodimenzionalna slika je na trenutak ponovo postala ne pomična fotografija i on je imao vremena da pogledom uhvati i nekoliko detalja.

Lice muškarca, izobličeno potpuno i iznenađenjem, sklopljene kapke devojkice na licu pokrivenom zamršenom crnom

kosom, njenu dojku stisnutu prstima muškarca, crvene tragove prstiju na preplanuloj koži druge dojke, ukočeni ud koji lebdi na samo palac ili dva od željenog gnezda...

Vrisnuvši od straha, Tini skoči na noge i polete u stranu, klizajućise po šljunku. Bacio se napred, u dugom luku, gledajući preko ramena prema vihoru koji mu se približavao.

Da, vihoru, jer se sada ninda kretao tako brzo da se pojedini pokreti njegovih udova nisu ni mogli razaznati!

Obrćući se u padu na leđa, Tini ščepa dršku pištolja, prihvatajući levom rukom zatvarač da bi ubacio metak u cev. Učinio je to hitro i vešto; škljocanje čelika začulo se u čas kada je ninda do svog cilja imao punih deset koraka.

Metak iz pištolja to rastojanje može preleteti u stotom delu sekunde, mnogo pre nego što se uzvitlano sečivo što bleština suncu može spustiti na Tinijevo glavu!

Prkoseći zakonima inercije, ninda naglo promeni pravac svog kretanja, razbacujući pod svojim nogama čitave oblake šljunka i prašine. Njegovo telo neslućenom hitrinom napusti putanju metka na koju je ukazivao položaj cevi oružja.

Pucanj!

Metak zazvižda kroz vazduh, nestajući daleko nad okean-

om. Glasnije od pucnja, među tim, tišinu obale naruši prodoran krik ispušten iz grudi ninde u času kada je svom snagom spustio sečivo mača na bespomoćnu žrtvu pred sobom.

Sumiko takođe vrisnu, pokrivajući rukama oči, ali prekasno. Kao što usijani nož prolazi kroz maslac, tako i sečivo katana projuri bez otpora kroz Tinijevo lobanju, glatko je razdvajajući na dve potpuno simetrične polovine.

Bio je to, međutim, samo prvi udarac. Padali su neprestano, a blesak sečiva na suncu podsećao je na bleskanje munja u jednoj od onih tropskih oluja kojima se ništa ne može suprotstaviti.

Šljunak je bio crven u krugu od gotovo deset jardi, a sa oštrice je krv kapala u krupnim, teškim kapima kada je ninda konačno prestao da udara, zagledan u crvenu gomilu bezobličnih ostataka u koju je pretvorio Tinijevo telo.

Ko zna kakvu su sliku njegove oči prenosile u umorni mozak, jer lice ninde nije govorilo ništa, i dalje potpuno nepomično.

A onda...

— Les! — vrisnu Sumiko, pokušavajući da ustane.

Telo je više nije slušalo. A i da jeste, ne bi imala vremena ništa da učini, pošto je ni-

nđa pao kao hrast iznenada pogođen gromom.

Uspravila se tek nekoliko minuta kasnije, drhtavih udova, sa licem zamrljanim suzama ne moći, i klataći se prešla prostor do gomile vlažnog lišća odbačene maločas na pesak.

Usne ninđe ostadoše nepomične kada na njih padoše prve kapi tople vode. Drhteći od straha, Sumiko mu položi šaku na nage grudi, očajnički tragajući za nekim znakom koji bi potvrdio da njegovo srce još radi.

Ne... nikakvog šuma, nikakvog pokreta, čak ni najmanjeg drhtaja...

— Lesli! — prošapta ona očajnički. — Lesli!

Da li su se njena čula prevarila, ili...?

Ne, ipak nisu! Pod njenom rukom srce ninđe pokrenulo se jednom, drugi put, sve snažnije i snažnije...

Jecajući od sreće i bola, ona otetura do potoka. Na ovom rastojanju nešto vode ostaće u njenim dlanovima. Dovoljno da mu bolje ovlaži usne, da u trećem ili četvrtom pokušaju uspe da naliže koji gutljaj kroz nepomične usne...

Mogućnosti ljudskog tela su fantastične. Ali ne i bezgranične.

Da li je u jednom od trenutaka koji su prošli, ninda prešao tu granicu i načinio je

dan ili više nepotrebnih pokreta koji su ga osudili na smrt samim utroškom energije bez koje njegov organizam više ne može da obavlja svoje osnovne funkcije?

Ipak, srce mu još radi. A katana je čvrsto stisnut u šaci, na svoj volšebni način vraćajući energiju iz okoline u iznureno telo. Ima još izgleda, sigurno i ona mora... **mora** učiniti sve što je potrebno.

Pola sata kasnije, nešto bolje vratilo se u voštane obraze ninđe, a naga devojkica je postotila put prepuzala rastojanje između potoka i njegovog tela, vukući vlažne krpe, ostatke svoje odeće da bi ih iscedila u poluotvorena usta, ovlažila čelo, nakvasila suvu i napetu kožu lica.

— Vode — dopre iznenada do nje jedva čujan šapat. — Vode...

Njenim zamagljenim očima trebalo je nekoliko trenutaka da tamo na ivici šume otkrije Tabasko Pita; mnogo više da dopuže do njega sa vlažnom krpom i stisne mu nekoliko kapi vode u otvorena usta.

Izložen daleko manjim naporima nego ninda, Pit je veoma brzo došao sebi i čak uspeo da se podigne i sam dođe do obale potoka, a zatim i da od Sumiko preuzme mučni posao vraćanja ninđe svesti.

— Dovoljno je, Pite — reče sa dubokim uzdahom Sumiko pola sata kasnije, kada je nad nindom bio podignut zaklon od vlažnih grana pod kojim je disao mirno i ravnomerno. — Odmori se malo i ti...

Oslonjen leđima o drvo na obali potoka, Pit se isceri.

— Sada je nešto bolje — reče već snažnim glasom. — Reci mi... šta se ovde, do đavola, dogodilo? Ko je tip koga je Lesli propustio kroz mašinu za mlevenje mesa?

— To je bio Tini. Pokušao je da me siluje.

— Je li? Otuda striptiz, znači.

— Da. Lesli je stigao odista u poslednji čas.

— Taj čovek je pravi fenomen — zavrte Pit glavom. — Kako je čuo da ga dozivaš, ni kako mi nije jasno! Meni je toliko bubnjalo u ušima da ni samog sebe nisam čuo!

— Moje pozive? Ali... ja nisam vikala, Pite!

— Nisi? Do đavola, ali kako... nemoguće! Sigurna si da nisi ni vrisnula, bilo šta?

— Potpuno sigurna. On... on je imao pištolj i znala sam da su svi aduti u njegovim rukama, ako se jedan od vas dvojice pojavi i pokuša da mi pomogne.

— Telepatija, a? — izgovori Pit, ali takvim tonom kao da ni sam ne veruje u tu reč.

Sumiko se blede osmehnu i sleže nagim ramenima.

— Ne znam — reče. — Zar je to bitno? Lesli dolazi kada je potreban meni, ja sam tu kada sam potrebna njemu. Tako i treba da bude, zar ne?

Ćutali su neko vreme, opuštajući se i trudeći se da povrate snagu.

Pit se javio prvi.

— Ima li ovde kokosovih palmi? — proštenjao je.

— Na obali ne. Videla sam plantaže u unutrašnjosti ostrva dok smo ga preletali. Gladan si?

— Gladan? To je slaba reč... da imam snage zaronio bih u okean i pokušao da golim rukama uhvatim neku ribu.

Sumiko je lagano prelazila pogledom po ivici šume.

— Žao mi je, ali sve ovo je drvo kapok. Izvanredno za gradnju čamaca, ali nema plodova dobrih za jelo... Čekaj, šta se to čuje?

Pit je već bio na nogama.

— Lesli! On nas zove!

— Ne, Pite! To je...

Zaćutala je i zastala u pokušaju da i sama ustane. Tako, na drugoj obali potoka, iz džungle su bez šuma izronili visoki i mišićavi ljudi tamne kože.

Trojica, četvorica... šestorica...

Crvena tkanina sa cvetovima obavijena oko uskih boko-

va, plameni pogledi očiju, duga koplja od tvrdog drveta, po dignuta preteći. Ostrvo Tobi, očigledno, još nije istrošilo sv o j repertoar neprijatnih iznenađenja...

Jedan od šestorice dugim skom preskoči potok i nađe se pred 'njima, spuštajući koplje spremno na napad.

— Naia una Fukuda-na! — procedi kroz zube. — Naia ohe!

*
* *

— 'Čekaj malo, ortak! — po buni se Tabasko Pit šireći ruke. — Mi prijatelji, do đavola! Vidi, ništa! Prazne ruke!

Hitri i nečujni kao senke, i ostala petorica ljudi već su bili na ovoj strani, preteći svojim kopljima.

I Sumiko se uspravila šireći ruke u univerzalnom ljudskom gestu koji pokazuje miroljubive namere.

— Ne Fukuda — reče odrečno vrteći glavom. — Fukuda nije naš prijatelj. Fukuda ne dobar!

Koplje već podignuto na udarac, zastade na stopu od Pitovih grudi. Tamnoputi čovek izgovori rafalno nekoliko nera zumljivih reči, ali je njihov upitni ton bio savršeno jasan,

kao i ime Fukuda koje je još jednom **spomenuto**.

— Ma ne! — ubedljivo je govorio Pit šireći ruke. — Mrzim Fukudu, časna reč. Eno tamo, pogledajte... to je Tini! Tini, shvatate? Fukudin čovek!

— Tini? — progovori s mržnjom čovek s kopljem.

— Da, Tini! Tamo... pogledajte!

Ne gubeći Pita iz vida, čovek načini nekoliko koraka u stranu i zagleda se u krvave ostatke u pesku.

Ponovo puno uzbuđenih reči, izgovorenih u brzom tempu, sa blistavim osmehom na licu. Ostali pritrčase mestu na koje je pokazivao, galameći i bacajući poglede pune poštovanja prema Pitu.

— Sva sreća — progundajući tiho — što je Les samo razdvojio njegovu glavu na dva dela tako da se još može prepoznati. Inače...

Veselo grajeći, ljudi sa ostrva Tobi prilazili su Pitu jedan po jedan i čvrsto mu stezali mišicu, gledajući ga pravo u oči.

— Čekajte malo — pobuni se on. — Nisam to ja učinio, do đavola, nego onaj momak tamo! Tamo, pod onim granjem.

Zgledavši se, ljudi priđoše Lesliju, pažljivo uklanjajući grane kojima je bio pokriven.

Odbacivši svoje koplje, vođa kleče pored nepomičnog tela, pažljivo prelazeći rukama po njemu, nalik dobrom hirurgu čiji osetljivi prsti mogu da na pipaju i povrede koje se ne vide golim okom.

Sumiko je u međuvremenu prikupljala vlažne ostatke svo je odeće, nastojeći da ih neka-ko pričvrsti oko tela. Ne zato što bi joj nagota smetala; u ovom kraju sveta ona je sasvim obična stvar i nijedan od crnoputih muškaraca nije poka- zao da ga pogled na njeno telo posebno uzbuđuje, što bi joj se u San Francisku, ili bilo gde u Americi sigurno dogodilo. Sunce je bilo već u zenitu i peklo sve jače, međutim, tako da je to smetalo i njenoj već preplanuloj koži.

Okrenuvši se ponovo njima, vođa svečano izgovori nekoliko reči, pokazujući širokim pokre- tom ruke u džunglu. Ostali su se već užurbali, sekući vitke i čvrste grane drveta kapok no- ževima do tada skrivenim pod tkaninom omotanom oko poja- sa. Nosila su bila gotova za ne- koliko minuta, čvrsto uvezana puzavicama i pokrivena mekim lišćem, još ovlaženim vodom iz potoka.

— Kuda nas vode? — upita Pit pomažući Sumiko da dove- de u red ostatke odeće.

— Po svemu sudeći u svoje selo. To je dobro... svima na-

ma je potrebna jaka hrana... a Lesliju najviše.

— Imamo sreće — uzdahnu Pit — što ovi momci ne vole Fukudu. Isto ovako mogli su naleteti i njegovi ljudi i po- kupiti nas... kao kokosove o- rahe pale s drveta. Zgodno po- ređenje, je l'da?

— Vrlo zgodno — osmehnu se Sumiko. — Hoćeš li imati snage za hodanje do sela, Pi- te?

— Mislim da hoću. Ti?

— I ja. Dobro je što idemo u džunglu, zbog potere...

— Potere? Misliš da Fuku- da zna da smo preživeli eksplo- ziju?

— Ne zna, ali je on od onih koji veruju da je protivnik mrtav tek kada vide njegov leš... a i tada dva puta pro- veravaju. Poslao je drugi heli- kopter nad okean, a Tinija na ovu stranu ostrva da bi prove- rio šta je sa nama. Kada se Ti- ni ne vrati, biće mu jasno da smo još uvek živi.

— Oh, boga mu! Ovo ostrvce je prilično veliko. Ne mogu ga tako lako pročešljati... a na- ročito ako su stanovnici pro- tiv njega, kao što mi se čini.

— To i jeste naša jedina ša- nsa — složi se Sumiko. — Ali... imamo jedan problem. Kako da im objasnimo da najpre tre- ba otići do mesta gde smo is- plivali na obalu i uzeti Lesli- jevu torbu sa opremom?

— Uhhh... mene ruke užasno bole — namršti se Tabasko. — Bojim se da ćeš morati da preuzmeš taj posao, mala. Ionako govoriš mnogo više je zika od mene!

Jezik pokreta odista je univerzalan i Sumiko ipak nije bilo previše teško da objasni šestorici ratnika šta želi. Vođa klimnu glavom i grlenim glasom zapovedi jednom od mladića da pođe po ostavljenju torbu.

Vratio se za svega desetak minuta i Sumiko zavrte glavom. Za nju — i Pita kasnije — rastojanje do tog mesta činilo se ogromnim, a ovaj mladić ga je prešao dva puta, a da se nije čak ni preznojio.

Ali... šta se to događa?

Torba je ležala položena na nosila, uz noge ninde, dok su ljudi stajali okupljeni oko nosila i nešto uzbuđeno razgovarali, prigušenim glasovima. Njihovi gestovi ipak su ih odavali: mladić je pokazivao na torbu i na nepokretno Lesliejevo telo na nosilima, a lice mu je bilo veoma ozbiljno, kao i lica svih ostalih.

— Šta sada rade? — promrmlja Tabasko. — Nešto nije u redu?

— Mladić je bez sumnje pogledao u torbu i video oružje i kostim ninde. Gledaj, pokazuju i na Lesliejev mač. Zar je

moguće da su nekada ranije već videli jednog nindu?

— Ninda? Ovde? Ne verujem!

— Ni ja, ali mi se opet čini da im ti predmeti nisu potpuno nepoznati. Da nije Fukuda možda...?

— Fukuda nije ninda. — odmahnu Pit glavom. — Leslie bi to odmah otkrio.

— On nije, ali se možda nekada poslužio uslugama nindi. Kada je pokorio stanovnike ostrva, na primer. Ako se tako dogodilo, stvari loše stoje po nas... ninde koje rade za jakuze morale su ostati ovim ljuđima u veoma lošoj uspomeni!

— Hmm... uskoro ćemo doznati. Ta koplja gadno izgledaju, a momci očigledno umeju da ih upotrebe...

Nije se, međutim, dogodilo ništa. Vođa zapovednički podiže glas i četvorica ljudi bez para podigoše nosila na mišićava ramena. Vođa krete na čelu, stvarajući rastojanje od sto tinak stopa, tako da se brzo izgubio iza zavijutaka uske utabane staze koja je vodila kroz džunglu. Poslednji čovek ostade na začelju, iza Sumiko i Pita, često se osvrćući, kao da se plaši potere.

Deset milja hoda, uprkos blagom usponu padinama brega koji se daleko pred njima završavao grotlom ugašenog vu-

lkana, potpuno obraslim zelesnilom, u normalnim okolnostima ne bi za njih predstavljalo nikakav napor, pogotovu što su se i četvorica nosača dosta često odmarali na skrovitim mestima u džungli.

U normalnim okolnostima, da, ali su oboje bili već iscrpljeni onim što se događalo od ranog jutra i bili su već na izmaku snaga kada su se nosači još jednom zaustavili, široko se osmehujući i pokazujući ne kud napred.

Sumiko pođe nekoliko koraka dalje i kroz proređeno žbunje ugleda grupicu koliba pokrivenih krupnim palmovim lišćem. Sve su bile podignute na kolju oko kojeg je vijugao potocić, dok su se na suprotnoj strani uz breg pele plantaže kosovih palmi i žbunova začina po kojima je ovaj kraj sve ta čuven.

— Divno mesto — promrm-lja Pit uz njeno uho. — Znaš, često mi pada na pamet da se pod stare dane povučem u neko ovako selo, negde bogu iza leđa. Gomila konzervi piva i je dna žena bili bi mi potpuno dovoljni... pa makar unaokolo trčala gomila dečurlije kao ovde!

Nosači, međutim, kao da su oklevali upravo zbog žena i dece koji su se vrzmali oko koliba i zato su ostali u zaklonu sve dok se ponovo nije poja-

vio vođa i dao im znak da krenu zaobilaznim putem, udesno.

Napredovali su mnogo sporije, jer ovde nije bilo ugažene staze, ali ni put nije bio dalek. Nekoliko minuta kasnije našli su se iza usamljene kolibe čiji je zadnji zid od asura bio okrenut džungli.

Neko je u kolibi radio veoma hitro i vešto i jedna od asura odmah spade, otvarajući uzan prolaz kroz koji mladići pažljivo gurnuše nosila, a zatim dadoše znak Pitu i Sumiko da pođu za njima.

S mukom se provukavši, Pit se uspravi na kolena i pređe pogledom oko sebe.

Ležaji od svežeg lišća, pred meti pokušstva okačeni po zidovima, pod pokriven čistim asurama. I ništa više.

Vođa je hitrim pokretima ponovo pričvršćivao asuru na zadnjem zidu, ostavljajući ih u polutami. Sumiko se nagla nad Leslija, pažljivo osluškujući njegovo disanje.

— Kako mu je? — šapatom upita Tabasko.

— Dobro, izgleda. Diše ravnomerno, a srce mu snažno kuca.

— Uhhh — Pit se sa olakšanim ispruži po podu. — Zašto mu i ne bi bilo dobro, do đavola! On se izležavao dok smo mi pešačili kroz tu odvratnu džunglu! Lenština jedna!

Dajući im znak da budu tihi, vođa se izgubi kroz ulaz takođe prekriven asurom čiji se jedan kraj mogao podići. Njih troje ostadoše sami.

Ne zadugo. Spolja dopreše tihi, laki koraci, a onda se asura ponovo diže, propuštajući jednu vitku i spretnu priliku duge crne kose.

Pit se podiže i naže napred, trudeći se da u polutami nazre crte lica žene koja je ušla.

— Oana? — upita nesigurno. — To si ti?

Devojka zabaci glavu i zagladi kosu unatrag, dopuštajući da joj tračak svetlosti koji je dopirao kroz otvor u zidu dotakne lice.

— Da, ja sam — reče mirno. — Bogovi su na našoj strani, ipak. Vaše čudesno spasenje za nas je znak da je glavini doktora Fukude na ostrvu Tobi konačno došao kraj!

Sumiko s nevericom odmahnu glavom.

— Ti... ti si protiv Fukude?

Oana se grleno nasmeja, a divno lice dobi joj izraz mržnje kakvu Sumiko još nije videla na licu jedne žene.

— Protiv Fukude? — ponovi ona. — Svi smo mi protiv Fukude, svi koji sebe još uvek smeju nazvati ljudima. O, ima i onih kojima se on dopada, bednika uverenih da će uz nje

govu pomoć steći bogatstvo i vlast nad nama ostalima. Ima ih čak i u ovom selu, ali Fukuda neće doznati da ste vi ovde. Njegove špijune držimo na oku; prvi pokušaj da stupe u vezu sa njim biće kažnjen smrću!

— Žao mi je ako sam te uvredila — reče tiho Sumiko. — Ipak, posle onoga što sam videla u Fukudinoj kući...

— Da, videla si pokornu robinju — gorko se osmehnu Oana — s kojom Fukuda i Tini mogu da čine što god požele. Hiljadu puta sam poželela smrt pod njihovim krovom i hiljadu puta me je u životu odžala samo pomisao da će jednom doći i čas osvete!

— Tini je mrtav. Leslie ga je ubio — reče Pit. — Jedan protivnik manje.

— U neku ruku žalim zbog toga — odgovori tamnoputa devojka. — Prvo zato što sam ja želela da ga ubijem svojim rukama. Drugo, Tini je bio slab tačka u Fukudinoj organizaciji; koristeći njegove slabosti uspeali smo da doznamo mnogo toga što će nam pomoći kad dođe čas konačnog obračuna. Mogao nam je još poslužiti, ali ga je kazna stigla, ipak!

— On je bio u nekom posebnom odnosu sa Fukudom, zar ne? — upita Sumiko.

— Da. Tini je bio sin Fukudinog najboljeg prijatelja. Ko-

liko sam shvatila, tom prijatelju Fukuda duguje neku veliku uslugu i na smrti mu je obećao da će brinuti o njegovom sinu. Bojim se da će i Fukudina osveta biti strašna kada dozna za Tinijevu smrt...

Pit gnevno steže pesnice.

— Ne znam — reče promuklim glasom. — Koliko ljudi živi na ovom ostrvu? Stotinu hiljada, dve? Zar je moguće da ne možete da zbacite namećnuto ropstvo?

— Moguće je, ali samo borbom, jer je Fukuda kupio sve one koji predstavljaju vlast. Mnogi rade za njega i svi su dobro naoružani, a mi... mi imamo samo naša koplja, noževe i — vas!

— Nas?

— Da, vas! — Lice devojke bilo je ozbiljno, gotovo svečano. — Jedna od naših najstarijih legendi govori o tome kako će jednoga dana iz okeana izaći junak u crnoj odeći, sa plamenim mačem u ruci i staviti se na čelo naroda u borbi protiv sila zla. Merai je tamo na obali video crnu odeću Leslija Eldridža i njegov mač, još crven od Tinijeve krvi. Za nekoliko sati glas o tome obiće će ostrvo. Dolazi čas koji moramo iskoristiti!

Pit se uspravi pod niskim svodom i priđe devojci.

— Da li sam te dobro razumeo? — upita. — Naš dolazak

ovamo predstavlja signal za pobunu protiv Fukude?

— Da! — odlučno reče devojka. — Glasnici su već krećući sa pozivima. Ljudi na koje računamo biće upozoreni do ponoći, a skup je u zoru, na severnom delu, u blizini Fukudine kuće. Sutrašnji dan doneće odluku: ili će Fukuda umreti ili ćemo svi mi biti mrtvi!

*

* *

— Ti nećeš ići, Les! — čvrsto reče Sumiko. — Neću to doпустiti po cenu da sama pokušam da te zadržim!

Ninda se nasmeja. Bela svetlost sijalice povezane sa akumulatorom u uglu kolibe davala je njegovom licu nestvarnu boju, iako je već satima bio pri svesti i već uspevao da sam ustane i načini nekoliko koraka.

Njegov fantastični organizam se i oporavljao fantastično brzo, uz pomoć jake hrane koju su spretne ruke Oane neprestano iznosile pred njega, ali je još uvek bio veoma daleko od svog vrhunca, daleko čak i od sirove snage Tabasko Pita koji se u međuvremenu izgubio u tami, zajedno sa momcima iz sela, obavljajući poslednje pri-

preme za veliki obračun u zoru.

— Ne možeš me sprečiti — reče. — Ja moram ići s njima i biti na čelu. Ako to ne učinim, oni će biti poraženi i ovo ostrvo će se okupati u krvi.

— Biće poraženi i ako ti pođeš. Kakav će to vođa biti ko ga će šest ratnika neprestano morati da nosi u borbu? Da ne govorim o tome kakva ćeš idealna meta biti za Fukudine strelce!

— On mora ići — javi se Oana iz ugla u kojem je sve do tada bez reči pratila razgovor. — Svi mi znamo da je njegovo telo umorno i iscrpljeno, ali nemamo vremena da čekamo da se oporavi. Ljudi se već skupljaju i ništa ih više ne može zadržati. Sem toga, svaki novi sat odlaganja povećava rizik da Fukudine uhode otkriju šta se zbiva i upozorega na opasnost.

Sumiko otvori usta da se još jednom pobuni, ali ninda je utiša pokretom ruke koja joj nežno zatvori usta.

— Bilo je dosta reči, devojčice. I tebi je potreban odmor... Pođi i leži, ja ću uskoro doći, čim do kraja preciziramo plan za jutarnji napad...

Privukao je jednom rukom dok je ustajala i poljubio čvrsto i nežno, skidajući usnama suzu koja je na trenutak zastala na obrazu.

— Ti i Pit ujutru ćete takođe biti pored mene — šapnu. — Nas troje bićemo vrh koplja koje će se zariti u srce Fukudine organizacije na ostrvu. Ne brini, do jutra ću povratiti veći deo snage, dovoljno za ono što želim da izvedem...

Sumiko je ćutala, ali joj je glava bila spuštena na grudi dok je izlazila u tamu kako bi prešla u susednu kolibu, name njenu odmoru. Ova ovde do ponoći će služiti kao štab pobune, pre nego što svi zajedno ne krenu prema kući na severnoj obali ostrva.

— Ona te jako voli — tiho se javi Oana iz svog ugla.

— Da. I ja nju volim.

— To se vidi. Da li si ikada pomislio da grešiš što si to sebi dopustio?

— Ljubav? Ne, sigurno ne grešim.

— Ljubav je osećanje nedostojno ratnika — prezrivo reče devojka, izlazeći iz ugla na sredinu odaje i izlažući svoje savršeno telo zracima svetlosti. Po običaju stanovnika Tobija, tkanina joj je obavijala samo bokove i trbuh, ostavljajući na gim pune i čvrste dojke, sada uzdrhtale od uzbuđenja.

— Ljubav je osećanje koje je tako retko da ga se niko nikada ne sme lišavati — odvrati ninda mirno. — Mene ona čini jačim, jer umem da na

dvisim strah za sudbinu voljenog bića. Ti si pogrešila što si se odrekla ljubavi, Oana!

— Možda treba biti žena da bi se to shvatilo — zamišljeno reče ona. — Vidiš, ja ne mogu da zamislim sebe u zagrljaju nekog drugog muškarca sve dok postoje izgledi da Fukudino ili Tinijevo seme u mojoj utrobi daju plod. Uskoro, kada budem sigurna da se to nije dogodilo, pripašću nekom drugom, a dotle — ne!

— A šta ako se to dogodi?

Ona ponosno zabaci glavu, izbacujući grudi napred.

— Neću ubiti to dete, ako je to ono što si pomislio. Naprotiv; koja se veća pobeda nad duhovima te dvojice zločinaca može zamisliti već da me so njihovog mesa i krv njihove krvi odgajim kao biće koje nikada neće znati šta je to nasilje!

— Da, u pravu si — klimnu ninda glavom. — Daj mi još jednom tu skicu okoline Fukudine kuće... mislim da sada imam plan koji će nam pomoći da neprimećeni dospemo do nje...

Sat kasnije, dogovor je bio gotov i Oana je ostala da detalje plana prevede ćutljivoj grupici koja se u međuvremenu okupila u kolibi. Izašavši u noć, ninda punim plućima udahnu zamamni miris tropskog

bilja osećajući kako mu se snaga vraća u telo.

Noć neće trajati još dugo i za sat ili dva oni moraju krenuti, još jedna od manje ili više brojnih grupa koje će se u zoru naći pred Fukudinom kućom, spremna za konačni obračun.

Mogu li oni uspeti?

Vreme koje je proveo u Fukudinoj kući nije bilo izgubljeno, jer je i sam imao priliku da se uveri u mere obezbeđenja koje je lukavi doktor preduzeo. I Oanino poznavanje kuće bilo je dragoceno, ali...

Ali je doktor Fukuda do sada morao shvatiti da se nešto događa, čak i ako nijedan od nje govih uhoda nije uspeo da ga obavesti o tome. Već nekoliko puta ninda se uverio da Fukuda poseduje nešto slično harageiju i da je u stanju da na osnovu nekoliko naizgled irelevantnih činjenica donosi veoma precizne planove i odluke...

U redu, ninducu zahteva, slično teoriji igara, da se pretpostavi kako će protivnik povući upravo svoj najjači potez.

Šta Fukuda može da učini u ovakvoj situaciji?

Njegovoj prirodi ne odgovara da strpljivo čeka napad pod zaštitom svojih do zuba naružanih ljudi, bez obzira što bi pri tom mogao uživati u poko

lju napadača naoružanih samo kopljima i noževima.

Ne, Fukuda će nastojati da nanese prvi udarac. Lukav i pažljivo isplaniran, udarac koji će u samom početku oslabiti protivnika...

Gde će pasti taj udarac?

U nervni centar protivničke organizacije, naravno. Upravo ovde!

Kako će Fukuda, međutim, otkriti gde se taj centar nalazi?

Odgovor ni na to nije bio naročito težak.

Oana...

Dražesna devojka, ma kako spretna i inteligentna bila, u ovom poslu je još uvek pravi početnik u poređenju sa Fukudom. On je bez sumnje već davno shvatio njena prava osećanja, možda čak otkrio i postojanje grupe odlučnih ljudi koji spremaju pobunu protiv nje. Svaki Oanin pokret je morao biti pažljivo praćen i Fukuda u ovom času sigurno zna gde se ona nalazi.

Prema tome...

Sumiko podiže glavu kada je ušao u kolibu, iako pri tom nije načinio nikakav šum.

— Ne spavaš? — upita on tiho, tražeći torbu sa svojom opremom.

— Ne. Šta se dogodilo? Zašto uzimaš kostim i oružje?

Šapatom, on joj prenese ono o čemu je poslednjih nekoliko trenutaka razmišljao.

— I šta ćeš sada učiniti? Vrebatu u mraku napadače koji možda i neće doći? Kako ne možeš sebi da priznaš da jednostavno više nemaš snage za to, Les?

On kleče pored nje i ruke mu dotakoše topla ramena devojke sa kojih je skliznuo laki pokrivač.

— Imam — reče šapatom. — Veruj mi...

— Lažeš me. Nikome od nas neće biti bolje ako ti ne dočekaš jutro...

On joj poljupcem zatvori usta.

— Nemoj me terati da ti do kazujem koliko snage imam — prošaputa. Ruke mu skliznuše naniže, sklapajući se oko čvrstih vrhova dojki, milujući ih na dobro poznat način, ali način koji je uvek izazivao talas uzbuđenja u njihovim telima.

— Ne... ne, Les, ne!

Neslućenom snagom on je podiže sa ležaja, odbacujući pokrivač u stranu. Stežući mu rukama vrat, ona oseti kako se naprežu mišići njegovih ramena i leđa, kako se pod kožom pomeraju na dobro poznat način, ponovo puni životne energije.

— Oh, Les! Kako se to dogodilo?

— Ne znam, ali nije važno. Ovaj vazduh, voda, hrana... ti... sve od toga pomalo...

Vodili su ljubav tiho, nežno, kao stari bračni par koji neka ko uvek nađe načina da poveća zajedničko uzbuđenje tim jednostavnim činom ljubavi. Bez žurbe, ali ne onako dugo kao što su to obično činili.

Nije bilo vremena za njih, Sumiko to oseti po užurbanim pokretima njegovih kukova.

— Moraš da ideš — šapnu dok su ležali opušteni jedno kraj drugog, kao da ne žele da se razdvoje.

— Da.

— Haragei?

— Haragei. Oni dolaze, Sumiko. Nemoj izlaziti oдавde pre nego što sve ne bude gotovo...

— U redu... Čuvaj se, Les...

— Svakako...

Kostim ninđe, odeća od guste crne svile koja se pripijala uz telo, ocrtavajući svaki mišić, već je bila na njemu. Preko kostima Lesli opasa široki opasač od crne kože za koji zatače vakizaši, kratki japanski mač za borbu izbliza. Opasač je služio i kao pravi minijaturni arsenal za sve one sitne čelične predmete koji u rukama nindži postaju smrtonosno oružje.

Pre nego što je ukoso preko leđa pričvrstio korice sa mačem, nindža navuče preko gla-

ve crnu kapuljaču na kojoj su jedina dva otvora uski prorezi za oči.

Izašao je bez reči i zaronio u mrak. Uostalom, među njima reči obično i nisu bile potrebne...

Znao je gde se nalazi u tami nevidljivi stražar koji je bdio nad njihovom sigurnošću i zaobišao je to mesto u širokom luku, ne stvarajući ni najmanji šum uprkos gustoj džungli kroz koju se provlačio. Zastao je tek kada se našao na drugoj strani kolibe u kojoj je Oana još kovala planove sa vođama pobune.

Kada do napada dođe, on će verovatno doći sa ove strane. Fukuda bez sumnje ima ljude koji ostrvo poznaju isto tako dobro kao i stanovnici sela...

Neće morati još dugo da čeka. Ovoga puta haragei ga je na vreme upozorio da opasnost stiže. I, otkako je došao svesti, još nijednom nije osetio u glavi onaj pritajeni bol koji ga je povremeno mučio, nalik blesku crne munje negde pod kostima lobanje.

Sve će biti u redu, znao je. Ova borba u mraku biće dečja igra za njega, jer oni i ne sanjaju da ih neko čeka.

Da, tamo su. Ma kako tihi bili, ne mogu promaći neopaženo čulima jednog ninđe, pa čak i kada on nije na vrhuncu svojih moći.

Sklopljenih očiju, da bi se što bolje koncentrisao na sluh, ninda je brojao napadače.

Trojica idu pravo prema ko libi... dvojica malo sa strane, sigurno s namerom da pokriju ulaz svojim oružjem i ne dopuste nikom da izađe napolje.

Još dvojica su tamo, u tami iza njega. Nepogrešivo se šunjaju prema mestu gde stražar i ne sluti da mu se neko približava.

Sedam. Pod kapuljačom, usne mu se razvukoše u podrugljiv smešak. Da, Fukuda sasvim ozbiljno sumnja da je on preživio eksploziju helikoptera i vratio se na ostrto, čim ša lje ovoliko ljudi u napad. Ima ih još, naravno, i u blizini čekaju početak borbe, spremni da intervenišu ako bude potrebno.

Da...

Karakteristično tiho šuštanje radio-uređaja, nekoliko šapatom izgovorenih reči u mikrofona. Vođa ove grupe sigurno javlja da će uskoro krenuti u napad.

Bio je to znak da i ninda na padne. Izvukavši se iz svog zaklona on bešumno, kao zmija, počne da puže pod niskim granjem tropskog žbunja koje je ovde prekrivalo tle među drvećem.

Ruke su mu još uvek bile prazne, ali to nije značilo ništa. U času kada mu oružje za

treba, ono će se već stvoriti u njegovoj šaci.

Da li će to biti šuriken, vakizaši ili čak katana, zavisilo je od rasporeda napadača u tami i reda kojim će stizati do njega. Najzad, može se dogoditi da mu oružje i ne bude potrebno, jer svaki ninda ume da ubija brzo i tiho i svojim golim rukama...

Jedna senka izroni iz tame, oprezno osluškujući. U pomrčini cev puške je tupo svetluca la.

Ninda oprezno zgrči mišiće svojih nogu spremajući se na skok.

Još dve sekunde... sekunda i po... jedna...

SADA!

*

* *

Skočio je kao tigar na leđa neopreznom čoveku koji je prošao kraj njega i šake su mu se sklopile oko grla pre nego što je nesrećna žrtva dospela da ispusti bilo kakav glas. Mno go puta izvedeni zahvat, hitar trzaj, tiho škljocanje koje nagovesti da je kičmeni stub prsnuo kao komad suvog drveta, korak u stranu dok oprezno spušta mrtvo telo u žbunje, po novo ne izazivajući nikakav šum.

Jedan. Još dvojica su u neposrednoj blizini...

Vidi ih. Kleče tamo iza onog žbuna, oprezno pružajući vratave i tražeći onoga koji je pošao u prethodnicu. Dvadeset stopa do njih, ne više. Jedan skok.

Ne. Mora biti oprezniji, jer dok mu se snaga potpuno ne vrati. Ne sme biti unapred siguran da će tako dug skok odista uspeti u potpunoj tami džungle.

Strpljivo, samo strpljivo. Oni će pre ili kasnije stići do njega, a tada...

Da, evo ih. Prignuti nad cevima svojih pušaka, oni napreduju korak po korak. Tihi su, ali ne i dovoljno tihi za čula jednog ninđe.

Prsti desne ruke ninđe sklopiše se oko drške vakizašija i blago je pomilovaše. Njegova oštrica je takva da može poslužiti kao brijač; dovoljan je lak pokret ruke, pa da ona otvori osetljivo telo protivnika i donese brzu, trenutnu smrt.

Još uvek mora biti tih, znao je. Čak i kada završi sa ovom dvojicom, jer u šumi ima još Fukudinih ljudi.

Podigao se sa tla kao senka u času kada su mu dva čoveka prišla nadohvat ispružene ruke.

Vakizaši pritajeno blesnu u tami. Dug, horizontalan pokret desne ruke koji oštricu dva pu

ta dovede do kontakta sa kožom ljudskog vrata.

Šum koji se čuo podsećao je na tiho šljapkanje po plitkoj vodi, jer je krv iz presečenih vratnih arterija linula u debelim mlazevima, zasipajući lišće i travu pod njihovim nogama. Odskočivši unazad, ninđa izbeže da ga poprska vrela tečnost, svestan da će se njen oštri, slani miris proširiti daleko u toploj noći i da bi neko mogao osetiti krv na njegovom kostimu.

Ona dvojica koji sada već leže u zasedi, pokrivajući svojim puškama vrata kolibe, čekaće početak napada da bi otvorili vatru. To znači da im je sudbina namenila da žive duže od dvojice ljudi na drugoj strani...

Hitrim skokovima, ninđa se vrati putem kojim je i došao. Svaka prepreka, svako drvo, džbun ili neravnina u tlu sada su bili urezani u njegovu memoriju i on je mogao preći to rastojanje doslovno zatvorenih očiju. Sada je bez šuma napredovao onuda kuda su se dvojica napadača provukla nekoliko minuta ranije.

Vodio ga je instinkt ubice, ali i ostavljeni tragovi, nevidljivi za čula običnog čoveka. Miris otrgnutog lista i zgažene trave, na primer. Ljudi koji ne umeju da poštuju prirodu oko sebe uvek ostavljaju takve

tragove, jasno čitljive čak i u tami, za one što sa prirodom žive u potpunom skladu...

Tamo su. Zgrčeni, poput tigrova koji strpljivo vrebaju svoj plen. A tamo, na nešto svetlijoj pozadini neba osvetljenog krupnim tropskim zvezdama, vidi se i silueta stražara koji nervozno šetka pod je dnim drvetom.

I ovi ljudi ovde žive u skladu sa prirodom i mladić sa ko pljem u ruci bez sumnje neja sno oseća da je smrtna opasnost u blizini, iako još ne zna sa, koje strane će doći.

»Dva života da bi se saču- vao jedan«, pomisli ninda spre majuci se za novi napad. »Loša matematika... ali ljudi nisu brojevi...«

Dvojica ljudi na drugoj st- rani kolibe znaju da se ovde nalazi stražar i svaki šum ko- ji sa te strane dopre pripisaće njemu, ili napadu njihovih pri- jatelja. Više ne mora biti tako tih kao do sada...

Tanaka čelična žica, jedva nešto deblja od vlasi kose, sa da se nalazila u rukama nin- de, trenutak ranije izvučena iz svog skrovišta u opasaču. O- pasno oružje u rukama snaž- nog i veštog čoveka, kao što će to Fukudini ljudi uskoro otkri- ti.

Zastao je na korak rastoja- nja iza dvojice ljudi koji su svojim pogledima pratili stra-

žara i ne sanjajući da se pro- gonitelj veoma lako može pre- tvoriti u progonjenog...

A ubica u žrtvu!

Jednim potezom ninda pre- baci žicu preko njihovih glava i snažno povuče oba kraja una- zad, prema svojim grudima, kratkim i ostrim trzajem.

Dve potpuno odsečene glave na trenutak se tupo sudariše u tami, da bi se potom razdvo- jile i tiho pale u travu, već natopljenju novim mlazevima sveže krvi. Pažljivo obrisavši žicu o odeću jednog od njih, ninda je okači o opasač, prate- ći pogledom stražara.

Mladić je sada stajao, podi- gnute glave i raširenih nosni- ca, nalik dobrom lovačkom psu koji je osetio krv. Možda se to i odista dogodilo, jer je blagi vetrić duvao u njegovom pra- vcu, noseći sa sobom zadah skore smrti.

»Doći će ovamo da ispita šta se dogodilo«, zaključio ninda čim mladić načini prvi nesigu- ran korak u njegovom pravcu. »Bolje da se uklonim odav- de...«

Povukao se hitro i bešum- no, znajući da stanovnici ostr- va Tobi imaju oštija čula od protivnika protiv kojih se do sada borio. Nije se bojao ko- plja u rukama stražara, ali sva- ka nepotrebna buka mogla bi upozoriti onu dvojicu na dru-

goj strani kolibe i omogućiti im da umaknu.

Obračun uz mnogo buke i mnogo pucnjave ne samo da bi privukao pažnju Fukudine rezerve koja je negde u blizini sela, već bi probudio i borbeni duh kod njegovih ljudi, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog želje za osvetom.

Iz iskustva je znao da gubi ci nikada ne uzbuđuju jednu grupu ljudi dok njihovi drugovi umiru na shvatljiv, normalan način. Ako uopšte postoji normalan način da se pogine u borbi.

Sada, međutim, sedam ljudi nestaje bez traga i glasa u džungli. Takvo nešto izazvaće strah čak i kod najhrabrijih, a strah je uvek bio jedan od najvećih saveznika svakog ninda!

Lesli se kretao takvom brzinom da se dvojici ljudi u zasedi prikrao u času kada je mladić sa kopljem konačno stigao do dvojice ubijenih i zastao kada je pod svojim bosim tabanima osetio lepljivu i još toplu krv u travi.

Ispustio je samo prigušen uzvik iznenađenja i Lesli zadovoljno klimnu glavom. Momak ima dobre nerve; opšta uzbuna u ovom trenutku ne bi dovela ništa dobro.

Jedini koji su upozoreni sada su ta dvojica pred njim.

Ali njima to neće mnogo pomoći...

— Šta se dogodilo? — ču ninda šapat pred sobom. — Čuješ li?

— Psst! Pusti me da čujem, proklet bio!

Nekoliko trenutaka napete tišine. Bez žurbe, ninda se približavao svojim budućim žrtvama, palac po palac.

— Sad ne čujem ništa — javi se opet šapat pred njim.

— Mora da su naši sredili stražara.

— U redu, ali zašto Džoš već jednom ne počinje? Vreme za napad je prošlo!

— Budi strpljiv... samo što nije počelo...

Uspravan iza njihovih leđa, sa stopalima koja su gotovo dodirivala njihove čizme, ninda se tiho nasmeja.

— Već je počelo, momci! — reče tiho. — A sada se i završava...

Okrenuli su se na leđa, pokušavajući da cevi svojih pušaka podignu prema tom glasu koji se iznenada javio iza njih, ali je katana već bio spreman da ih kazni za neopreznost.

Dva puta se oštrica digla i spustila, ali je čitav posao obavio zašiljeni vrh mača, zarivši se dva puta uzastopce u meku zemlju i probijajući na svom putu grudi Fukudinih ljudi.

Kao i ona petorica pre njih, i oni su umrli tiho, bez glasa. Obrisavši mač o njihovu odeću, ninda ga vrati u korice i lagano pođe prema ulazu u kolibu.

Miris sveže krvi sada je preplavljivao okolinu i priroda to kao da je osetila. Do maločas, krici noćnih ptica ispunjavali su vazduh, a sada su se i one utišale. Čak kao i da je onaj blagi vetrić prestao da duva, zastrašen talasom smrti koji mu se isprečio na putu...

Jedna senka strelovito prelete preko čistine. Asura na ulazu u kolibu na trenutak se podiže, propuštajući mlaz bele svetlosti u noć.

Ninda se osmehnu pod svojom kapuljačom. Stražar je odista dobro vršio svoju dužnost i on može mirno produžiti svoj noćni pohod u potrazi za Fukudinim ljudima koji sada negde u blizini očekuju rasplet događaja.

Kada oni prestanu da se javljaju Fukudi preko radija, doktor će konačno shvatiti da je ninda živ i već u akciji, a to će ga učiniti opreznijim.

I opasnijim...

Ali, drugog izlaza nije bilo. Latentna energija godinama prikupljanog gneva stanovnika ostrva Tobi konačno je oslobođena, njegovim dolaskom na ostrvo. Taj talas više ništa nije moglo zaustaviti i jedino

što mu je preostalo bilo je da pokuša da ga kanališe i usmeri tamo gde će naneti najviše ne daća Fukudi i njegovoj organizaciji.

Hitao je kroz džunglu pravcem u kojem će najverovatnije pronaći Fukudinu rezervu. Ni predaleko, ni preblizu; na rastojanju koje će im omogućiti da dođu svojim džipovima, a da ih stanovnici sela pri tom ne čuju.

Oni neće biti toliko oprezni kao ljudi koje je maločas poubijao. Za njih je ovo lak i jednostavan posao u kojem su oni dobili najlakši i najjednostavniji deo. Kad počne pucnja va stići će na džipovima sa upaljenim farovima, sipajući oko sebe vatru iz automatskog oružja kako bi povećali paniku u selu.

Najopasnije što ih može dočekati, to je poneka pretnja drvenim kopljem, a najlepše dolazi na kraju; paljenje onih koliba od trave i nekoliko minuta uživanja sa davoljski zgodnim crnputim devojkama kojih je ovo proketo ostrvo puno...

Oni bez sumnje sada razmišljaju o tome, mislio je ninda zaobilazeći prepreke i svakog trenutka stavljajući na ispit svoju snagu.

Kako se, zapravo, dogodilo da mu se snaga tako naglo vrati, preko svih očekivanja?

Vazduh, rekla je Sumiko, ali je i sam znao da to nije tačno. Voda? Hrana?

Da, hrana... da li je u nekom od onih jela koje mu je Oana tako pažljivo pripremila bilo i neko stimulativno sredstvo? Trebalo bi odmah da ga prepozna. Naravno — ninđe su od samog početka bili i ostali pravi majstori primenjene hemije — ali je možda njegova podsvest odbila da razmatra to pitanje.

Sve do sada...

Svako stimulativno sredstvo obično ima više loših nego do brih strana. Zakon o održanju energije je neumoljiv; sva utrošena energija pre ili kasnije se mora nadoknaditi ili će organizam trpeti posledice...

Ali, sada je sve to svejedno. Trebalo bi zapravo da zahvali Oani što se toga setila. I, naravno, da potraži od nje to sredstvo koje će mu možda uskoro ponovo zatrebat.

Stop!

Zastao je kao ukopan, gotovo u istom onom deliću sekunde u kojem su ga čula upozorila da tamo ispred njega neki tamni oblici odudaraju od mračne zbrke žbunja i stabala sa kojom se njegov pogled do tada sukobljavao.

Tamni i pravilni oblici... džipovi!

Jedan, dva... i tamo još jedan. Tri.

Sedam ljudi je krenulo prema selu. Džipovi mogu primiti njih dvanaest. Možda i trojicu više.

Tu u tami pred njim bilo je pet-šest ljudi koje takođe mora ubiti. Nije verovao da ih ima više, jer je ova grupa morala biti manja od one koja je otišla u napad.

Ni ovo neće biti posebno teško, jer ovi su zaista neoprezni. Tamo, loše zaklonjene, viđi čak i žar dveju cigareta.

Dečja igra za ninđu. Još je dna lakša vežba za njegovo telo koje će do jutra biti izloženo mnogim naporima...

Po navici je još jednom ispitao okolinu svim čulima, a onda kao senka ponovo krenuo napred. Još tridesetak koraka i biće tamo, sa mačem u ruci. Uskoro će i ovde vazduh ispuniti slankasti miris sveže ljudske krvi...

Ali...

Šta je to?

Taj zvuk, sve snažniji?

Helikopter!

Zastavši samo na trenutak, ninđa se hitro obazre oko sebe.

Tamo!

Poleteo je prema najbližem kapok drvetu, jednom od onih koje je ponosno uzdizalo svoju glavu nad nižim okolnim rastinjem. Poleteo je naviše čim su mu ruke dotakle koru, pomažući se snažnim pokretima

nogu, svestan da će buka motora sa mračnog neba prigušiti šumove koje pri tom bude stvorio.

Lišće oko njega zašume, grane se zanjihale kao na oluji kad osvetljeni helikopter proleće nisko nad krošnjama, tačno u pravcu sela. Sačekavši da se granje umiri, ninda ponovo polete naviše, gotovo do samog vrha, do grane koja će izdržati njegovu težinu samo ako bude savršeno miran i ne pokretan.

Jasno je video kako helikopter zastaje nad mestom gde leži selo i snažnim reflektorima osvetljava prostor ispod sebe. A onda...

Dve crvene pruge, dve vatrene zmijske, spojiše helikopter sa tlom. Tle pod njim se zatrese prenoseći vibracije i na stablo drveta. Eksplozija raket stiže trenutak kasnije i krošnja drveta ponovo zašume pokrenuta udarnim talasom.

Do kraja napeta grana nije mogla da izdrži ovo novo opterećenje. Pukla je uz suv prask, pre nego što je ninda imao vremena da se uhvati za neku drugu...

*
* *

Iako se penjao onako žurno, njegova podsvest je sve vre-

me unosila podatke u memoriju, kao da je znala da će mu za koji trenutak biti potrebno znanje o rasporedu grana na ovom drvetu.. Tako, pošto je načinio salto među lišćem, ninda ispruži obe ruke, savršeno siguran da će se one sklopiti oko sledeće grane dovoljno snažne da izdrži njegovu težinu i zaustavi pad.

Tamo, nad selom, helikopter ispali još dve rakete i dve nove eksplozije odjeknuše u tišini, a crvenkasti odsjaj plamena na trenutak blesnu nad džunglom. Pažnju ninde, međutim, privuče drugi šum; motori džipova sada su radili, a njihovi farovi bili su upaljeni; prvi džip već se kroz žbunje probijao uskom stazom u pravcu sela!

Fukuda ga je još jednom nadmudrio, proklet bio!

Napao je, kao što je ninda i očekivao, ali pri tom nije štedeo ni ljude ni sredstva, bacajući sve na jednu kartu, poput rođenog hazardera i gotovo do kraja ogoljavajući odbranu svoje kuće.

Šta sada da učini?

Da se vrati do sela i pomogne u okršaju sa napadačima koji će iskočiti iz helikoptera kad raketama dezorganizuju svaki otpor na tlu, potpomognuti ovima koji već jure u džipovima u borbu?

Da isokristi ovu priliku i krene potpuno sam prema Fukudinoj jazbini?

Od dva plana, drugi mu se mnogo više svidao, ali je prvi bio ostvarljiviji. I možda ipak važniji: Pit, Sumiko, Oana i svi oni hrabri ljudi koje je danas upoznao bili su tu, izloženi mecima Fukudinih ubica!

Sve ovo razmišljanje potrajalo je dve ili tri sekunde, jer ninde sve svoje odluke donose fantastičnom brzinom. Potraživši oslonac jednom nogom na stablu, ninda zavitla u mrak sitan predmet koji mu se kao nekim čudom stvorio u ruci.

Hitac je bio savršeno precizan, uprkos tome što je bačena kuglica, ne veća od klickera, na svojoj putanji gotovo okrnula stabla nekoliko drveta, probijajući se kroz lišće.

Tajna eksploziva upotrebljena u toj minijaturnoj bombi vredela je najmanje pedeset hiljada dolara u sitnim, neobeležanim novčanicama na svakom ilegalnom tržištu oružja, ali je tu tajnu ninda ljubomorno čuvao.

Prvi džip, pogoden u istureni prednji deo, u deliću sekunde pretvori se u vatrenu loptu. Drugi se zari u njegovu pozadinu, a plamen za tili čas premosti to rastojanje,

tako da buknu i rezervoar za gorivo drugog džipa. Do ušiju ninde jasno dopre krik užasa čoveka koji je shvatio da je ostao blokiran u vozilu koje će za nekoliko sekundi progutati plamen.

Treći džip bio je malo zaostao i to mu donese nekoliko sekundi života više. Vrata su se već otvarala da propuste zaplašene ljude u času kada je iz tame doletela i druga kuglica, donoseći ponovo plamen i razaranje.

Skočivši sa drveta, ninda se lako dočeka na noge i potrča natrag, putem kojim je i došao, zaobilazeći tri olupine koje je proždirao plamen. Ni sa da više nije bilo razloga da prigušuje šumove svog kretanja, jer je iz pravca sela dopiralo neprekidno praštanje vatrenog oružja, tek pokatkad nadjačano prodornim vriskom žene ili krikom ratnika kome vrelo olovo raskida grudi.

Ninda je trčao, bez predaha, još jednom onim glatkim korakom koji iz časa u čas postaje sve duži i brži.

Brži?

Ne... ne sada!

Isto onako naglo kako je počeo, stimulans u njegovoj krvi prestade da deluje i ninda se spotače o prvu prepreku koja se našla pred njim, samo se s naporom zadržavši da ne padne.

Stisnutih zuba, on prinudi svoje telo na novi napor i snaga volje nosila ga je još neko vreme, iako mu je korak postajao sve nesigurniji i kraći. Sada su i čula ponovo počela da ga izdaju; pred očima mu se maglilo, pucnjava iz daljine dopirala je kao kroz vatu, a u ustima i u nosu osećao je ponovo onaj odvratni miris sveže krvi...

Koliko još ima do sela? Pet stotina jardi? Osam stotina? Citava milja?

Pucnjava je sada sve ređa... sada samo pojedinačni pucnji...

Siguran znak da je borba završena i da pobednici likvidiraju poslednja jezgra otpora.

Sumiko... Tabasko Pit... Oana... šta je sa njima?

Tišina. Nema više pucnjave, nema više čak ni prodornih krikova ljudi i žena koji umiru...

Nebo nad selom sada je crveno. Plamen se diže visoko nad krošnjama, zadah spaljenog drveta — i ljudskog mesa — postaje sve jači.

Bučno dišući, široko otvorenih usta, ninda se probija kroz žbunje, sudara sa drvećem, zaobilazi ga... ponekad proseca sebi put mačem koji mu se našao u ruci u poslednjem pokušaju da deo izgubljene energije vrati u svoje telo.

Novih stotinu jardi. Koliko je vremena utrošio za njih?

Dva minuta, tri?

Dva minuta za deonicu koju u punom trku može da pređe za najviše petnaest sekundi uprkos svim ovim preprekama?

Šta je to sa njim? Otkuda ponovo ona crna munja koja mu se zariva u mozak u trenutku kada je pomislio da je kriza već savladana i da će sledećih stotinak jardi moći da pređe dvostruko brže?

Fukuda...

Fukuda je uzrok svega onoga što mu se događa u poslednje vreme. Fukudu treba sprečiti da izvede svoj pakleni plan. A to se može učiniti ako stigne na vreme da spreči taj prokleti helikopter da se odvoji od tla i vrati natrag, svom gospodaru!

Brže, nindo... brže!

Brže! Još brže!

Kroz tutnjavu u njegovoj glavi postepeno se probija ravnomerno brujanje motora koje postaje sve glasnije. Krošnje nad njim još jednom su se zanjihale od oluje sa lopaticama rotora i čelična ptica je ravnodušno projezdila nad njima, podsmešljivo trepući svim svetlima.

Zakasnio je... ne može više ništa učiniti tamo u selu...

Klonuvši na kolena, ninda poslednjim ostacima snage zari oštricu mača u meku zemlju, oslanjajući se obema ru-

kama i vreliim čelom o bogato ukrašenu dršku.

Ostao je u tom položaju punih deset minuta, potpuno nepokretan, dopuštajući svom telu da povrati bar deo utrošene energije i prikupi rezerve za nove napore.

Kada je ustao, korak mu je bio siguran, a u uskim prorezima kapuljače oči su mu blistale kao usijani čelik.

Fukuda... Fukuda... Fukuda...

Okupiran tom jedinom mislju, koračao je napred, ponovo sve brže i brže, sa isukanim mačem u ruci, ne osećajući čak ni kako se tle pod njegovim nogama pretvara u jednu od utabanih seoskih staza.

Plamen... mrtva tela razbacana po travi, po koritu potoka... ljudi sa kopljima u rukama... žene...

Deca.

Da, deci. Tela raskinuta eksplozijom raketa, tela izrešeta na iz pušaka, tela zgažena teškim čizmama Fukudinih ljudi...

Koliba u kojoj je ostavio Sumiko sada je samo kostur od pocrnelih motki, sve ostalo je progutao plamen.

Prazna. Njenog tela nema na podu. Nema ga ni među svim onim telima oko kojih bespomoćno kruže retki preživeli stanovnici sela, čak i ne

primećujući da je među njima pojava u potpuno crnoj odeći sa blistavim mačem u ruci, stvorenje iz njihove legende.

Pitovog tela nema. Niti Oane. Uverio se u to tek pošto je pažljivo proučio pogledom svako od tela, čak i ona upola sagorela u plamenu ili razneti silinom eksplozije.

Pobegli? Ili zaboravljeni?

Dva oka skretoše pogled na sever, tamo kuda je odleteo helikopter sa Fukudinim ljudima.

Zarobljeni su, znao je to sa hladnom izvesnošću ninđe koji sebi nijednog trenutka ne dopušta ni tračak lažne nade.

Fukuda!

Stežući zube, ninda krete prema severu. Jedan korak... drugi...

Ne. Ovo što čini graniči se sa glupošću. Sensei Tanaka pre vrnuo bi se u grobu ako bi poslušao svoj instinkt i učinio ovo što mu je prvo palo na pamet!

Pred njim je gotovo trideset milja rastojanja u pravoj liniji. Mnogo više ako računa da mora zaobići kupu ugašenog vulkana u samom središtu ostrva.

U redu, do đavola! U redu!

Spustio se u tamu, daleko od koliba koje su još tinjale, daleko od prvih tužnih glasova koji su razorili tišinu nad ubijenim selom, i sklopio oči.

Bio mu je potreban odmor. I plan koji se može ostvariti...

Polu sata kasnije, on se uspravi i otvori oči. Njegov plan bio je gotovo, a što se od mora tiče, ovo je bilo sve što je u ovom trenutku mogao do pustiti sebi.

Prošavši ponovo pored ostataka kolibe, on nepogrešivo pronađe mesto gde je ubio prvu trojicu napadača. Jedan od njih imao je kod sebe radio-stanicu, a njemu je bila potrebna veza sa doktorom Fukudom.

Možda njen domet neće biti dovoljan, ali čak i tada put koji mora preći biće skraćen u velikoj meri... Gde je ta prokleta stanica pala kada je njenog vlasnika pogodio mač? Ah, tu je...

Izvukavši antenu do kraja, ninda izađe na čistinu, nastojeći da antenu uperi prema mestu gde se nalazi Fukudin prijemnik, a onda pritisnu taster mikrofona.

— Halo, Fukuda! — progovori ležernim glasom. — Halo, Fukuda, da li me čuješ?

Sačekao je nekoliko trenutaka, otpustivši taster, a onda pozvao ponovo.

Ovoga puta iz malog zvučnika stigao je odgovor. Ne baš onaj kakav je očekivao, ali ipak odgovor.

Smeh...

Demoniski smeh doktora Fukude!

— Ha-ha-ha! Znao sam da ćeš mi se javiti, nindo, znao sam!

— Kako me čuješ, Fukuda? Nisam siguran da je domet ove radio-stanice dovoljan za dobar prijem...

— Savršeno dobro. Na vrhu onog ugašenog vulkana je relejni uređaj, tako da te stanice s lakoćom pokrivaju čitavo ostrvo.

— U redu, onda možemo razgovarati. Šta nameravaš sa mojim prijateljima?

Ponovo smeh.

— A ko ti kaže da su oni kod mene? Po izveštaju mojih ljudi, to selo je gotovo uništeno. Gledao si među mrtvima?

— Znam da su kod tebe, Fukuda.

— Tvrdoglav čovek — smejao se Fukuda. — U redu, kod mene su, pa šta?

— Pitao sam te šta nameravaš s njima?

— Još ne znam. To zavisi i od tebe, zar ne?

— U redu, moje pitanje nije bilo precizno formulisano. Šta nameravaš sa mnom, Fukuda?

Tišina. U zvučniku samo šuštanje statičkog elektriciteta.

— Ti treba da obaviš jedan posao za mene, ako se ne varam — javi se konačno Fukuda.

— Da.

— Ti dijamanti su još u džungli. Mogao bi konačno da pođeš po njih.

— U redu. Pod istim uslovima kao i prvi put.

— Pod istim, nindo. Pošteđu život tvojim prijateljima ako mi vratiš dijamante.

— I oni su sa mnom?

Smeh... ovoga puta tako glasan i snažan da je ninda bio prinuđen da odmakne zvučnik od svog uha.

— A ne! — smejao se Fukuda. — To ne! Ovoga puta oni ostaju kod mene, nindo! Kao taoci, za slučaj da ti ponovo padne na pamet da se povežeš sa mojim neprijatelji ma!

*
* *

Sorong...

Ninda se još jednom osvrte oko sebe i sleže ramenima. Za promenu, jednom ni Fukudine informacije nisu bile tačne, do đavola!

Po onome što mu je Japanc objasnio, Sorong je bio živ lučki gradić na obali Dampijerovog moreuza, budući veliki naftni terminal, mesto gde će bez problema moći da potraži vazdušni prevoz do planina u srcu Nove Gvineje pre nego što počnu da padaju kiše koje će na nekoliko me-

seci praktično onemogućiti let nad džunglama iz kojih će se neprestano dizati talasi vlažne magle.

Sorong je doskora možda odista obećavao da će se razviti u pravi grad. Pokazivale su to džinovske brodske dizalice naredane duž nedovršenog mola od kamena, započete i napuštene visoke zgrade od tvrdog materijala, gomile zardalih građevinskih mašina koje neće preživeti narednu kišnu sezonu.

Sem Lesliejeve jahte, jedini drugi brodovi ukotvljeni u luci imali su četvrtasta jedra u raznim bojama, kakva je sve vreme sretao u ribolovu dok je prilazio obali.

Što se aviona i helikoptera tiče, Sorong je sa svojim redovima drvenih kućica i naherenim kolibama pokrivenim palmovim lišćem izgledao kao grad koji nikada nije čuo za takve ptice...

— Bum je očigledno prošao — promrmlja Leslie lako iskačući na obalu pošto je privezao jahtu za kameni stub, pracen pogledima radoznalih besposličara. Njihova lica bila su tamna, neprozirna. Ako je u Sorongu i bilo još Evropljana, oni su se držali daleko od obale, očigledno.

»Žao mi je, Eldridž«, rekao je Fukuda sa onim svojim za gonetnim osmehom na licu.

»Tini je uništio moj drugi helikopter, a ovaj mi je potreban. Dok drugi stigne iz Japana, ti možeš doploviti svojim brodićem do Soronga, a odatle već nije problem, videćeš...«

U lučkoj kapetaniji ravno-dušni službenik u prljavoj uniformi udario je niz pečata u njegov pasoš i brodske papire, rasejano ih prelistavši. Lesliejev pokušaj da stupi u razgovor s njim propratio je samo gundanjem koje se svodilo na to da ne razume engleski.

Izašavši iz zgrade, Leslie se zagleda u nebo koje se mračilo. Uskoro će pljusak, jedan od onih kratkotrajnih koji najavljuju početak kišne sezone. Kiša će najpre padati dva ili tri puta dnevno, zatim šest puta dnevno, sve dok periodi sunčanog vremena potpuno ne nestanu.

S malo sreće vratiće se ova mo sa Fukudinim dijamantima pre početka prave kišne sezone.

Pod uslovom da ne bude morao pešice do planina Nasau. Nekih šest stotina milja od ovog mesta.

Natpis »bar« privuče njegovu pažnju i on preko asfalta prekrivenog debelim slojem blata pređe ulicu i niz dva stepenika se spusti u polumračnu prostoriju koja je zaudarala na jeftin alkohol.

Debeo i ćelav Evropljanin dremao je oslonivši se rukama o šank. Za niskim stolićima sedeli su tamnopusiti sitni ljudi u prljavoj odeći i podozri-vo posmatrali predošlicu.

— Halo! — reče ninda, kucnuvši o lim šanka. — Može li od vas da se dobije jedan pravi viski? Sa ledom?

Ćelavko se prenu iz dremeža i zagleda u lice čoveka pred sobom.

— Gospode bože! — reče sa jakim holandskim naglaskom. — Beli čovek?

Lesli se nasmeja.

— Da, jedan žedan beli čovek! Šta je sa tim viskijem?

— Odmah — užurba se čovek. — Viski... viski... ah, tamo je! Moram sve da krijem od ovih prokletih divljaka, znate! Čekajte... kako ste se ovde stvorili, čoveče? Leda nema... žao mi je. Moj frižider je crkao, a u ovom prokletom mestu nema ko da ga popravi.

— Onda samo malo vode — osmehnu se Lesli. — Šta se dogodilo sa Sorongom? Po ono me što sam ja čuo, ovo je bio bućan i živ grad, grad koji se brzo razvija...

Holandanin zavrte glavom, gurajući pred Leslija čašu ispunjenu do vrha tečnošću sumnjive boje i mirisa.

— Sorong! — ponovi gnevno. — Tako su i meni rekli, a

pogledajte sada! Nego, moje ime je Gofin...

— Eldridž. Lesli Eldridž. Amerikanac.

— Šta tražite u ovoj prokletoj pustinji?

— Ništa naročito. Treba da stignem u dolinu reke Tariki.

— Tariki? Ovde nema takve reke.

— Znam. Tariki je u podnožju planina Nasau, u središtu zapadnog dela ostrva.

Holandanin se malo odmače, kao da proučava lice svog sagovornika.

— Vi ste ludi — reče posle izvesnog vremena. — Potpuno ludi. Amerikanac, a? Ipak, ludi ste, čoveče!

— Zašto? — nasmeja se ninda oprezno otpijajući prvi gutljaj.

— Zato što je ovo od boga proketo ostrvo divlje čak i ovde, uz obalu. Tamo, u dubini džungle, beli čovek nema iz gleda ni koliko kocka leda u paklu!

— A nafta? Čuo sam da se ulažu velika sredstva u istraživanje tih delova ostrva i da civilizacija napreduje krupnim koracima, Gofin!

— O, da, čuli ste! To sam i ja čuo, Eldridž. Bio sam dovoljno šašav da uložim svoju uštedevinu u ovaj bar i neko vreme posao je išao odlično.

— Šta se onda dogodilo?

— Dogodilo se da su nekakvi gerilci ili borci za slobodu, ili kako se već zovu, uništili logore ljudi koji su tragali za naftom i zapalili jedan već otkriveni izvor. Kažu da su džungle pune naoružanih ludaka koji tvrde da se bore za nezavisnost Zapadnog Irijana. Što se mene tiče, to su obične razbojničke bande kojima je stalo samo do pljačke!

— Zaista? Vlada nije ništa preduzela?

— Indonezija ima dovoljno problema i bez Irijana — uzdahnu Gofin, puneći i sebi jednu čašu viskijem u očiglednoj nameri da proslavi dolazak belog čoveka u svoj bar. — Poslali su jednu vojnu jedinicu, ali su ti momci bili razbijeni pre nego što su ozbiljno i zagazili u džunglu.

— I posle toga su radovi prekinuti?

— Posle toga su skoro sve ekipe povučene, prekinuta izgradnja naftovoda i luke, a Sorong ponovo postao rupa kakva je bila i pre stotinu godina, eto šta se dogodilo! Prokletstvo!

Ninda sažaljivo odmahnu glavom.

— Nema, dakle, nikakvih iz gleda da odavde odletim do reke Tariki.

— Moguće i da ima — isceri se Gofin. — Jedan prema milion, recimo...

— U Sorongu nema nikakvih aviona? Helikoptera?

— Ekipe koje istražuju naftu imale su gomilu tih ptica. Šta je sada sa njima, ne znam.

— Ko bi to mogao da zna, mister Gofin?

— Dok.

— Ko je Dok?

— Dok je jedan od lekara koji je radio za naftnu kompaniju. Otpustili su ga zbog pića, pre nego što su radovi obustavljeni, pa je tako i ostao ovde. Dobar lekar, zaista, jedan od najboljih koje je ovo divljačko ostrvo videlo, ali piće... .

Lesli se nasmeja izjavi kava ne priliči vlasniku jednog bara.

— Gde mogu da nađem Doka, Gofin?

— Ovde. Ovo je otprilike njegovo vreme. Čudi me da već nije stigao. Zašto ne sednete, mister Eldridž i sačekate ga? Još jedan viski?

— Hvala, ovaj je sasvim do voljan — odgovori Lesli noseći čašu sa sobom za jedan od niskih stočića. Gofin je zamišljeno gledao za njim, kao da se čudi čoveku koji je iznenađeno pao u njegov bar, tražeći takvu sitnicu kao što je helikopter.

Doka nije bilo teško prepoznati kada je petnaestak minuta kasnije oprezno sišao niz stepenice, dostojanstven i uko-

čen, kao da mu lice ne pokriva seda brada stara bar deset dana i da umesto otrcane i prljave odeće na sebi ima blista vo beli mantil, uniformu svoje profesije.

Prišao je šanku i naslonio se sa obe ruke u pokušaju da spreči njihovo drhtanje, ali mu to nije uspelo. Sručio je čašu onog užasnog viskija, koji je Lesli samo okušao u grlo i strešao se, a zatim je ponovo stavio pred Gofina da je napuni.

— Jedan džentlmen želi da te vidi, Dok — svečano izjavi krčmar. — Amerikanac, mister Eldridž. Tamo, sedi za onim stolom...

Istresavši najpre drugu čašu, Dok se okreće čitavim telom i pažljivo zagleda u Leslija mutnim očima.

— Jok! — reče sležući ramenima i okrećući se ponovo Gofinu. — Ne poznajem ga!

— Zamolite Doka da sedne za moj sto, Gofin — javi se ninda zvonkim glasom. — I donesite nam flašu viskija! Da, čitavu flašu!

Čarobne reči bile su izgovorene i njihovo dejstvo bilo je gotovo trenutno. Cereći se tako da pokaže sve požutele zube, Dok priđe Leslijevom stolu sa praznom čašom u ruci.

— Drago mi je — promrmlja prihvatajući ispruženu ruku. — Maks Bruer, takođe A-

merikanac. Ali možete me i vi zvati Dok, mister... mister?

— Eldridž. Sedite, Dok. Gofin, šta je sa tim viskijem?

Dok isprati prezrivim pogledom krčmara pošto je ovaj ostavio flašu na stolu, ali su mu usne požudno drhtale dok mu je Lesli punio čašu.

— Ahhh! Ovo je pravo piće! — reče spuštajući čašu s treskom na sto. Lice mu se zarumenelo, glas postao za nijansu nerazgovetniji, ali je i pak nastojao da se i dalje drži dostojanstveno. — Šta mogu da učinim za vas, mister... Eldridž?

— Potreban mi je helikopter, Dok. Ili mali sportski avion.

Dok ga iznenađeno pogleda i odmahnu glavom.

— Helikopter? Do đavola...

— Nema ih?

— Samo trenutak... pokuša vam da se setim...

Sledeća čaša viskija očividno je uticala na Dokovu memoriju, jer on pljesnu dlanom o sto, gotovo oborivši flašu.

— Pa da! — reče kreštavim glasom. — Kejsijeva banda ima helikopter! Znao sam da ću se setiti!

— Ko je Kejsi? I gde mogu da nađem njegovu bandu?

Dok otpi još jedan gutljaj. Zadovoljivši prvu žeđ, sada je štedljivo pijuckao, prateći čes-

sto pogledom kako opada nivo tečnosti u flaši.

— Kejsi vodi poslednju ekipu kompanije koja je ovde tragala za naftom. Tvrdi tipovi, inače ne bi ni izdržali na ovom prokletom mestu. Zbog toga ih i nazivam banda, iako su to u osnovi dobri momci. Grubi, ali pošten, do đavola!

— Gde su oni sada?

— Pedesetak milja odavde, u blizini rta Sele. Dva sata vožnje ovim putevima, mister Eldridž...

— Kako to da njih gerilci nisu oterali?

— Oh, oni imaju oružje, a znaju i da ga upotrebe, verujte mi! Ti tipovi iz džungle hrabri su samo dok im neko ne, potpraši, a onda podviju rep i pobegnu! Rekoh vam, tvrdi su momci, ta Kejsijeva banda!

— Taj njihov helikopter... u dobrom je stanju?

— Pa... valjda jeste! Ne koriste ga kad dolaze ovamo, samo za izviđanje oko rta. To je je skupa igračka — spusti Dok glas — a ovaj grad je pun momaka koji rade za gerilce...

— O kej, Dok. Odvešćete me Kejsiju.

— Šta?!

— Pet stotina dolara?

— Ni za milion dolara! Prokletstvo, kad samo pomislim na sve ono truckanje kroz džu

nglu... da i ne pomnjam zasede gerilaca. Oh... do đavola? Sedam sto pedeset, a?

Lesli se osmehnu, ponovo mu puneći čašu.

— Neka bude. Gde ćemo naći kola?

Pridržavajući se rukama za sto, Dok se lagano uspravi.

— Tu u blizini — reče, oprežno prihvatajući za grlić upola ispražnjenu flašu. — Ide mo?

— Što pre — klimnu Lesli glavom. — Meni se đavolski žuri...

Ostavio je novac na stolu, klimnuo glavom i krenuo za Dokom koji je već teturao prema vratima. Pogled mu, po navici, pređe po krugu onih tamnoputih ravnodušnih lica ljudi koji sve ovo vreme čak ni među sobom nisu progovorili ni jednu jedinu reč...

»Apatično društvo«, pomisli. »Svi sem jednoga... a njegove oči mi ne obećavaju ništa dobro...«

Dok je bez sumnje bio u pravu kada je pomenuo da gerilci imaju svoje uhode u gradu. Uhode koje čak razumeju engleski.

Čudno...

To se nekako nije slagalo sa slikom koju je odranije imao o tim naoružanim grupama koje su koristile džungle Zapadnog Irijana za svoje ne uvek sasvim jasne ciljeve.

»Do đavola sa njima«, pomisli, prateći Doka koji je po blatu napredovao nešto sigurnije nego po podu Gofinovog bara. »S malo sreće odleteću odavde kroz nekoliko sati, pre nego što oni uspeju da mi prirede bilo kakvo iznenađenje...«

Odmah iza ugla ulice u koju je Dok skrenuo stajao je ogromni crni »bjuik«, star na jmanje dvadeset godina. Lesli ga pažljivo obiđe, trudeći se da ispod debelog sloja blata i prljavštine otkrije može li to vozilo zaista da pređe punih pedeset milja po najgorim putevima na svetu.

Dok je stajao oslonjen o zid pored vrata daščare pred kojom je »bjuik« stajao.

— Sarang! — povika kreštavo. — Sarang!

Sitni Indonežanin blistavih crnih očiju pomoli glavu kroz odškrinuta vrata.

— Nema vožnja, Dok! — povika. — Ništa! Ti meni dužan od prošle sedmica vožnja!

— Imam novac — progunda Dok. — Ovaj ga čovek ima, Eldridž... hoćemo do rta Sele.

— Sele? Sele? Ti ne zdrav čovek, Dok, boga mi!

Duga Dokova noga zaglavi se u okvir vrata pre nego što je Sarang uspeo da ih zatvori.

— Dvadeset dolara, Sarang — reče tiho. — Čuješ li me?

Dvadeset!

Oči čoveka pohlepno blesnuše.

— Ne, ne, ne! Pedeset i ni dolar manje! Pedeset!

— Eldridž?

— Daćemo mu pedeset dolara — sleže ovaj ramenima.

— Žuri mi se, Dok!

— Unapred, unapred! — vikao je Sarang pružajući ruku.

— Sada! Odmah!

Smejući se, Lesli mu izbroja novčanice na prljavi dlan i on se trenutak kasnije izgubi u kući sa njima.

Dok se već uvlačio na zadnje sedište.

— Hajde, Eldridž... sad će on.

— Sigurno?

— Sasvim sigurno. Sarang je dobar čovek. Ušao je samo da ostavi novac ženi, za slučaj da mu se nešto dogodi.

— Ima razloga za strah?

Dok se kreštavo nasmeja, otpijajući gutljaj iz flaše.

— Ovo je gadan kraj sveta, Eldridž. Niste to još primetili?

*

* *

S obzirom na stanje puteva, bolje rečeno tragova koje su nekada davno točkovi teških kamiona urezali u meko tle, »bjuik« je napredovao pristojnom brzinom, verovatno zahvaljujući samo iskustvu voza

ča koji je dobro znao koji put treba odabrati u kojem trenutku.

Ispraznivši flašu, Dok je zahrkao na zadnjem sedištu, što je ujedno značilo i kraj ispitivanja zašto Lesliju treba helikopter i koliko je spreman da plati Kejsiju za tu uslugu. Sve to vreme ninda je imao utisak da Dok nije toliko pijan koliko se pretvara i da njegova pitanja nisu nimalo slučajno postavljena...

Privukavši bliže sebi torbu sa opremom ninde, Lesli se zagleda u pejzaž pred sobom. Da nije bilo tragova točkova po tlu, čovek bi mogao pomisliti da noga belog čoveka još nikada nije zagazila u ove predele, na trenutke čarobno lepe u svojoj divljini.

Sarang je ćutao, ne skidajući oči sa puta pred sobom, dopuštajući nindi da se prepusti mislima o onome što mu tek predstoji u Kejsijevom logoru.

Pre svega, da li će ovaj pristati da mu ustupi helikopter i pilota; i on i svi ostali verovatno su već imali gomilu para koju još dugo neće moći da potroše. Biće potrebno zaista puno novca da bi ih impresio nirao, ali to nije glavni problem...

Ekipa koja nastavlja istražne radove kada su svi ostali radovi prekinuti? Tu nešto nije bilo u redu...

Zajedno sa onim blistavim pogledom koji ga je ispratio iz Gofinovog bara, ta činjenica je postepeno počinjala da ocrtava konture slika koja mu se sve manje dopadala, iako mu je instinkt govorio da je ta slika verovatno tačna.

Dokova reč da je Kejsi pošten čovek ne znači ništa. Mora biti veoma oprezan u tom logoru, daleko od civilizacije i zakona. A naročito pošto pomenene one hiljade dolara koje će biti potrebne da bi se dočepao helikoptera!

— Još malo — progovori iznenada Sarang. — Deset minuta. Logor iza onog brega...

— Kakav je čovek taj Kejsi, Sarang?

Vozačove oči na trenutak od lutaše prema retrovizoru.

— Dobar čovek — reče ubeđeno. — Jako dobar čovek... hrabar! Kejsi ne boji nikoga, nikoga!

»Sarang se plaši da govori iskreno pred Dokom. Hmm... i to nešto govori«, pomisli ninda, osmehnuvši se malom Indo nežaninu u znak da ga je shvatio.

Logor se zaista iznenada pojavio iza brega desetak minuta kasnije. Nekoliko prikolica za stanovanje od već zardalog lima, viskoi toranj za bušenje, oko njega mašine koje miruju, čini se, već mesecima.

I bezoblična figura pažljivo

pokrivena ceradom na drugom kraju čistine... Helikopter!

Dok se probudio kao da mu je neko šesto čulo reklo da se nalaze pred ciljem.

— Aha, stigismo! — javi se promuklim glasom. — Kako vam se čini, Eldridž?

— Mesto za tvrde momke, kako si mi i rekao, Dok. I ništa ne prepuštaju slučaju: jedan od njih nas iz zaklona drži na nišanu...

— Da, Kejsi je stari lisac — nasmeja se Dok, otvarajući prozor i mašući rukom. — Hej Kejsi, to sam ja... Dok! Dok Bruer, do đavola!

Čovek sa automatskom puškom koji ih je držao na nišanu ne pomeri se sa mesta, iako su iza prikolica i mašina polako počeli da izlaze grubi i snažni momci u prljavoj odeći i sa savršeno čistim automatskim puškama najnovijeg tipa u rukama.

Smešeći se, Lesli iskorači u blato, noseći svoju torbu preko ramena.

Krupan čovek, vrlo crne brađe i kose, stajao je na čelu grupe od osam ljudi i podozrivo ga posmatrao.

— Kejsi? — upita ninda lju bazno, pružajući ruku. — Moje ime je Eldridž...

— Eldridž — klimnu glavom bradonja, čvrsto stežući ruku nindi. — Koji je tebe đavo doveo ovamo, ortak?

Lesli se osmehnu.

— Duga priča, ali ono glavno je vrlo kratko: potreban mi je vaš helikopter!

Kejsi upitno pogleda u Doka, a ovaj klimnu glavom.

— Tako je, Kejsi. To je i meni rekao.

— Helikopter? Prokletstvo, koji će ti davati helikopter? Bežiš od policije? Ako je tako, pobjegao si dovoljno daleko, ča sna reč!

— Možemo li o tome da po razgovaramo na nekom mirnijem mestu — isceri se ninda, gledajući oko sebe. — Na primer, negde gde me niko ne drži na nišanu puške!

— U redu — nasmeja se Kejsi. — Sajmone, skloni tu gvožđuriju, momak je u redu! Idemo u moju prikolicu, Eldridž...

— Mogu li ja da idem, mister Kejsi? — ponizno upita Sarang stjeći kraj vrata svog »bjuika«.

— Nego? Da nisi mislio da ostaneš ovde sa tom gomilom krša! Briši!

— Hvala, mister Kejsi!

Veliki »bjuik« jurio je prema bregu najvećom brzinom koju je mogao da razvije, praćen grubim smehom Kejsijevih ljudi. Po svemu sudeći, Saranga nije privlačio boravak u ovom divljem logoru.

— Dakle, Eldridž? — reče Kejsi pošto su zauzeli mesto

za grubo sklepanim stolom u prikolici i na stolu se pojavila flaša sa tri čaše. Dokovo prisustvo očigledno nije smetalo Bradonji, čak ni to što je pohitao da napuni čašu prvo sebi.

Uzdahnuvši, Lesli izvuče iz svoje torbe svežanj hartija, nove kopije snimaka mesta na koje se srušio avion sa Fukudinim dijamantima.

— Evo kako stvari stoje, Kejsi — počeo. — U ovoj olupini nalazi se kesica sa dijamantima vrednim četiri ili pet stotina hiljada dolara, a ja...

Kejsi je bez reči saslušao nindinu improvizovanu priču o događajima koji su ga doveli ovamo u potrazi za helikopterom, pažljivo proučavajući sekciju i snimke načinjene iz vazduha.

— Kako si došao do ovih hartija? — upita kada je Lesli završio.

— Zar je to bitno? — isceri se ninda.

— Pitam zato što su ovo kopije, ortak. Kod koga se nalaze originali? Koliko ljudi uopšte zna za te kamenčiće?

— Ne mnogo. Neki koji su znali već su pokušali da ih se dočepaju, ali su stradali pre nego što su stigli do njih.

— Što me nimalo ne čudi — progunda Kejsi. — Ovo je gadan kraj Nove Gvineje, ali svi kažu da je pravi raj prema planinama Nasau... Odlu

čio si da pokušaš sam, Eldridž?

— Da. Spretan čovek ima mnogo veće izglede nego gomi la trapavih glupaka!

— To je tačno... — zamišljeno reče Kejsi. — To je vrlo tačno.

— Dakle? Dobiću helikopter?

Kejsi pokaza bele zube kroz gustu bradu.

— To nisam rekao, prijatelju! Znam da ti se đavolski žuri, ali bojim se da ćeš morati još malo da sačekaš.

— Zbog čega?

— Moram da porazgovaram s prijateljima. Sem toga, još nisam čuo nikakvu ponudu!

— Pet hiljada. Američki dolari.

— To je smešna ponuda, prijatelju. Ti ne znaš pošto je sada jedna od ovih ptica.

— Nemam nameru da je kupim, Kejsi. Potrebna mi je samo na nekoliko dana!

— Znam, ali šta ako se ne vratiš?

— Oh, do đavola! Deset?

— To već zvuči razumnije. Imaš lovnu kuću kod sebe.

Kritično pitanje, ali ninda nije imao drugog izbora.

— Imam. Nisam ni mislio da ću moći da ti platim kreditnom karticom, čoveče!

— Znaš šta možeš da učiniš sa tvojom karticom ovde, prijatelju! — gorohotom se nasmeja Kejsi. — A ni novčani-

ce nisu mnogo korisnije, proklete bile, ali šta mogu kad volim zelenu boju!

— Dakle? Dobiću helikopter? — ponovi ninda pitanje od maločas.

Kejsi se lagano dizao, vrteći glavom.

— Rekao sam ti da moram da porazgovaram s prijateljima. Ujutru ćeš saznati odluku.

Lesli sleže ramenima.

— Ionako ne bih ni poleteo pre jutra — reče rezignirano. — Gde mogu da prespavam noć? Ima li slobodnih prikolicica?

— Možeš ostati ovde — reče Kejsi. — Poslaću ti uskoro i večeru po nekom od momaka. Laku noć, Eldridž... i nemoj previše sanjati te dijamante, ha-ha-ha!

Ostavši sam, ninda je nekoliko trenutaka sedeo zagledan u sto, vraćajući u mislima film čitavog razgovora, kako bi lakše odredio Kejsijevu stvarnu namere.

I namere Doka Bruera. Sada je bio gotovo siguran da je traganje za naftom samo zgodan izgovor za Kejsijevu grupu i da je Dok Bruer njegov čovek.

Helikopter neće dobiti, naravno. Deset hiljada dolara nije suma koja bi impresionirala tipa do grla u krupnim poslovima, a to je Kejsi očigledno bio. Uostalom, zašto bi izlagao

opasnosti svoj helikopter kada je taj novac — i sve drugo što nađe kod Leslija — mogao dobiti jednim jedinim precizno ispaljenim metkom?

Osmehnuvši se, Lesli se ispruži na prljavom ležaju sa svojom torbom pod glavom. Kejsi misli da ga ima u rukama, ali će doživeti neprijatno iznenađenje, kao i mnogi drugi pre njega koji su imali posla sa nindama...

Mrak je lagano padao i on dopusti sebi nekoliko minuta okrepljujućeg sna, tako potrebnog za ono što ove noći smjera da izvede. Haragei je, međutim, i dalje bdeo nad njim, tako da se prenuo čim se spoja začuo zvuk koraka čoveka u teškim čizmama.

— Doneo sam ti večeru, Eldridž — reče nepoznati, takođe krupan i bradat čovek, radoznalo ispitujući pogledom lice pridošlice. — Tamo na zidu je petrolejka, ako ti je potrebno svetlo. Mi ovde rano ležemo, znaš...

— Okej! Hvala, prijatelju...

Bradati bez reči zatvori vrata za sobom i šum njegovih koraka izgubi se u daljini.

Onaj drugi, šum međutim, neprestano se ponavljao. Neko je šetao oko prikolice, a u njegovim rukama svakako se nalazila otkočena puška.

Kejsi se nije brinuo za njegovu sigurnost, svakako. Čo-

vek sa puškom tu se nalazi kako bi njega sprečio da izađe!

Obrok je bio jednostavan i ukusan, od konzerviranog mesa pripremljenog rukom dobrog kuvara. Zadovoljivši glad, Lesli zapali petrolejku i razastre po stolu svoje karte i fotografije, čineći se da ih još jednom pažljivo proučava.

Nekoliko puta stražar je zavirio kroz osvetljeni prozor, ali Lesli ničim nije pokazao da je to primetio. Neka oni samo misle da imaju posla sa naivnim i neopreznim čovekom, sitnim kriminalcem koji se nekim čudom dokopao podataka o dijamantima vrednim čitavo bogatstvo. Kad dođe čas, već će shvatiti da sve njihovo oružje nije u stanju da zadrži jednog nindžu!

Plovidba do obale Nove Gvineje pomogla mu je da se oporavi i povрати svoju uobičajenu snagu i brzinu, ali je bio svestan činjenice da još uvek nema onu izdržljivost kojom se nekada ponosio i zato je još jednom legao na postelju, ostavljajući upaljenu lampu. Svakog trenutak treba koristiti za odmor i opuštanje, jer ga čega još mnogo veoma ozbiljnih napora...

Šat kasnije on se podiže sa postelje i svuče, da bi tek tada ugasio lampu i bučno se spustio na postelju.

Stražar je sada stajao pod

samim prozorom, osluškujući. Smešeci se u tami, Lesli malo potom bučno zahrka i stražar nastavi da lenim korakom obilazi prikolicu.

Tri sata kasnije, posle prve smene stražara, Leslijeva oštra čula rekoše mu da se logor konačno umirio i on bešumno skliznu sa postelje.

Umesto kostima ninđe, navukao je na sebe samo jednostavnu tamnu odeću, za čiji je opasač zatakao vakazaši. Šuriken i su bili u džepovima, kao i još nekoliko sitnica koje bi mu mogle dobro doći u noćnom izletu na koji se spremao.

Približivši se zadnjem zidu prikolice, on prisloni uho na lim po kome je monotono kapala retka kiša.

Stražar je sada na suprotnoj strani...

Hitar potez vakizašijem. Jedan horizontalan, dva vertikalna.

Sačekao je da stražar još jednom prođe pored njega i ode do suprotne strane prikolice, a onda pažljivo oprobao da li može sabiti tvrdi lim.

Ne... to neće ići onako tiho kako bi on želeo... biće potrebna još dva zaseka vakizašijem pre nego što lim popusti.

Tako...

Još jednom stražar prođe pored njega, ne sumnjajući da u zidu prikolice već postoji otvor kroz koji se može provu-

ći tako visok i krupan čovek kao što je Lesli.

Zastao je na drugoj strani prikolice, još jednom.

Sada!

Hitrim pokretom ninda savi lim upolje i iskoči kroz otvor rukama napred, bez ikakvog šuma. Uspravio se na noge, dlanovima ponovo pritisnuo ko mad lima tako da se ispravi i vrati na svoje mesto, a onda dugim skokom nestao u senci ispod susedne prikolice.

Po svemu sudeći, kada sva ne moraće silom da se dočepa helikoptera. Pre nego što bilo šta pokuša, mora proveriti da li je letelica ispravna i koliko goriva ima u rezervoaru...

Na vrhovima prstiju provukao se između nekoliko teških kamiona parkiranih na samoj ivici čistine, ispred helikoptera, a zatim obišao i oko helikoptera, sve dok se njegov trup nije našao između njega i logora.

Kratak potez vakizašijem i oštro sečivo bešumno razdvoji platno, otvarajući mu prolaz do helikoptera.

Vrata skliznuše u stranu i ninda se nađe na sedištu pilota.

Zrak iz minijaturne svetiljke skliznu po komandnoj tabli, zadržavajući se tu i tamo.

Po svemu sudeći, mašina je bila u najboljem redu i veoma pažljivo održavana.

Gorivo?

Da bi to proverio, mora sići, otvoriti poklopac rezervoara i proveriti nivo goriva. Posao od dvadesetak sekundi, ništa više.

Zadovoljan onim što je doznao, ninda pođe istim putem natrag, među kamione.

Stražar je zbog nečeg stajao na onoj strani prikolice u kojoj je bio načinjen otvor i zurio u mrak. Da nije nešto posumnjao?

Ili jednostavno drema na nogama, trik koji svi stražari pre ili kasnije nauče...

Svejedno. Sada više ne mora da žuri. Dovoljno je tridesetak sekundi pa da se ponovo dočepa svoje postelje.

Hmmm... čudno!

Kakav je to miris?

Veoma poznat, iako ga već dugo nije osetio...

A dopire... iz kamiona iza kojeg se sakrio!

Obišavši vozilo na prstima, ninda mu priđe sa zadnje strane i vakizašijem načini otvor na čvrsto zakopčanoj ceradi. Ispruženi prsti iza otvora napipaše uredno složene drvene sanduke.

Osmehnuvši se za sebe, Lesli uskoči u unutrašnjost kamiona, sagnuvši se da bi mogao koračati po sanducima poređanim ispod cerade.

Sečivo vakizašija, zavučeno pod poklopac savladaće i ovu

prepreku. Važno je samo da bude tih, veoma tih...

Da, to je to!

Čulo mirisa nije ga prevarilo: sanduk je bio pun potpuno novih automatskih pušaka, blistavih od ulja čiji je miris najpre i privukao pažnju ninde.

Puške, dakle, a ne nafta...

Kejsi i njegovi momci očigledno su sebi našli mnogo bolji posao posle prekida radova na istraživanju izvora nafte. Za puškama i ostalim oružjem potražnja je uvek velika u ne mirnim krajevima sveta, a ovo je jedan od najnemirnijih, bez obzira što velike svetske agencije s prezirom gledaju na vesti koje odavde odlaze u etar.

Oprezno vrativši poklopac sanduka na mesto, ninda se vraća do zadnjeg dela kamiona i bešumno iskoči napolje.

Trenutak! Taj osećaj koji iznenada...

Krupna prilika izroni iz kamiona, podižući ruku sa nožem. Dovoljno je svetla da vidi Kejsijevo lice, bradu, iskežene zube.

— Evo ti, njuškalo! — reži Kejsi, a njegova ruka pada na niže prema nezaštićenom grudima ninde. — Umri!

*

* *

Stražar uz prikolicu prvi je shvatio da se nešto događa, ali tek kada je do njega doprlo

gnevno Kejsijevo režanje i zvuk udarca čelika po čeliku.

Urlajući iz glasa, dotrčao je do kamiona sa uperenom puškom, ali je dotle sve bilo gotovo...

Kejsi je ležao poleduške, raširenih ruku, desna je još uvek stezala okrvavljeni nož. Usta su mu bila otvorena, ali je grlo bilo glatko presečeno dugim rezom, gotovo od jednog do drugog uha.

Onaj novi tip, Eldridž, ležao je na levom boku, zatvorenih očiju. Njegove grudi bile su krvave, ali je i njegova šaka još uvek stezala dršku velikog noža čudnog izgleda.

— Boga ti! — prostenja strazar. — Sredili su jedan drugoga... Hej, momci, ovamo! Ovamo, do đavola! I neka neko ponese lampu! I dovedite Doka!

— Šta je bilo? — dahtao je prvi koji je dotrčao do njega, sa puškom u ruci.

— Ne znam... Izgleda da je Kejsi uhvatio ovo njuškalo kako pretura po sanducima s puškama i napao ga nožem. Pogodio ga je u grudi — vidiš — ali je ovaj njemu prerezao grkljan pre nego što je crkao...

— Hmm. — Drugi se naže nad nindū, opipavajući ranu. — Čoveče ovo je samo ogrebotina, rekao bih...

— Đavola! Vidiš da se već i ukrutio, proklet bio!

— Ne znam... Hej, hoće li neko već doneti neko svetlo ovamo!

Dva minuta kasnije čitav logor bio je okupljen oko dva nepomična tela. Mnogi su se nagli da opipaju grudi ninde i uvere se da je odista mrtav, iako im je ta rana izgledala suviše laka da bi donela tako brzu smrt.

— Možda je umro od straha — dobaci neko. — Do đavola, gde je Dok?

— Dok sigurno leži mrtav pijan u njegovoj prikolici. Je li neko otišao po njega? Nije niko... Prokletstvo, zar ja uvek moram baš sve da uradim u ovom posranom logoru! Piters, vuci se po doktora!

— O kej, o kej — umorno odvrati jedan glas iz tame. — Idem, prestani da urlaš... Sem toga, ko je rekao da si ti šef, sad kad je Kejsi mrtav?

Čitali su, paleći cigarete jedan drugom, sve dok se iz tame nije pojavio Piters pridržavajući pod ruku Doka Brue-
ra.

Klateći se i šireći oko sebe zadah jeftinog alkohola, doktor se naže nad okrvavljeno telo, oprezno ga dotičući prljavim prstima.

— Šta 'očete od mene? — promumla. — Ovaj je već 'ladan!

— Pogledaj bolje, Dok... Ne ki ovde tvrde da se samo pre tvara!

— Ma jok. Gotov je, kad vam kažem...

Ninda otvori oči i nasmeja mu se u lice. Nož blesnu u njegovoj ruci i...

Jedan jedini prodorni krik straha zaori se iz grla ljudi koji su stajali oko njega. Bio je to upravo onaj šok s kojim je ninda i računao kada je zadao sebi laku ranu na grudima i bacio se na tle, povlačeći se u trans i usporavajući svoje disanje i rad srca, snižavajući čak svoju telesnu temperaturu po starom receptu indijskih fakira.

Svestan da ne može izaći na kraj sa gomilom naoružanih ljudi rasutih po logoru, upotre bio je trik za koji je trebalo mnogo hrabrosti i prisustva duha, uz stalni rizik da mu neko ispali metak u glavu, kako bi eliminisao i najmanju mogućnost da Kejsijev ubica prođe nekažnjeno.

A sada, usred kruga, sa pozdanim oružjem u ruci, imaće dovoljno vremena da iskoristi njihov strah. Niko još ni je video da mrtvac ustaje i taj prizor će, bar na trenutak, umrtviti udove čak i najhrabrijem čoveku!

Odbacivši udarcem kolena Doka u stranu da mu ne smeta, ninda zadade prvi udarac,

namenjen čoveku koji je stajao najdalje od njega. Vrh vakizašija, činilo se, samo dotakne njegovo lice, ali je to bila optička varka; pogoden kroz oko direktno u mozak, čovek se sruči unazad kao vreća krpa.

Povlačeći ruku, ninda okrete sečivo i ono polete paralelno sa tlom, otvarajući grudni koš dvojici ljudi koji mu se nađuše na putu. Treći po redu, najboljih refleksa, pokuša da ispruženom rukom zadrži blistavi predmet koji je munjevitom brzinom leteo prema njegovom telu.

Odsečena ruka pade u blato, a prsti se refleksno zgrčile, kao da žele da stegnu zemlju po kojoj je prštala krv. Vrh mača produži kao da se ništa nije dogodilo i završi niško pod grudima žrtve.

Pomerivši se korak u stranu, ninda istrže vakizaši iz rane u grudima, razarajući pritom srce, i okrete se licem pre ostaloj trojici protivnika koji su mu dotle bili iza leđa.

Šok ih je još uvek držao u svojim okovima; možda više ne prvi, izazvan pogledom na uskrslog mrtvaca, već novi, pri zor blistave oštrice koja je u deliću sekunde donela smrt četrivci njihovih prijatelja.

Savijajući noge u kolenima, ninda zadade udarac vetrenjače, tako nazvan što oštrica va

kizašija kruži oko glave poput krila vetrenjače.

Nijedan od trojice preostalih ne dospe da izbegne tom udarcu, iako su dvojica dreknuli i pokušali da odskoče. Onaj najbliži nije imao vremena čak ni za to. Nemo se zagledao u svoju otvorenu utrobu, nastojeći da raširenim šakama zadrži klupko creva koje je, pušajući se na hladnom noćnom vazduhu, poput lavine navrlo kroz otvor načinjen vakizašijem.

Drugi je imao malo više sreće, jer ga je sečivo pogodilo iskosa i odozgo u vrat, glatko presekavši kičmeni stub i donoseći trenutnu smrt. U padu, njegovo mrtvo telo sudari se sa onim koga će vakizaši pogoditi poslednjeg.

Vrisnuvši, čovek se ukoči u mestu kad shvati da oštrica stiže tako brzo da joj više ništa ne može izbeći. Dovršavajući kružni pokret, ninda mu zari vrh vakizašija pravo u srce, sa takvom snagom da oštrica izađe za čitavu polovinu na leđa. Morao je snažno povući da bi je oslobodio i dopustio već mrtvom telu da klonе preko gomile leševa.

Oslonjen na kolena i drhtave ruke, Dok Bruer je buljio u prizor pred sobom, pijano vrteći glavom.

— Nije delirijum tremens, Dok — reče tiho ninda. — Ovo se stvarno dogodilo...

— Kako... kako?

— Brzo — osmehnu se ninda. — Nisu se dugo mučili, zar ne? Mnogo lakše nego ciroza jetre, a?

— Ko... ko si ti?

— Ime je Eldridž, to već znaš. I potreban mi je helikopter. Želiš još neku informaciju? Može, ali u zamenu za informacije o onim lepim puškama spakovanim u sanduke na kamionima. Kome su one namenjene?

— G-erilcima... Oni dobro plaćaju... imaju gomile para...

— Otkada se ti i Kejsi bavite ovim poslom?

— Ne dugo... šest... da, šest meseci!

— Od koga dobijate oružje?

— To ne znam. Kejsi... on je vodio sve pregovore!

— Dok, ti mene lažeš, čini mi se!

— Ne, ne... časna reč! Eldridž... prijatelju... mogu li da dobijem piće?

— Uskoro. Od koga nabavljate oružje? S kim je Kejsi pregovarao?

— Stvarno ne znam. Neki Japanac, to je sve što sam čuo. Ima kratko ime... smešno...

Japanac?

Ninda se osmehnu. Bilo bi pravo čudo da prsti doktora Fukude ne budu upleteni i u ovaj unosni posao. Uostalom,

ovo je bila njegova interesna sfera...

— Da se taj Japanac slučajno nije zvao Tini, Dok? Upravo tako se zvao!

— Vidiš kako ti je pamćenje još uvek dobro, Dok. Pođi u Kejsijevu prikolicu...

— Zašto? Nećeš... nećeš da mi pucaš u leđa?

— Neću da ti pucam u leđa — nasmeja se Leslie. — Još uvek nisam naučio kako se može pucati iz ovog noža što ga imam u rukama. Hajde, pođi!

Nespretno se uspravljaajući, iako već potpuno otrežnjen strahom, Bruer potrča prema prikolici, neprestano se osvrćući preko ramena.

Držeći ga na oku, ninda uskoči u kabinu prvog kamoina i uključi motor. Zaustavio ga je stotinak jardi dalje, pitajući se da li će Bruer imati dovoljno hrabrosti da nešto pokuša.

Ne, nije je imao. Stajao je na pokazanom mestu dok je ninda jedan po jedan, prebacio kamione sa oružjem na mesto udaljeno od helikoptera.

Ostavljaajući poslednji, lagano je krenuo natrag, prema prikolici. Međutim prstima je obrtao jednu od svojih eksplozivnih kuglica, cereći se Brueru u lice.

— Reci mi, Dok — reče — koliko poznaješ Novu Gvineju?

— Prilično. Eldridž... šta ćeš učiniti sa mnom?

— To zavisi od tebe. Šta znači to — prilično?

— Bio sam od početka sa kompanijom kada su počela istraživanja nafte. Obišao sam džipovima i helikopterima sve do podnožja planina Nasau. Na južnoj strani, a tebe zanima severna...

— Svejedno, Misliš da bi mi mogao biti od koristi?

— Ne znam... ali mislim da mogu! Znam... znam jezik domorodaca i... Oh, prokletstvo, ako imaš nameru da me ubiješ, učini to odmah, ili mi daj da nešto popijem, Eldridž!

— Kejsi ima pića u svojoj prikolici. Uđi i uzmi — sleže ninda ramenima.

— Ti... zaista ćeš mi to dopustiti?

— Da, zašto da ne? Piće ti je potrebno, to se vidi sa milju rastojanja! Jednostavno, uđi i uzmi koliko ti treba.

Bruer se odmicao, korak po korak, ne usuđujući se da mu okrene leđa.

— Hajde, Dok! — reče mirno ninda. — Nećemo ostati ovde čitavu noć...

Posmatrajućn kamione čiji su motori ravnomerno radili, ninda je razmišljao o dugim pipcima doktora Fukude. Da, oni dopiru i ovamo... i dalje, možda sve i do vrhunca planine Nasau.

Moguće je da su ti dijaman-
ti odista gore, u olupini avi-
ona. A možda je sve ovo sa-
mo velemajstorski smišljena se-
rija zamki u koju ga Fukuda
uvodi kao šahovskog piona, dok
on sve vreme misli da uprava-
lja svojim postupcima.

Da... jednom je čak i izgo-
vorio nešto slično...

Sačekavši da se Bruer poja-
vi na vratima, ninda trenutak
ranije zavitla kuglicu u viso-
kom luku u vazduh.

Putanja kojom je odletela
bila je proračunata tako da let
kuglice traje što duže. Ne slu-
čajno.

Bruer se pojavi na vratima
prikolice. U levoj ruci bila mu
je otvorena flaša viskija, u de-
snoj pištolj velikog kalibra či-
ja je cev gledala nindi u gru-
di.

— Eto tako, Eldridž — zapo-
če Dok zaplićući jezikom. —
Ja moram...

Moćna eksplozija potrese ze-
mlju i nebo oko njih; zapravo
čitava serija eksplozija, ali su
one stigle jedna za drugom ta-
ko brzo da je samo uho ninde
uspelo da ih razluči: najpre de-
tonacija eksplozivne kuglice,
zatim rezervoara sa gorivom,
a onda tutnjava s kojom su u
vazduh odleteli sanduci sa mu-
nicijom za sve one puške u
kamionima.

Eksplozija prodrma Pruera
i on dreknu od straha i izne-

nađenja, sklapajući oči. Među-
tim, nije to bilo sve što mu se
dogodilo...

Osetivši oštar udarac u gru-
di, udarac koji mu po čitavom
telu razli vreo talas kakav ni-
kada ranije nije osetio, Bruer
spusti pogled.

Smešno... iz grudi mu viri
komad čelika... oštar komad
čelika nalik... nalik...

Pištolj ispade iz omilitavele
ruke i Bruer se zaljulja na
stepenicama, pre nego što ga
smrt stiže i grubo baci u bla-
to.

Ipak, mišići koji su stezali
grlić flaše ne popustiše ni ta-
da, i dalje besmisleno držeći
predmet do kojeg je Doku Bru-
eru bilo stalo više nego do o-
ružja kojim je — možda — mo-
gao spasiti svoj život...

*

* *

Prvi zraci sunca osvetliše
najpre blistavi krug koji je u
vazduhu opisivao rotor heliko-
ptera, bacajući odbleske na još
uvek mračno tle pod letelicom.

Naginjući se sa rukama na
palicama, ninda pokuša da se
orijentiše u spletu bregova is-
presecanih rečnim dolinama i
prekrivenim gustim zelenilom,
još uvek potpuno crnim u ta-
mi.

Sunce se u tropskim kraje-
vima diže veoma brzo, tako da
je uskoro mogao posmatrati ka

ko linija osvetljenosti klizi na niže duž planinskih vrhova, ot krivajući njegovom pogledu sve više detalja.

Oni vrhovi tamo, to su planine Nasau... nije više daleko od svog cilja...

Crna munja učestala je u njegovom mozgu i on je sve češće morao sklapati oči da bi ublažio bol.

Da li se taj bol pojavljuje samo kada je umoran? Ili ima i neke druge uzroke?

Predosećanja opasnosti? Oblik koji njegov povređeni mozak daje harageiju kada je opasnost bliska i jako, jako velika?

Nema vremena da sada o tome razmišlja. Mora najpre u mislima preći čitav postupak sletanja na slepo, za slučaj da ga iznenadni bol u glavi zahvati u najkritičnijem trenutku.

Samo, to neće biti jedini problem. Rezervoar helikoptera je bio pun kada je poleteo, ali je njegov kapacitet bio jedva dovoljan da dospe do planina Nasau.

Jedva dovoljan... šta će se dogoditi ako goriva nestane na dvadeset milja od mesta koje traži? Čak i na samo deset?

Ni o tome sada ne sme razmišljati. Jedino što može da učini jeste da helikopter spusti nešto niže, koristeći veću gustinu vazduha, kako bi rotori radili efikasnije. Mala je ve-

rovatnoća da u toj džungli dole neko ima protivavionske rakete...

Još dvadeset milja... da li će biti dovoljno goriva?

Deset milja...

Pet...

Sme li rizikovati? Bez goriva, helikopter se pretvara u običnu gomilu čelika i stakla koja će najkraćim putem poleteti prema središtu Zemlje. Izgledi da preživi pad sa ove visine zaista su minimalni, jer ovoga puta pod njim nije površina okeana, već tvrda zemlja.

Svejedno! Reskiraće!

Motor helikoptera i dalje je ravnomerno brujao dok se sa južne strane približavao vrhovima planine iza kojih se, na suprotnoj padini, nalazi olupina Fukudinog aviona. Bio je savršeno siguran u svoju navigaciju, sada kada je jasno video tle pod sobom. Nije čak morao ni da gleda u kartu do bijenu od Fukude, jer je i ona mogla biti jedan od pažljivo isplaniranih detalja zamke u koju će — u to je sada bio siguran — za koji trenutak dobrovoljno ući.

Još stotinak jardi do samog vrha. Tu drveća više nema, samo gusto kržljivo žbunje koje...

Ah!

Motor jednostavno prestade da radi, bez upozorenja i nin-

da po prvi put ču šum kojim rotor helikoptera režu vazduh.

Čelična ptica ostade na ovoj visini samo još koji delić sekunde, a zatim po sve strmijoj paraboli...

On otvori vrata na svojoj strani, ledenim pogledom procenjujući tle ispred sebe.

Planinski obronak ovde se prostire tako da se njegova linija pruža do preseka sa putanjom po kojoj je helikopter već počeo da pada.

Stotinak jardi do tog mesta...

• Dovoljno?

Ili ne?

Ako je pogrešio, to će uskoro doznati. Odbacio se nogama i poleteo kroz vazduh raširenih ruku.

Njegovo telo takođe će leteti po paraboli, zadržavajući istu brzinu koju je imao i helikopter u času kada ga je na pustio. Ta brzina trebalo bi da bude dovoljna da spreči dug pad; zapravo, ona će ga dovesti do one glatke padine na kojoj će žbunje ublažiti sudar sa tlom.

Leteo je sve brže, širom otvorenih očiju, raširenih ruku, osećajući kako vetar zviždi oko njegovog lica i drške katanu prebačenog ukoso preko leđa.

Još par desetina sekundi i...
Sudar!

Savijajući se poput mačke,

on se zakotrlja uzbrdo kroz gusto žbunje, znajući da će na taj način brže utrošiti nakupljenu kinetičku energiju svog pada.

Dva ili tri veća kamena na njegovoj putanji potvrdiše mu da je mogao biti i lošije sreće nego ovoga puta. U trenutku kada se zaustavio, i njegov helikopter stropoštao se niz izbočinu stene stotinak stopa ispod njega.

Glasna lomljava čelika i stakla, kršenje drveća... — snažan šum, ali ipak ne tako snažan da bi se mogao čuti i na suprotnoj padini planine, gotovo dve milje od ovog mesta.

Prvi deo plana je bio izveden upravo onako kako ga je zamislio. Ostajao je drugi... mnogo teži...

I mnogo opasniji!

Proverivši još jednom svoju opremu, on krete uz planinu hitrim pokretima, skaćući s kamena na kamen kao koza i izbegavajući krupnije kamenje koje bi se moglo izdajnički izmaći pod njegovom težinom i baciti ga u ponor...

Pola sata kasnije bio je na samom grebenu, šibanom vetrovima sa obe strane.

Izvirio je oprezno i pogledao naniže. Olupina aviona je... tamo...

Ne vidi se sa ovog mesta, naravno. Skriva je drveće. Može preći gotovo milju kroz ovo

nisko i kržljivo žbunje pre nego što se dočepa zaklona šume.

Ako mu to uspe, još jedan važan korak njegovog plana bi će načinjen: stići će do aviona potpuno neprimećen, sa strane sa koje ga niko neće očekivati!

Sada se više nije smelo žuriti i on natera sebe da mirno leži punih pet minuta, gledajući u nebo i duboko dišući kako bi obogatio krv kiseonikom potrebnim za nove napore.

Još jednom je osmotrio prostor ispod sebe pre nego što je poput zmije skliznuo među žbunje i počeo svoje mučno na predovanje naniže, po oštrom kamenju izlokanom mnogim kišama.

Kiše će ovde uskoro ponovo pasti. Do maločas je nebo bilo potpuno vedro, a sada se već na severnom horizontu skupljaju tmurni oblaci.

Kiše života, kažu za njih stanovnici ovih krajeva. One oplođuju zemlju i čine da biljke rađaju, bez njih bi i ova zemlja bila kamenita i neplodna pustinja, nalik površini Me seca...

Da, kiše života. Samo što će ovoga jutra one postati i kiše smrti...

Za koga?

Za njega i njegove prijatelje?

Ili za doktora Fukudu?

Olujni front napredovao je prema njemu velikom brzinom. Sada je bio siguran da će kiša pasti pre nego što stigne do olupine aviona.

Utoliko bolje. Kiša će sada biti njegov prijatelj i saveznik. Pod njenim mlazevima, u magli koja će obaviti vrh planine, on će uspeti da prođe kao senka i suoči se onim što mu je Fukuda pripremio.

Prve teške kapi zatresle su lišće drveta pod kojim se sklonio pošto je uspešno savladao predeo pokriven samo žbunjem. Još jedan odmor, nadoknađivanje utrošene energije, nervni blok koji će eliminisati bol iz povređenih i krvavih dlanova i kolena.

Dopustio je da mu kiša spre znoj sa lica i ohladi vrelo čelo, otvarajući usta da bi mu sveže kapi skliznule niz grlo. Da, ovo je dobra kiša, kiša života za njega. Kao da svaka njena kap vraća po kap izgubljene snage, zaista!

U času kada se pljusak kao zavesa spustio na planinu, ninda je ustao i krenuo naniže, sa isukanim mačem u ruci. Trava se klizala pod njegovim nogama, ali je on hodao sigurno, najkraćim putem koji će ga odvesti do olupine čije je obrise toliko puta video na Fukudinim fotografijama.

Još dve stotine jardi. A ha-ragei ćuti.

Ni one crne munje u mozgu sada nema. Da li je moguće da se prevario i da će u olupini aviona naći samo dva mrtva tela. I dijamante u džepu jednog od njih?

Produžio je, ali sada mnogo opreznije, preskačući od jednog mokrog stabla do drugog tek pošto bi pažljivo osmotrio prostor pred sobom.

Sporo napreduje, užasno sporo, ali se drugačije ne može. Ipak, možda kiša prestane pre nego što stigne do ostataka aviona, a onda će biti još teže nego sada.

Sto jardi.

I još uvek nikakvog znaka opasnosti!

Oblaci nad njegovom glavom se razređuju. Kiša samo što nije prestala!

Prvi zrak sunca obasjao je vrh planine u času kada se našao na desetak jardi od razbacanih krhotina aviona, onih sitnijih koje su odletele da lje u sudaru sa planinom. Ono što on traži nalazi se još malo dalje.

Jedan oblak ponovo prekri sunce. Kao munja, ninda pri-trčea olupini i baci se uz njen trup, odozdo već obrastao novim, mladim biljkama.

Ništa...

Nikakvog šuma, nikakvog pokreta...

Ostaci kabine su tu, nadohvat ruke. Dovoljno je da se

podigne na kolena i zaviri u nju, da ispruži ruku i dotakne sigurno već istrulele ostatke mrtvog tela čije džepove mora pretrresti...

Ležao je dugo, pretražujući okolinu svim čulima.

A haragei je i dalje ćutao!

Komadić polomljene grane polete iz njegove ruke i sa tim šumom pade u unutrašnju st kabine.

Nikakve reakcije.

— U redu, doktore Fukuda — reče ninda glasno. — Ja do lazim!

Uspravio se, potpuno mirno, kao da u blizini nema nikakve opasnosti, i samo je sjaj u njegovim očima odavao da je napet do krajnjih granica koje ljudsko telo može da podnese.

Ponovo ništa. Kao da je za ista sam na ovoj đavolskoj planini i da na milje unaokolo nema ni jednog jedinog ljudskog bića!

Ispunivši pluća vazduhom, on se oprezno naže nad ostatke pilotske kabine i zagleda u njenu unutrašnjost.

U očima mu ponovo blesnu sjaj usijanog čelika. Usne se pokretoše same, protiv njegove volje.

— Ne! — reče promuklo. — Ne... to nije moguće!

*
* *

Sunce još jednom izroni kroz oblake i ninda oseti njegov topli dodir na mokrom vratu.

Jvš uvek sagnut nad kabinom, pažljivo je proučavao svaki detalj koji se pružao njegovom pogledu. Ne slučajno... ovde će odista svaki detalj odlučivati o životu i smrti...

Jer, zamka doktora Fukude još je složenija i zamršenija nego što je pretpostavljao kada je ovamo dolazio.

Pa, u redu. I ninde znaju trik ili dva za koje čak ni lukavi doktor Fukuda nikada ni je čuo...

Njegove pripreme nisu bile baš jednostavne, ali sve što je činio, činio je sa onom strašnom energijom kojom se odlikuju ninde kada se bace na neki posao. Njegovi udovi kretali su se kao unapred programirani mehanizam koji ne ume da pogreši, a oči su neprestano pretraživale padinu kojom će, uskoro, doći doktor Fukuda sa svojim zarobljenicima.

Pola sata...

Nebo je sada gotovo sasvim vedro. Olujni front je prešao planinu i produžio dalje na jug.

Potreban mi je samo još jedan bitan podatak, pa da njegova zamka bude potpuna.

Da. Da!

Nekoliko minuta pažljivo je

posmatrao kolonu ljudi koja se lagano uspinjala uz padinu prema njemu, procenjivao njihovu brzinu, snagu, vreme koje će eventualno utrošiti za odmor...

Dovoljno. On gotovo u sekundu zna trenutak kada će oni stići do one čistine, pedesetak jardi ispod olupine aviona. Poslednji podatak!

Mirnim pokretima ninda dovrši postavljanje svoje zamke, a onda bez žurbe pređe čitavu okolinu, upijajući u memoriju položaj svakog stabla, kamena, žbuna, neravnine u zemlji, svakog bokora trave i raznobojnog cveta koji bi mu se u odsudnom trenutku mogao naći pod nogama.

Završivši sve, on sede na padinu obasjanu suncem, sa koje su se prema nebu dizali gusti oblaci isparenja. I sa tim je morao računati; oblaci pare neko vreme će snižavati temperaturu okoline.

Sedeo je u položaju lotosa, tradicionalnom položaju za meditaciju, sa mačem u koricama prebačenim preko prekrštenih nogu. Desna šaka počivala mu je na dršci katana, ali, ako sve bude onako kako je zamislilo, katana će mu biti potreban tek za onaj poslednji, završni udarac.

Udarac koji će sa lica sveta jednom zauvek ukloniti zločinski mozak doktora Fukude!

Osećaj vremena u njegovoj podsvesti bezglasno je odbrojavao sekunde. Ako je proračun bio tačan, prethodnica grupe pojaviće se pred njim za trinaest sekundi...

Za deset.

Devet...

Pet sekundi...

Četiri... tri... dve...

Jedna...

Dve vitke prilike istupiše iz zaklona žbunja pedesetak jardi ispred ninđe. Obučeni u odeću zaštitne boje, ljudi su držali u rukama automatske puške uperene pravo u nepokretnu priliku ispred njih.

Ninđa podiže obe ruke nad glavu, pokazujući da su mu šake prazne i oni se oprezno razmakoshe, držeći ninđu na nišanu.

Stizala je glavina povorke. Najpre doktor Fukuda, ogroman i krupan, sa obrijanom glavom koja blista na suncu.

Ali, mnogo, mnogo jače blista osmeh na njegovom licu!

Sumiko, Tabasko Pit, Oana, dolaze za njim.

Svi troje su nagi i ruke su im vezane na leđima. Iza svakog od njih stoji po jedan strelac, a cev njegove puške naslonjena je o naga leđa.

I to je sve. Pet telohranitelja i Fukuda. Troje zarobljenika.

Staju onako kako je i pretpostavio da će se dogoditi. Fu

kuda u središtu, zarobljenici levo od njega, zajedno sa svojim čuvarima. Dvojica sa puškama kleče desno od Fukude i drže ninđu na nišanu.

Oni će biti najbrži u reakciji, znao je. Fukuda je umeo da odabere svoje ljude.

Fukuda podiže glavu, izlažući je zracima sunca.

— Sunce — reče jednostavno. — Lep dan za umiranje, zar ne, ninđo?

— Slažem se. I lepo mesto za grob, doktore Fukuda. Imaćeš divan pogled sa ovog mesta. Zapravo, pogled kakav ne zaslužuješ: bolje bi bilo da si se odlučio za jedan od onih ponora koji vode direktno u pakao!

— Ha-ha-ha! — nasmeja se Japanac, zabacujući glavu. — Počeo si suviše vatreno, ninđo, kao da zaboravljaš da među nama još vlada primirje!

— Da, ali ono važi još svega nekoliko trenutaka...

Sat u podsvesti odbrojavao je i dalje. Mora pažljivo voditi ovaj razgovor, kako bi ono što treba da se dogodi stiglo u pravom trenutku, kada svi budu očekivali nešto sasvim drugo...

— To ćemo videti. Gde su moji dijamanti, ninđo?

Lesli se nasmeja.

— To ti znaš bolje od mene. Jedno je sigurno: oni nikada nisu bili u ovom avionu,

a ponajmanje u džepu čoveka koji leži pored pilota!

— Pogledao si? — Fukudine oči se suziše, ali mu je na usnama i dalje lebdeo osmeh.

— Dobro si pogledao?

— Da, dobro sam pogledao. Pod tim mrtvim telom izrasla je puzavica koju u ovom delu sveta nazivaju »puzavica od dvadeset četiri časa«, Fukuda.

— Pa?

— Dobila je ime po tome što njen cvet ostaje na stabljici najviše dvadeset četiri časa, a potom opada. Jedan takav cvet nalazi se ispod tvog mrtvog prijatelja, Fukuda.

Po prvi put ninda primeti nešto kao divljenje na Fukudinom licu.

— U pravu si, nindo — klimnu glavom. — Na takvu sitnicu zaista nisam mislio. Do đavola, nisam čak ni znao da takva glupa puzavica postoji!

— I ne postoji — sleže ninda ramenima. — Bio je to mali test za tebe, Fukuda. Tu puzavicu sam izmislio da bih proverio otkada je taj leš tu... bez obzira što izgleda kao da je u olupini već mesecima!

— Dobar potez! — klimnu Fukuda hladnokrvno glavom. — Bravo! Ti si odista prvi protivnik koji je dostojan mene! Šteta je što će se ovaj obračun uskoro završiti!

— Ne, nije. Meni je već do sadilo da se nadmudrujem s

tobom. Želeo bih da proverim kakve su kosti tvoje lobanje, Fukuda. Da vidim mogu li za držati oštricu mog katana!

— Pogledaj oko sebe! Tvoji prijatelji umreće onoga časa kada učiniš prvi preteći pokret. Možda ćeš stići do mene preko ove dvojice sa puškama... ali ti ipak ne preporučujem da to pokušaš!

Pogled ninde još jednom se zadrža na licima troje zarobljenika. Tri različita izraza.

Sumiko nepokretnog lica, sa nadom u očima. U Pitovom pogledu gori gnev; on je spreman da stavi život na kocku i baci se na čoveka iza sebe u trenutku kada ninda krene u napad.

Oana... nešto sasvim drugo. Tiha resignacija... nalik izrazu na licu čoveka koji se konačno pomirio sa saznanjem da nema leka teškoj bolesti od koje boluje...

Još desetak sekundi. Sada je važna svaka izgovorena reč, svaki pokret...

— Pokušaću, Fukuda — na smeja se ninda. — Premda ti se čudim, pokušao si da me se rešiš na lak način; to mrtvo telo povezano je sa detonatorom koji se aktivira čim neko pokuša da ga pomeri, zar ne? Zbog toga je tek juče moglo biti postavljeno ovde; da ga u međuvremenu ne bi aktivirale

divlje životinje ili lešinari, je li tako?

— Da, tako je — mirno od vrati Fukuda klimajući obrijanom glavom. — Pretpostavljao sam da ćeš prozreti tu zamku, kao što se i dogodilo.

— Nisi pretpostavljao nešto drugo — produži ninda, još uvek sedeci mirno i opušteno u položaju lotosa. — Nisi nijednog trenutka pomislio da bi...

Iza njegovih leđa, u olupini aviona, iznenada blesnu zaslepljujuće beo plamen, tako snažan da ninda oseti njegovu vrelinu na svojim leđima.

Nema čoveka koji neće instinktivno sklopiti oči kada se nešto slično dogodi. Izuzetak je samo onaj koji je znao šta će se i kada dogoditi.

Ninda!

Malo sočivo od stakla, pričvršćeno tako da prikuplja sunčeve zrake u tačku na inicijalnom punjenju jedne od signalnih raketa uzetih iz Kejsijevog helikoptera. Ostale rakete bile su poredane u krugu oko nje i plamen se sa prve preneo na sve ostale, izazivajući nepodnošljiv blesak u trenutku koji je ninda odredio sa savršenom preciznošću.

Fukuda i njegovi ljudi pokrili su oči rukama, a jedan ili dvojica su urlali od bola i straha. Troje zarobljenika poginulo je glave i okrenulo ih

od bleska; to se nije moglo izbeći, na žalost, ali posledice neće biti teške i za dan ili dva oni će sasvim normalno videti...

Bešumna eksplozija, međutim, predstavljala je samo prvi potez u brižljivo pripremljenom planu ninde. Morao je računati s tim da će se Fukuda brzo pribрати i izdati zapovest da se puca, pre nego što on uspe da stigne do revolveraša sa svojim mačem.

Njega neće moći da pogode, ali troje zarobljenika, čija su leđa pred samim cevima — da!

Zbog toga je morao pronaći neki brži način da savlada padinu i to je izveo uz pomoć koturače, izdeljane nožem od drveta, i duge i čvrste lijanе.

U trenutku kada je blesnuo plamen, on je skočio i uhvatio se rukama za kraj lijanе koji je nevino visio među sličnim puzavicama iznad njegove glave. Silina zamaha ponela ga je niz razapetu i nategnutu lijanu strahovitom brzinom, onom brzinom kojom se kotrljao i drveni točak, već se pušeci od trenja sa grubom površinom puzavice.

— Pucajte! — histerično vrisnu Fukuda. — Pucajte, on do lazi!

Da, ninda je dolazio, ali tako brzo da nijedan od trojice ljudi nije dobio vremena čak

ni da pritisne okidač svoje puške.

Otpuštajući lijanu, ninda po lete kroz vazduh paralelno sa tlom i u naletu ponese pred sobom svu trojicu ljudi, bacivši ih na gomiluu, zaslepljene i ošamućene.

Ona dvojica desno već su pucali, dugim rafalima, ali su njihovi meci rovali zemlju tamo gde je ninda bio pre čitavih pet ili šest sekundi; oči pred kojima su svakako još igrali crveni krugovi nisu uspele da otkriju da njega više nema tu!

Dižući se na koleno, ninda levom rukom lansira dva šurikena, jedan za drugim. Jedan se zari u potiljak prvom strelcu; drugi sa preciznošću zmi-je otrovnice zari svoj oštri kraj tačno u srce, pošto je najpre probio mišiće leđa i rebra.

Sada ona trojica koji se kao ranjeni gušteri koprcaju po tlu iza njegovih leđa!

Ne, katana je suviše dobar za njih! A onda, katana mora ostati čist, da bi izvršio ono što je ninda obećao sebi!

Skačući na noge, ninda zadade tri munjevita udarca savijenim nožnim prstima u mekoj obući. Mekoj samo naizgled, naravno. Prvi udarac smrskao nosnu kost žrtve i zari je u mozak, drugi pogodi sledeću iza uha, a treći, najsnažniji, s praskom smrskao donju vilicu

pogođenog i okrete mu glavu u stranu tako da se skljojao kao groteskno iskrivljena lutka.

I...

Ninda duboko udahnu i pređe pogledom oko sebe.

U iznenadnoj tišini Fukuda je uklonio ruke sa očiju i sada pokušava da kroz crvenu koprenu nazre šta se to dogodilo.

Sumiko je okrenula lice prema Lesliju. Jedino je njen sluh bio dovoljno oštar da može proceniti gde se on nalazi u ovom trenutku.

— Les — govore njene usne, veoma tiho. — Les?

— Sve je u redu, devojčice — odgovara on.

U dva skoka je iza njih troje i vakizaši munjevito reže veze na rukama. Katana se još uvek ne sme upotrebiti, jer Fukuda tamo čeka, okrenut licem prema glasovima koji dopiru do njega. Veseli i srećni glasovi, ali on zna da oni izgovaraju njegovu smrtnu presudu.

— Koliko će još ovo trajati, nindo? — upita on smirenim glasom, pokazujući na svoje oči. — Želim da vidim čoveka koji će me ubiti!

— Za pet ili šest minuta vi dečeš sasvim dovoljno, Fukuda.

— Hvala.

— Nema na čemu, Fukuda...

Nema vremena za Fukudu, jer mu Oana pada u zagrljaj i njene čvrste dojke sa ostrim bradavicama zarivaju mu se u kožu. Da li to Sumiko vidi? Da, na licu joj lebdi smešak koji kao da govori da je to što se događa sasvim u redu.

Međutim, to nije u stvari ništa, jer se Oana otrže od nje i baca u zagrljaj Tabasko Pitu. Pošto su oboje potpuno nagi, ta slika je već mnogo uzbudljivija naročito kada Pit ... Oh, do đavola!

Sa osmehom na licu, ninda se okreće Sumiko i njihove usne se spajaju.

— Ovi mladi baš nemaju obzira — promrmlja. — Vidi samo šta rade!

— Ja ne vidim ništa! — nasmeja se devojkica. — Ta tvoja zaslepljujuća bomba ima užasno delovanje... ali zato do bro osećam... da i tebi na pamet padaju iste stvari kao i Pitu!

On je blago odgurnu od sebe. U blizini je čovek koji će uskoro umreti, ipak...

I Pit i Oana su to već shvatili. Stoje jedno pored drugog, drže se za ruke i gledaju prema Fukudi.

On sada sedi, kao ninda maločas. Njegova bela odeća je čista i uredna, obrijana glava blista na suncu. Jedino crveni i natečeni očni kapci kvare nje gov izgled.

— Možeš li da mi učiniš oporoštajnu uslugu, nindo? — pita on tiho.

— Možda.

— Dopusti mi da izvršim sepuku.

Sepuku... ritualno samoubistvo dopušteno samo pripadnicima samurajske kaste. Časna smrt za onoga ko ne uspe u nekom poduhvatu.

— Ne, Fukuda. Sepuku je smrt čistih ljudi koji su načiniili grešku. Tvoje su ruke prljave.

— Ti o tome ne možeš suditi, nindo — prezrivo kaže Fukuda. — Tvoja kasta je kasta hinin, najniža od svih ratničkih kasta! Nijedan samuraj ni kada ne bi postao ninda!

— Možda, ali je tvoja smrt ipak u mojim rukama i o tome ja mogu da sudim!

Fukuda obara pogled prema zemlji. On više ne želi da govori sa svojim ubicom...

Ninda oseća tri pogleda na svojim leđima. Oni znaju da će on sada zakoračiti naviše, podići mač i raseći Fukudinu lobanju kao zrelu lubenicu, zalivajući travu krvlju i ostaci-ma mozga.

Fukuda ne diže glavu iako čuje korake ninde na vlažnoj travi. Njegove ruke samo klice pod odeću i on ispod nje izvlači veliki medaljon na tankom zlatnom lančiću i prinosi ga na trenutak usnama.

Medaljon mu je još uvek u rukama kada podiže pogled.

— Sada te vidim, ninđo — kaže mirno. — Sada me možeš ubiti!

Katana se diže. Lagano, pre teći...

Hitri Fukudini prsti nalaze zatvarač medaljona, pritiskaju ga, njegov poklopac se diže i...

Bljesak u očima ninđe! Hitar skok u stranu!

Bljesak iz medaljona!

Zrak iz minijaturnog lasera u deliću sekunde utrošio je energiju skupljenu u malom kondenzatoru, ali bi ta energija bila dovoljna da probije sitnu, jedva vidljivu rupu u grudima i srcu ninđe i donese Fukudi trijumf u času kada svi

misle da se već pomirio sa smrću!

Katana pada naniže. Na nje govoj putanji susreće ga krik u kojem su pomešani razočarenje, gnev i strah.

Krik čoveka koji je shvatio da ga u sledećem trenutku vi še neće biti!

Na horizontu se još jednom pojavljuju mračni oblaci. I ne gde u daljini potmulo grmi.

— Kiša — kaže tiho Oana. — Dolaze kiše.

— Kiše života — dodaje Ta basko Pit. Njih dvoje još uvek se drže za ruke.

Sumiko ćuti i gleda kako se krv i ružna sivkasta masa sli vaju niz padinu.

»Kiše smrti«, kažu njene oči. »Dolaze kiše smrti...«

K R A J

T N

TEHNIKA NUNCHAKU

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »marugate« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta.

MG-30K PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povež). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-31L PRO konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrsto spojene lancem (nerdajući vezovi). Cena ovih palica je 38.000 dinara.

MG-22K STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) spojene kanapom (originalni povež). Cena ovih palica je 25.000 dinara.

MG-23L STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) čvrsto povežane lancem (nerdajući vezovi). Cena ovih palica je 26.000 dinara.

Nunčaku palice MG-30K PRO i MG-31L PRO (PROFESIONAL, nisu za početnike) su zaštićene od znojenja (mogućnost ispadanja palica iz ruku je smanjena).

Tražite od nas prospekte poslaćemo vam ih besplatno.

Naručite, plaćate kada ih dobijete.

ADRESA:

TEHNIKA NUNCHAKU

AGENCIJA ZA MARKETING

34000 KRAGUJEVAC

Poštanski fah 183

U januaru Ninda 68

STAZA PROKLETSTVA

Plamen zaigra oko ispruženih ruku žene i njegov odsjaj baci groteskno uvećane senke na kamene zidove.

Potpuno koncentrisan na njene pokrete, ninda nape mišiće nadajući se novom napadu tajanstvene sile koju je ona s lakoćom kontrolisala.

- Tvoj sledeći korak će odlučiti - reče ona zvonkim glasom, dižući ruke za kojima se poslušno podiže i plamen. - Korak u jednu stranu znači život za tebe. . . korak u drugu stranu odvešće te na stazu prokletstva sa koje više nema povratka!